

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Pelc_Jan-Basket_Flora.pdb

PDB Name: Pelc_Jan-Basket_Flora
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Basket přichází

Jan Pelc

Šedý opar časného rána se pomalu rozpadal pod doteky prvních nesmělých paprsků slunce. Na horizontu úzké asfaltové silničky, točící se mezi chmelnicemi, zahrkal motor auta. Několik zajíců, pasoucích se v příkopu u silnice, poděšeně vyskočilo a zmizelo mezi řádky chmele. Starý předválečný opel černé barvy minul značku dvojité zatáčky a zastavil u krajnice. Z auta vystoupil muž ostře řezaných tváří, prozrazujících jeho rozhodnost, šedých studených očí a pevně semknutých rtů, které připomínaly linku smrti. Muž si zapálil cigaretu a podíval se k obzoru, kde se ranní opar ještě zdaleka nemínil rozpadnout. Ale muž dobře věděl, že to není opar, ale mraky jedovatých výparů, které se už odnepaměti válejí nad nejšpinavějším místem této planety a zakrývají vše, co přesáhne výšku deseti metrů. Jen tu a tam se na chvilku z mlhy vynořil elektrárenský komín či obludný těžební stroj povrchového dolu, aby se za chvíli nechal pohltit vlastními výkaly. Muž znechuceně zahodil cigaretu a nasedl do auta. Rachot motoru zahnal zajíce ještě hlouběji do chmelnice. Jeden z březňáčků si uždibl lístek chmele a za chvíli se zhroutil v děsivé křeči. Bílá vrstva ochranných prostředků účinkovala skoro okamžitě. Hejno vran a kavek zakroužilo nad mrtvolkou. Ale byli to moudří ptáci, kteří dobře věděli, že jakýkoliv dotyk s teplým masíčkem znamená okamžitou smrt.

Trvalo ještě dost dlouho, než se starý opel dotkl prvních předměstských domů. Byly to poslední zbytky hornické kolony, kterým se jakoby zázrakem vyhnuly veškeré těžební práce. Hned za nimi začínala hluboká neproniknutelná džungle panelových domů. Muž v autě nevěřicně zakroužil hlavou. Zřejmě už o městě něco slyšel, ale první pohled na sídliště mu vzal dech. Hluboké bláto, ze kterého jen tu a tam probleskovaly kousky chodníků a vozovek, bylo ohraničeno masou stejných rozpraskaných šedých betonových stěn. Okna pod nánosy popílku nebylo skoro vidět. Muž přidal plyn a jeho šedé studené oči zoufale bloudily okolím a hledaly označení hlavní silnice. Konečně se vymotal ze sídliště a vjel do staré městské čtvrti. Tedy do její ještě obydlené části. Zbytek starého centra města byl v demolici nebo už úplně zmizel v nenasytných tlamách obludných rypadel, které se bez milosti prokousávaly do starého města. Konečně opel zastavil před velkým domem, postaveným v nějakém pseudostylu třicátých let. Muž zaparkoval auto před vchodem, ale dříve než stačil zamknout dveře, přiběhl k němu rozčileně gestikulující strážník.

"Okamžitě si to odvezte, tady se nesmí parkovat! Copak nevidíte tu ceduli? Máte snad zbytečnějch sto korun, že nedovoleně parkujete přímo před policií? Zmizte, než si to rozmyslím!"

Muž odhodil vajgla cigarety pod policistovy nohy a rozhlédl se kolem sebe.

"Vaše doklady! Co si to dovolujete! Půjďte se mnou!"

"Nevyskakuj, ratlíku," řekl konečně hlubokým ledovým hlasem, při kterém se pohybovaly jen rty a tvář zůstávala kamenná. Policista se kolem sebe překvapeně rozhlédl, jako by nevěřil tomu, co před chvílí slyšel, a pak se vrhl na muže. Ale ten byl rychlejší. Uchopil policistu za zápěstí, jedním tahem mu zkroutil ruku za záda a přitiskl ho na karoserii vozu. Druhou rukou mu vyndal z pouzdra pistoli a přitiskl mu ji na žebra.

"Tak dost," řekl klidným hlasem, jako kdyby konstatoval, že dneska je pěkné počasí. "Jsem tady novým velitelem. Okamžitě mě uveď!" Pustil policistu a vrátil mu pistoli. Ten si třel červené zápěstí se stopami prstů, ve kterých musela být síla jako v čelistech svěráku.

"Je tady jen zástupce..."

"Kdo vám dovolil mluvit?" zeptal se muž pořád stejně klidným hlasem, ale při jeho intonaci běhal mráz po zádech. Vyšli do prvního patra a policista ukázal na bílé dveře proti schodišti.

"Běž mi hlídat auto," řekl a bez klepání vešel do místnosti. Starší plešatý tlustý úředník zvedl překvapeně hlavu.

"Co to má znamenat?" zeptal se po chvíli.

"Jsem detektiv Basket Flora a mám tady převzít tenhle chlív!" řekl a hodil na stůl dvakrát přeložený papír. Muž za stolem si ho chvatně přečetl a podíval se na detektiva.

"Tomu nerozumím. Náš velitel odjel na dovolenou a z Prahy mi nic nehlásili."

"Vy snad pochybujete o rozkaze? Nebo dokonce neumíte číst?"

"Promiňte, budete si přát tuto kancelář nebo si vezmete kancelář velitele?"

"Nepotřebuji kancelář. Mou kancelář je ulice, na které se každou minutou odehrává nějaký zločin, kterému vy," zabodl muži prst do prsou, "neumíte zabránit. Do minuty tu chci mít všechny lidi, kteří v téhle pekelné boudě sedí a berou plat za nicnedělání!" Slova bičovala místnost, i když detektiv nezvýšil hlas.

Během chvíle před ním stálo na třicet detektivů a velitelů uniformovaných policistů. Basket seděl na rohu stolu a kouřil.

Bylo vidět, že je ponořen do vlastních myšlenek tak hluboko, že muže před sebou nevnímá.

"Jsem váš nový velitel," řekl konečně. "Jmenuji se Basket Flora a mým úkolem je zavést tady nový pořádek."

"Pch," ušklíbl se jeden z detektivů. Basket seskočil ze stolu, jednou rukou uchopil detektiva pod krkem a pomalu ho vyzvedl do výše.

"Když mluví velitel, tak hovno, jako seš ty, drží hubu. Jasný?" Basketův pohled propaloval nebožehého detektiva, který začínal pomalu modrat. Po chvíli ho pustil a vrátil se ke stolu. Ruce kolegů zachytily omámeného detektiva v poslední chvíli, jinak by se jistě zhroutil na zem.

"Od této chvíle nechci vidět detektiva v kanceláři. Každý bude celou službu v terénu. Jedinou výjimkou je sepsání obvinění. Jasně?" Detektivové nesměle zahučeli.

"Ti z vás, kteří jsou podplacení, mají deset minut na to, aby odešli do své kanceláře, sepsali patřičný dopis a použili služební zbraně." V té chvíli zavládlo mrtvolné ticho. Jen oči detektivů nejistě těkaly po kanceláři.

"Rozhodl!" zavelel Basket a palcem levé ruky odcvrkl vajgla cigarety do květináče pečlivě pěstěného fikusy.

Zástupce velitele, kterému fikus patřil a byl jeho chloubou, polohlasně zavyl.

"Co? Slyšel jsem dobře?" zvýšil Basket poprvé hlas. "Promiňte, ale ten fikus je velice citlivá rostlina," vykoktal ze sebe zástupce a všichni detektivové, kteří se zastavili ve dveřích, si vzpomněli, jak se zástupce s fikusem mazlil, jak si ho hýčkal a jak si kvůli němu nikdy nevybral dovolenou, protože se bál svěřit jeho zálivku do cizích rukou.

"Fikus," řekl si sám pro sebe Basket Flora, otevřel okno a dřív, než se někdo nadál, popadl květináč a vyhodil ho z okna.

"Tady je policejní ředitelství, a ne zahradnictví. Komu se to nelíbí, může okamžitě opustit sbor." Několikerý ruce uchopily zástupce, kterému se po tvářích koulely velké slzy, a vyvedly ho ven.

"Okamžitě mi přineste podrobnou mapu města," houkl za nimi detektiv a zavřel okno.

Za chvíli vešel do kanceláře mladý chlapec, který před sebou nesl panel mapy.

"Postavte to sem," řekl Basket Flora a se zájmem si chlapce prohlížel.

"Co jste zač?"

Chlapec se postavil do pozoru a sklapl podpatky: "Detektiv čekatel Václav Stulík." Mladá hubená tvář se chvěla vzrušením.

"Na čem pracujete?"

"Ráno našli na ulici znásilněnou mladou dívku v šoku. Pokouším se ji vyslechnout a zjistit pachatele!"

"Co znamená v policejní mluvě pokouším? Snad zjišťuji a připravuji se zatknout pachatele, ne?" To poslední ne protáhl Basket až do nesnesitelnosti.

"Ona je v šoku, pane veliteli, a doktor zakázal..."

"Doktor je tady od toho, aby léčil chřipku, a ne zakazoval. Okamžitě mi ji přiveďte!"

Za chvíli přivedl do kanceláře detektiv čekatel Stulík uplakanou dívku.

"Vypadněte!" pokynul mu Basket hlavou a posadil dívku do křesla.

"Slečno," uslyšel ještě ve dveřích Stulík jakoby proměněný příjemný Basketův hlas. Ale jakmile zavřel dveře, proměnil se detektiv v kouli čiré energie. Jednou rukou uchopil dívku za vlasy a druhou jí vyťal strašnou facku, po které by měl i otrlý hospodský rváč dost práce udržet se na nohou. Dívka zřejmě neměla takovou průpravu a upadla i se židlí na koberec. Basket ji zvedl za vlasy a podíval se jí zblízka do očí.

"Tak jak to bylo?"

"No," zavzlykla.

"Pravdu!" zasyčel jí Basket do tváře a napřáhl ruku.

"Bratr," vyhrkla rychle.

"Aáá! Jak to bylo?"

"V kuchyni. Přišel ke mně zezadu, chytil mě..." dívka složila hlavu do dlaní a žalostně se rozplakala.

"Provedeme rekonstrukci. Postav se, jak jsi stála v té kuchyni!"

Dívka se postavila ke stolu, zády k detektivovi. Ten k ní přistoupil, rozepl jí blůzičku a pohladil ji po prsou.

"Takhle?" zeptal se a jeho hlas opouštěla obvyklá ledovost. Když dívka neodpovídala, chytil ji za vlasy a strhl ji hlavu do záklonu.

"Takhle?"

"Ano."

"A dál?"

"Zvedl mi sukni a rozepl si kalhoty. Já se zkoušela bránit..."

"Teď nic nezkoušej, tady seš u rekonstrukce, jasný?" řekl detektiv, zvedl dívce sukni, jedním surovým tahem z ní serval kalhotky a rozepl si zip u poklopce. Dívka stála jako zkamenělá. Dřív než se stačila vzpamatovat, přitlačil jí Basket Flora ke stolu a vstoupil do ní. Trvalo hodnou chvíli, než skončil. Pak si spokojeně odfrkl, zašel k vodovodu a dlouze se myl. Když se obrátil, uviděl dívku, jak ještě leží na stole.

"Co se mi tady válíš jako nějaká kurva? Sbal si svoje saky paky a padej. Na tvoje vymyšlený historky není nikdo zvědavěj!" Dívka jako ve snách sebrala ze země kabelku, zbytky kalhotek a beze slova vycouvala z kanceláře. Basket Flora zmáčkl knoflík domácího telefonu a pozval si k sobě Václava Stulíka.

"Ta holka si vyměřšlela, aby nemusela do školy."

"Ale pane veliteli, ona už nechodí do školy."

"Tak do práce. Ale na takovéto prkotiny nemáme čas. Připravte se, vyrazíme do města! Budete mi k ruce."

"Pane veliteli," vrazil do kanceláře určiený policista od vchodu, "ta znásilněná holka se oběsila na záchodě!" vysypal ze sebe naráz.

"No vidíte, Stulík, že to byla psychopatka. Jednou pro vždy si pamatujte, že já se nikdy nemýlím." Jedním pohybem ruky poslal vrátného pryč a sedl si před mapu.

Stulíkovi se zdálo, že na chvíli usnul. Bylo to proto, že nevěděl, že detektivova geniální fotografická paměť vrývá do mozku jako do gramofonové desky každé zákoutí města. Každou uličku i průchod, kterých bylo ve starém městě požehnaně.

"Tak půjdeme!" řekl konečně.

Vyšli na ulici. Basket přimhouřil oči a podíval se na mraky smogu.

"To je tady každý den?"

"Každý, pane veliteli, jen někdy na podzim se stane, že ho silný vítr rozežene. Ale to je opravdu málokdy."

"Hmmm," odfrkl detektiv a zapálil si cigaretu.

"Stulík," pokračoval po chvíli, "pro vás jsem šéf! Jasný?"

"Ano, pa.. šéfe," řekl Stulík a jeho ještě chlapecká tvář zčervenala.

Basket rychle prošel několika uličkami a zamířil na rozhraní starého a nového města.

"Co je to?" zeptal se na první živější ulici Basket Stulíka a štitivě ukázal na několik postav, které je mijely.

"To jsou dělníci, šéfe."

"Co to mají za uniformy, to je tady povinné?"

"Ne, to jsou montérky. Šaty, ve kterých pracují."

"Tak proč detektivové nechodí stejně oblečení? Kdyby nosili montérky, přiblíží se tak k lidem. Stulík, zítra zapíšete do rozkazu, že všichni detektivové budou pracovat v montérkách! Jasný?"

"Ano, šéfe."

"Kde se to dá koupit?" ukázal Basket Flora bradou na jednoho dělníka.

"Třeba tady."

Basket vešel do krámků a ukázal na Stulíka: "Jedny montérky pro tohoto mládence." Prodáváč si je změřil nevrlym pohledem, ale nakonec odešel do vedlejší místnosti a po chvíli se vrátil s montérkami v náručí.

"Ještě boty a rádiovku!" zavelel Basket. "Máte kus papíru?" zeptal se prodáváče.

"Hmm..."

Onoho muže Basketovy dotazy jistě štvaly, ale nedával to na sobě znát.

"Stulík, převlékněte se!" Detektiv čekatel zmizel v kabince a za chvíli se vynořil v nových montérkách. Basket mu narazil na hlavu hnědou rádiovku s anténkou a zálibně si ho prohlédl.

"Ještě to není ono, ale to už spravíme. Stulík, sbalte si ten civil a zaplaťte!"

Když udělal požadované a vyšel ven, vytrhl mu Basket balík z ruky a narval ho do popelnice.

"Co to děláte!" křičel vyděšený Stulík. "To jsou skoro úplně nové lewisky, stály mě měsíční plat!"

"Mlč!" zasyčel Flora.

"Uznávám, že když budu chodit ve službě v montérkách...", pokračoval Stulík, "ale po službě přece..."

"Detektiv pod mým velením nemá nikdy po službě, Stulík! A zpravidla se nedožívá ani penze. Tak na co by vám ty kalhoty byly? Znáte moly? To je hrozná věc. Ještě mi jednou budete děkovat! Ale jste takovej mocovej. Nezapadáte. Ti, no ti, jo, dělníci, by si toho mohli všimnout. Co s tím, Stulík?" zabodl Basket ukazováček do vzduchu.

"Nevím," koktal zmateně Stulík a dlaní se pokoušel rozžehlit záhyby na montérkách.

"Amatěre," procedil znechuceně Basket mezi zuby. "Hej, stůj!" zvolal hromovým hlasem na muže, který právě nasedal do auta. Došel k němu a ukázal mu svůj služební průkaz.

"Někoho honíte? Mám vás odvézt? To je dost, že policie konečně něco dělá."

"Dejte mi klíč na olejovou vanu."

Basketův hlas zněl tak strašlivě, že muž během okamžiku našel žádané.

"Stulík, vlezte si pod auto a vypusťte na sebe olej!"

"Ale..."

"Dost řečí, už mě ta vaše věčná ale začínají unavovat!"

Stulík zmizel pod autem. Než se vyjevený řidič stačil vzpamatovat, vylezl Stulík ven a z jeho nových montérek skapával na zem olej.

"Hmm," zazářily Basketovi oči spokojeností. "Dobré, jen trochu čerstvé." A dřív než to někdo stačil zaregistrovat, mihla se vzduchem Basketova pěst a srazila detektiva čekatele na chodník. Basket několika kopanci převrátil Stulíkovo bezvládné tělo v prachu a popílku, pak ho uchopil za ruku a jedním tahem ho postavil na nohy. Prach se nalepil na olej a Stulík vypadal jako utopenec.

"Děkujeme," vrátil Basket klíč a lehkým poklepem zavřel řidiči sanici. Praskot zubů zanikl v pouličním hluku.

"Jdem, Stulík. Můžete být na sebe hrdý. V takovémto převleku vás nikdo nepozná."

"Ano," přitakal zblblý detektiv čekatel a snažil se napravit naražené rameno.

Prošli dalšími ulicemi. Basket Flora spokojeně pokuřoval cigaretu za cigaretou a co chvíli posílal Stulíka oběhnout blok domů, aby olej dříve zaschl.

"Stulík, kde se tady schází galerka?" zeptal se, když měl už procházky dost a když se žaludek začal hlásit o svoje práva.

"VNárod'áku. Tam jsou veksláci a tak..."

"Já se ptám na galerku!"

"Ta je U jedovatého dědka. Ale tam policie nesmí!"

"Co, Stulík?"

"No, my nesmíme k nim a oni k nám taky nechoděj. To je taková místní dohoda."

Basket si vztekle odplivl a podíval se nevěřičně do nebe.

"Stulík," chytil čekatele pod krkem, "podívejte se, já na vaše srandičky nejsem zvědavěj. Jdeme k Jedovatému dědkovi. A když se mi to tam nebude líbit, udělám z tý kůlny průchodák, jasný?" použil nakonec svoje oblíbené slovo Basket Flora.

Ponořili se znovu do starého města. Čím více se blížili k rypadlům, která bez milosti ničila město, tím více ubývalo lidí na ulicích.

"Nějaký pustý," řekl si Basket sám pro sebe.

"Ano, tady je to velice nebezpečné." Stulík ani nestačil domluvit, když zpoza rohu vyskočily dvě postavy a zastoupily jim cestu.

"Navalte prachy," řekl jeden z mužů znuděně.

"To asi těžko. Tenhle mladý muž je detektiv čekatel Stulík a mám dojem, že vás zatkne."

"Detektiv?" zeptal se druhý lapka a upřímně se rozesmál. "Brácho, ty vole, dívej, tohle je živý detektiv. Můžu si sáhnout?"

"To bych vám nedoporučoval. Detektiv čekatel Stulík se právě vrátil z karatistického kursu, kde získal černý pás. Zná na třicet smrtelných úderů."

"A kurva, to promiňte pane čekateli. To s těma prachama byl určitě omyl. Můžu vás pozvat na kafe?"

"Nnnnee!" drmolil Stulík a jeho obličej ztrácel přirozenou barvu.

"Ale proč ne, pane detektive čekateli? Tito muži, ač na duši černí jako vy na povrchu, to jistě myslí upřímně. Nemám pravdu?"

"Ano, jistě," přitakali oba dva jak na povel Basketovi.

"Myslím, že ona restaurace, do které nás zvou, bude nejlepší místo na tvrdý výslech, který připraví pěšinku pro tyto dvě lidské zrůdy. Pěšinku na šibenici. Není-liž pravda, pánové?"

"Slitování," klekl si jeden z lumpů před Stulíka na kolena, "slitování," prosil, ale v jeho tváři byl vypočítavý úsměv plný krve. Druhý muž uchopil Stulíka, který se nebránil,

protože dnešní den byl pro něj víc než vyčerpávající, a vlek ho do ještě opuštěnějších a zchátralejších uliček. Po dlažbě volně tekla močka z panelových sídlišť a co chvíli jim přes cestu přeběhla vypasená krysa. Mokrý zdi vydechovaly mrtvolný zápach a denní světlo se zde měnilo v šero, jako kdyby nechtělo vidět toto místo strašných zločinů. Konečně se zastavili před mohutným domem, který se celý nakláněl směrem k šachtě. Jeho pád byl nezadržitelný. Už v této chvíli byl tak nakloněn, že všechna okna a dveře byla otevřena tlakem praskajících zdí.

"Uf," řekl překvapený Basket Flora a se zájmem si prohlížel stavbu.

"Nebojte, to nespadne," povzbudil ho jeden z lapků a zmizel v otvoru, ze kterého se valil neprůhledný temný dým.

"Hoří?" zeptal se Flora.

"Ne, to jen naši chlapi kouří."

Vnitřek překonal všechna Basketova očekávání. V podlouhlé místnosti, které vévodila zinková pípa, seděly desítky lidí, šlo-li tak tyto kreatury nazvat. Jen málokterý z nich měl všechny části těla. Tu chybělo oko, tu nos či ucho a ti, co neměli jen ruku, vypadali z nich nejlíp. Tolik jasně zločineckých typů nevlastnil žádný policejní archiv na světě. Ale přesto všichni dohromady vypadali jako malí hodní chlapi oproti hostinskému. Tento muž, měřící dva metry a o váze dvou metrických centů, neměl na sobě žádné oblečení. Husté tetování mu zřejmě nahrazovalo oděv. Pod masitou tváří mu vykukovala trubička slavíka, kterou si co chvíli čistil zachrchnutím a její obsah zachytával do půllitrů svých hostů. Faldy jeho břicha mu zakrývaly přirození a přecházely rovnou ve dvě ořechové protézy, na kterých se pohyboval. Vzadu u stolu, mezi těmi nejodpornějšími typy, sedělo několik obnažených, opilých, příšerných ženšin. Tyto kurtizány, u kterých nikdo nevěděl, zda se narodily člověku či snad opici, zde sloužily jako kanape lůže a spodině společnosti. Jen těžko by se mezi nimi našla jedna, které ještě syfilis nerozežral nos i tváře a nezměnil jejich už i tak šílené vizáže natolik, aby se při pohledu na ně slušný člověk nemusel pohlbit.

"Stulík," chytil Basket čekatele za ruku, čehož si v pekelném kouři nikdo nevšiml, "musíte si tady zjednat autoritu.

Výberte si toho největšího chlapa a srazte ho pěstí!"

"Chlapi! Vedu vám detektiva čekatele Stulíka a jeho přítele." Lidský hnůj okamžitě zmlkl. "Pan detektiv nás přišel pozatýkat a chce nás poslat na šibenici!"

Po posledním slově se zvedla bouře, která by se vyrovnala tornádu Alžběta, které nedávno ničilo Tichomoří.

"Klid, mládenci! Pozval jsem pana čekatele na kávu! Až ji vypije, tak nám vysvětlí, jak to myslel. Souhlasíte?" Těžké kreténské mozky zmořené alkoholem odmítaly přemýšlet, a proto přijaly tento podivný kamarádův návrh. Normálně se porušení místních nepsaných zákonů řešilo rychle a definitivně. Ráno potom čtyři, které čistily město, nacházely mrtvolky bez hlavy, okousané od krys.

"Čtyři kávičky a čtyři malý," zavelel jejich průvodce, když viděl, že jeho návrh prošel.

"Vyliš si prdel," zabručel hostinský, ale nakonec nalil do hrnků vařící vodu a do frťanů tekutinu nepopsatelné barvy. Vychrchl slavíka do jedné sklenky. Nato se odstrčil rukou od pípy, chvíli hledal rovnováhu a pak se rozběhl lokálem na svých protézách. Za běhu položil plato na stůl a pokračoval zpátky k pultu, kde se zachytil o desku.

"Tak na zdraví, pane čekateli. Mně říkají Kojot a tohle je Chrobák."

"Na zdraví," řekl Basket a rozdělil skleničky tak, aby na Stulíka zůstala ta, na jejíž hladině plaval mohutný chrchel. Stulík se otfásl hnusem.

"No tak, pane čekateli, vy se s náma nenapijete? To byste urazil nás i hospodského, a to bych vám nedoporučoval."

Než se Stulík nadál, mřít mu do krajiny břišní útlý, ale dlouhý nůž. Zavřel se vším smířen očmi a vypil svoji sklenku.

Učinil tak i Basket. Ač to byl otrlý muž, zvyklý na ledaco, přece jen se zachvěl.

"Co to je?" zeptal se ještě otřesen.

"Coby, místní nápoj. Třetina devadesátiprocentní kyseliny sírové a dvě třetiny ty močky z venku."

"Proboha," zavyl Stulík.

"Zajímavé," pokýval hlavou Basket. "Výrazná chuť, nezaměnitelný nápoj. Zraje to dlouho ve sklepe?"

"Ne, do hodiny po smíchání se to musí vypít, protože jinak ta močka rozežere láhev. Často si tady s Chrobákem říkáme, co ti syčáci v těch panelácích musí pít."

"Jo, jo," potvrdil Chrobák a z bezzubých úst se mu vyvalil oblak smrdutého vzduchu.

"Umřu," vzdychl Stulík a chytil se za břicho.

"Hlavu vzhůru, mladý muži. Ale musíme to otočit. Tak velí slušnost. Doufám, že vás maminka natolik poučila, než vás vypustila z rodného hnízda!"

"Moje maminka nikdy nepije!" odpověděl rozhodně Stulík.

"Doufám, Stulík, že není daleko doba, kdy přivedete do této restaurace svoji maminku a pohostíte ji tady. Za všechny ty starosti, které s vámi měla."

Na tváři detektiva čekatele bylo vidět, že představa maminky v tomto lokále mu škodí víc než představa další sklenky. Kreatury u zadního stolu mezitím dojedly. Hostinský, udolán objednávkami, si naložil obrovské plato a rozběhl se lokálem. Dřevo protěz suše šoupalo po kamenných dlaždicích třicet let nemyté podlahy. Než se naši hrdinové nadali, stála před nimi nová várka.

"No, to je dost," ulevil si Chrobák a dychtivě uchopil svou sklenku. Basket si nonšalantně přičichl.

"Tento nápoj je trochu jiný, není-liž pravda?"

"Ano," přičichl si i Kojot, "blíží se hodina a kyselina se s tou močkou už proležela. Hospodský do toho zřejmě dal i trochu radioaktivní vody ze šachty. Tím prodlouží životnost láhve."

"Zajímavá kombinace. Jednou mi v Košířích nabídli skoro čistý louh, ale musím říct, že toto pití má mnohem příjemnější vůni."

Když dopili, nabyli Stulík barvy lopuchového listu.

"Musím...," vyrazel ze sebe těžce, "musím na toaletu."

"Kam?" zeptal se nevěřicně Kojot.

"Na záchod!"

"Jo vychcat!" praštil se konečně vítězně do čela Chrobák. "Škoda kroků!" řekl rozhodně, otevřel si poklopec, vyndal velké, mokvající, vyrázkou porostlé přirození a mezi prsty mu vytryskl zelený pramínek tekutiny, která se zlobným syčením mizela na podlaze, kde zanechávala v kamenných dlaždicích hlubokou stružku. Stulík zaťal prsty do stolu a vytřeštil oči.

"Pánové nám jistě na chvíli prominou," požádal Basket.

"Jistě, holoubci, bude vám stačit pět minut? Pak bysme si rádi popovídali vo těch šibenících, jo?"

Když odešli, naklonil se Basket důvěrně ke Stulíkovi a otcovsky ho uchopil za rameno: "Stulík, nejvyšší čas zasáhnout, jinak to nebude pro vás zábavné, ti chlapi nežertují!"

"A pro vás to nebude nebezpečné?"

"Ne, chlapče. Než se s vámi vypořádají, budu mít dost času na útěk. Víte, jak dlouho jim bude trvat, než vám oddělí hlavu od trupu?"

"Hlavu?" zavyl Stulík. "Máme přece pistole, šéfe! Použijeme je!"

"Stulík, vy jste nestudoval práva, než vás vzali k policii?"

"Studoval."

"No vidíte. A kdy můžete použít zbraň?"

"Když mě někdo ohrožuje na životě, když..."

"No vidíte. Ohrožuje vás tady někdo? A až začne, nebudete mít na pistoli čas."

"Tak co budeme dělat?"

"To co jsem vám říkal už na začátku. Běžte a vynuťte si respekt. Vidíte támhle toho chlapa?"

"Toho?" zeptal se Stulík a vytřeštěně se díval na gorilu, kterou Basket nazval chlapem.

"Jo, toho. K tomu přijdete, řeknete mu, že se vám nelíbí jeho ksicht a srazíte ho pěstí. Pak se vrátíte ke stolu a objednáte kořalku pro celou hospodu. A máte to vyhrané!"

"Já, já," drkotal Stulík zubama.

"Srabe," plivl znechuceně Basket Flora Stulíkovi do obličeje. Vstal, přešel k pultu a poklepal na rameno jednomu lumpovi.

"Kámo," špitnul, "když lehneš, nebudeš litovat!" Potom se rozmáchl a srazil ho pěstí na podlahu. Hospoda ztichla.

Basket se předklonil, jako že své oběti pomůže na nohy, a v té chvíli jí vsunul do nemyté ruky pětistovku.

"Jednu rundu pro všechny!" poručil Basket a vrátil se ke stolu klátivou, všemi pohrdající chůzí.

"Viděl jste?" zeptal se Stulíka, když usedal zpátky na židli.

"Viděl," usmál se čekatel obdivně na svého šéfa a odhodlaně vstal.

"Počkejte, na tu gorilu vám nebude stačit pěst. Vemte si tohle," a vtiskl mu do dlaně boxera s ostny vpředu. Stulík nezaváhal ani vteřinu. Jeho prsty vklouzly do boxera a už se skláněl nad stolem gorily, které ještě ke všemu chybělo půl tváře, jistě urvané při nějaké nepovedené rvačce.

"Kámo, tvůj ksicht se mi krajně nelíbí!" napodobil Stulík Basketův hlas a vši silou praštil. Ale jeho síla se zdaleka nemohla rovnat Basketově. Obr se jen zakymácel na židli, nevěřicně si sáhl na tvář, a když uviděl na své ruce krev, šíleně zařval. Stulík se vyděšeně podíval k Basketovu stolu. Ale jeho šéf právě neměl čas. Labužnický si zapaloval cigaretu a pak se rozvalil na židli, dychtivě očekávaje běh věcí příštích. A nemýlil se. Pohled na tělo nebohého Stulíka, které poletovalo lokálem jako nevzhledný hadr, nebyl z gymnastického hlediska vůbec marný. V jedné chvíli, kdy Stulíkovo tělo dopadlo na detektivův stůl, Basket vstal, smutným pohledem se mu zadíval do očí a se slovy: "Promiňte,

kolego, nesmím trhat partu," ho poslal pěsti zpátky mezi dychtivě čekající kreatury. Rychlá série úděsných ran dopadala na nebohé tělo. Konečně se Stulík dostal ke stolu kurtizán. Jedna z nich mu zkroutila ruce za zády, ruce, které už stejně Stulík dávno necítil, a druhá zvedla své skoro metr dlouhé utahané prso a dala mu jím přes hlavu. Detektiv čekatel suše hekl a složil se pod stůl.

"Vodu!" zahučela gorila. "Ještě s ním nejsem zdaleka hotov!"

Basket jediným pohybem prstů složil další pětistovku do vlašťovky a neomylnou rukou ji poslal na gorilí stůl.

"Hmmm," usmála se gorila na Basketa a spokojeně si sedla.

"Chlapče, chlapče," pohoršoval se Basket nad Stulíkem, který se po hodině probíral k vědomí, "kde zůstal hák a přímý direkt? Co vás v té škole učili? Budete si to muset zopakovat! Běžte k němu a dejte mu ji zleva!" Stulík se raději propadl zpátky do mdlob, ale místní kořalka ho probrala k životu.

"No tak, chlapče," chlácholil ho Basket, "vidím, že dnes nemáte svůj den. Necháme toho. Běžte, zatkněte ty dva a půjdeme. A nebojte se, až vám v nemocnici vyndají tu chrupavku z nosu, hned se vám bude lépe dýchat. Víte..."

Ale Basket Flora nedomluvil. Jedny z vedlejších dveří se otevřely a do místnosti vstoupil muž oděný do černého trikotu. V ruce svíral poctivou pětáctyřicítku a i přes masku bylo vidět, že s ním nejsou žádné žerty.

"Pazoury nahoru!" zavelel tiše, ale tak hrůzně, že se nikdo neodvážil odporovat. I hospodský zvedl ruce, ale tím ztratil rovnováhu a spadl za pult.

"Všichni, jak tu jste, mi budete sloužit!"

Vtom jeden z mužů, hrajících karty, sáhl pod stůl. Ale než stačil zvednout ruku, zaduněla lokálem rána a mrtvola se zvolna sesunula na zem.

"Basket!" zvolal zakuklenec, který si nepotřeboval ověřovat svoji ránu pohledem a začal znovu pálit. Ale místo, na které mířil, bylo už prázdné. Basket Flora se jedním skokem dostal za stůl, naučeným pohybem nahmatal chladivou pažbu své pětáctyřicítky a během okamžiku opětoval střelbu.

"Baskete!" přehlušil zakuklenec sérii výstřelů. "V tomto městě není pro nás dva dost místa! Ani v tomhle holubičím sametovém národě! Proto to budeš ty, kterého ponesou nohama napřed!"

"Mýlíš se, Démone zločinu," odpověděl Basket stejně hrdě a odhodlaně, "i něžný samet tě dokáže dopadnout a dostat do kriminálu! A piš si, že si tam za všechny své nekalé činy, za všechny ty vraždy, alespoň šest měsíců posedíš!"

"Cha, chá!" rozesmál se Démon zločinu tak příšerně, že i místním kreaturám tuhla krev v žilách. "I kdybys mě nakrásně, Baskete, chytil, zapomínáš na prezidentskou amnestii. Za týden jsem doma a pak ti pomáhej pánbůh!" S těmito slovy zapadly dveře a v tichu lokálu se pohupovalo jen několik nikotinových obláček.

"Konec legrace!" zvolal Basket, jediným pohybem vyklepl bubínek svého revolveru a druhou rukou ho bleskově dobil.

"Teď vám řeknu něco, co si zapíšete za uši!" křičel Basket. "Ty vaše případy, loupeže a jiný srandičky mě nezajímají.

Ale kdo z vás vstoupí do služeb Démona zločinu, je synem

smrti! Doufám, že to říkám jasně! Odneste tohodle nešťastníka do nemocnice," ukázal Basket na Stulíka, "a nepleťte se mi do cesty!" Pak zasunul ještě kouřící pětáctyřicítku do kapsy a opustil hospodu.

Druhý den ráno svolal Basket do své kanceláře všechny detektivy. Jeho hlas nebyl zdaleka tak pevný a rozhodný jako včera, ale jeho slova přesto bičovala statečná srdce detektivů.

"Všichni máme společný cíl," říkal tiše, ale jeho oči metaly blesky, "ubránit poctivé občany před zločinci. To je věc, kvůli které jsme vy i já ve službě u policie. Naše názory mohou být rozdílné, ale výsledek musí být stejný. Už včera jsem vyzval všechny podplacené a zkorumpované, aby zvolili jediné čestné východisko. A jak na to odpoví místní sbor? Uplynulo dvacet čtyři hodin od mého prohlášení a ani jeden z vás se nezastřelil. To si říkáte policisté? Já být ve vaší kůži a vědět, jak jsem zklamal šéfa, zastřelím se už jenom z principu. Co zastřelím, tak hluboce se zastydím, že si řeknu, že i té erární kulky je pro moji nehodnou hlavu škoda, a proto jdu domů, z houpáčky, kterou mají moje děti napnutou mezi kvetoucími jabloněmi, si užizu provaz a na tom se oběsím na záchodě. A víte proč? Protože jsem čestný policista a moc dobře vím, že to svinstvo, které po mně zbyde, musí nechat odklidit moje žena na vlastní náklady! A ne mí kolegové, které to bude stát prémie. Co je pro vás víc? Ptám se. Vaši usmrkaní fakani a ty utahané prostitutky, vaše manželky, které šoustal každý vobejda na rohu za hospodou, nebo policejní sbor? Buďte sebekritičtí! Nemáte doma houpáčku ani rozkvetlou jablůň? Běžte ke svému šéfovi, kamarádsky, na rovinu řekněte, Baskete, podívej, je to tak a tak. A co udělám já? No přece zachovám se jako váš druhý táta. Utrhnu si od huby, odpustím si svačinu, půjdu do obchodu, koupím prádelní šňůru a každému odřizu. Každému! A je mi jedno, jestli je to detektiv anebo nejposlednější šlapač chodníků. Ale mějte soucit, kamarádi. Jen o ten vás prosím. Myslete na svého šéfa, který utahaný přijde na záchod a tady visí jeden detektiv, tady druhý, tady jeden šlapač. Místo abych se věnoval své práci, musím mezi těma ztuhlejšma chodit, odřezávat je, vyplňovat protokol, a co když mezi tím zvoní telefon, že někde ve městě řádí Démon zločinu? Ano, kolegové. Démon zločinu! Tahle zkrachovalá existence, které Smíchov vděčí za to, že má jen polovinu obyvatel!" Celý sbor zahučel překvapením.

"Jo, Démon zločinu je zde. A jak dobře vím ze své zkušenosti, existuje jen málo policistů, kteří se mu dokážou postavit. Co s tím zbytkem? Jednoduché řešení. Prosím vás, vy neprůbojní a zakřiknutí, řekněte si o kus šňůry a nemějte výčitky. Nebolí to. A když si vezmete plenu, tak ani ohledávající doktor nepozná, že jste se u toho posrali. Kamarádi, nahlédněte do svého svědomí a věřte, že zítra zde nechci potkat víc než třetinu dnešního sboru. Buďte chlapi, hergot! Už tady deset minut mluvím a ještě se nikdo nezastřelil!" Vtom místností zahřměl výstřel a bývalý zástupce se svalil k zemi.

"No vidíte," usmál se povzbudivě a spokojeně Basket Flora, "ono to pude, jen se nebát! Mezi námi, co udělám, když vidím, že se kolega bojí? No, třeba vy?" ukázal Basket na jednoho ze svých mužů. "No přece pomůžu mu. Svážu ruce, zatížím nohy, aby se netrápil, popotáhnu. Škoda mluvit! A teď pro tu menší část, se kterou se tady setkám zítra. Prosím vás, vy," přerušil Basket výklad, "vy si myslíte, že vás chci ještě potkat? Že tohle říkám pro vás? Já mít takovej ksicht, tak se pověším už v patnácti a mám pokoj. Já chápu, že jste si chtěl schovat tu prdel, co nosíte místo ksichtu, u policie,

ale chápejte, teď jde do tuhého, tak si prosím vás odskočte na záchod a nerušte. Tady máte židli, kolego. Ale prosím vás, neodkopávejte ji moc rychle. Myslete na to, že na ní bude sedět váš šéf! Takže zítra všichni v převlecích! Náboje vám vydá služba u vchodu. Ale abych neodbočoval. Vtrhneme do staré čtvrti a uděláme záťah, že to svět neviděl. Ještě během dneška vám všem zabudují v kancelářích mříže, abychom rozšířili vězení. Kdo nebude muset, to znamená ten, kdo nebude obtěžován televizí nebo tiskem, vězně nebere! Ale tuhle starou policejní praktiku znáte sami! Rozchod a sbohem! Jo, a pošlete mi Stulíka!"

"Ten leží ve špitálu!" odpověděl někdo z davu.

"Cože? S těmi několika odřeninami den v nemocnici? To mu tu nosní přepážku nemohli odoperovat dřív? Přiveďte mi primáře nebo Stulíka!"

Dveře zaklaply zvenku a detektiv osaměl. Chvilí se procházel po kanceláři, a když si byl jistý, že nikdo není za dveřmi, vyndal si z pod saka dva polštářky, které mu dělaly ramena, a s úlevou si oddechl. Pak otevřel okno, seskočil na chodník a zamířil k nejbližší hospodě.

Když se po několika hodinách k překvapení důchodce, starého vysloužilce policie, vrátil hlavním vchodem do kanceláře, našel v křesle pro hosty hromadu ob vazů.

"To jste vy, Stulík?" zeptal se láskyplně. Vtom zahučel domácí telefon: "Pane veliteli, zatím máme deset sebevražd u sboru."

"Jenom?" odplivl si znechuceně Basket Flora a vrátil se ke Stulíkovi.

"Slyšel jste? Deset sebevražd! Když jsem měl podobnou řeč v Košířích, bylo jich za jeden den třicet! A to byl slabší sbor než tady. Ale co se budu rozčilovat," mávl beznadějně rukou a podíval se z okna, pod kterým procházela ještě zachovalá žena se dvěma nákupními taškami v ruce.

"Vypadněte, Stulík, budu mít pohlavní styk!" zavelel a vrhl se k domácímu telefonu. Za chvíli mu už služba předváděla onu ženu. Basket si pohladil přirození v napnutých kalhotách a poslal službu pryč.

Když plačící žena odcházela a Basket ji nechal doprovázet, objednal si zpátky Stulíka.

"Hele, Stulík. Vy chcete definitivu. Já přiznávám, že po dnešním dnu je u našeho sboru míst dost. Ale můžu já přijmout někoho, kdo po jednom pohazení zaleze do nemocnice a tam si válí koule jako stará lemra?"

"Já, já, pane komisaři, už to víckrát neudělám. Víte, můj tatínek byl detektivem dvacet let. Tedy než ho zastřelila maminka..."

"Stulík, Žádej sentiment!"

"No, já chci být dobrý detektiv!"

"Může být dobrý detektiv v nemocnici? Nemůže, Stulík. Nemůže, protože dobrý detektiv si umí poradit! Byl jste už dneska na záchodě?"

"Byl."

"A viděl jste?"

"Viděl."

"A myslíte si, že tak může skončit dobrý policista?"

"Ne."

"Samozřejmě, Stulík! Dobrý policista končí buď kulkou svého nadřízeného, nebo v boji se zločinem! Jasný?"

"Rozumím!"

"No tak vidíte, Stulík. Já vám snad ani neprodám kus prádelní šňůry. Já vás snad nepustím ani na záchod! Stulík!

Pozor! Já z vás vychovám opravdového detektiva!"

"Děkuji," padl Stulík na kolena a snažil se políbit detektivovu ruku.

"No tak dost, Stulík. Služba je sice krásná věc, ale tvrdá! Rozumíte mi?"

"Samozřejmě, pane velící komisaři."

"Už včera jsem vám řekl, abyste mi říkal šéfe!"

"Promiňte!" zalykal se Stulík v slzách.

"Pane veliteli!" volala služba už z dálky.

"Co je?"

"Dalších pět jich visí vo patro vejš."

"No vidíte, Stulík, že zdejší sbor není žádná sračka. Teď se běžte odmotat, vyrazíme do staré čtvrti!"

Než se stačil Stulík odmotat a obléct do neprůstřelné vesty, prostudoval Basket Flora všechny noviny, které mu přinesli na stůl.

"Hlásím příchod!" srazil Stulík předpisově podpatky.

"Příchod? Stulík, v tomhle? Vy snad jdete střílet slony? Vy jste policista a musíte riskovat svoji kůží. Když ji nechce riskovat zločinec, je to jeho věc! Okamžitě se převlečte do obleku, který jsem vám koupil!"

"Ten je celý od krve!" Detektiv přistoupil nasupeně ke Stulíkovi: "To je dobře!" A jednou ranou mu vyrazil přední zuby. "S tou zubní drtí na saku budete vypadat konečně věrohodně!"

Stulík, položený bolestí, se vypotácel za detektivem. Skoro na každé větší ulici potkávali nějakého detektiva v montérkách s černou páskou přes rukáv. Když je spatřili, vyděšeně mizeli za rohy domů nebo do sklepů, kam bezhlavě skákali malými okénky, sloužícími normálně ke skládání uhlí.

"Živo, co?" zeptal se Basket Flora Stulíka.

"Ano, šéfe."

Na rohu hlavní ulice drželo několik policistů asi patnáctiletého chlapce. Basket zrychlil krok.

"Co udělal?" zeptal se, když k nim udýchaný dorazil.

"Čmajznul v samošce žvejkačky," osmělil se k odpovědi jeden ze zatýkajících. "Mám ho vzít k nám?"

Basket se pozorně zadíval do chlapcovy tváře, uchopil ho za bradu a zkušeně mu ohmatl lebku.

"Myslím, že to nebude třeba. Je to čistý zločinecký typ non plus ultra. Vemte ho támhle do toho dvora."

Několik rukou uchopilo chlapce a vedlo ho do velkých vrat. Za chvíli se ozvalo pět suchých výstřelů.

"No vidíte, Stulík. A pak, že v tomto městě nezavedeme pořádek! Ještě týden a Démon bude sám. Pak přijde naše chvíle," řekl Basket nesmlouvavým hlasem, netuše, jak hluboce se mylí.

V té samé chvíli, co policisté zbavili město jednoho zaručeně zločineckého typu, sedělo ve sklepě hospody U Jedovatého dědka na třicet největších apačů. Jen oni byli schopni sedět v tomto sklepě, protože každý normální člověk by se musel zbáznit jen z letmého pohledu do této ponuré místnosti. Lidské výkaly z horního sídliště vytvořily na podlaze patnácticentimetrovou souvislou vrstvu, ze které tu a tam vyčuhovala lidská, od krys ožraná lebka jako němý chladný svědek nesčetných zločinů.

"Co bude chtít?" zahučel muž bez pŮlky tváře, kterého napadl včera Stulík.

"Nevím," pokrčil rameny Kojot, "ale jistě je, že se Démonovi zločinu nevyplatí odporovat."

"Rozumná řeč, Kojote!" zaznělo od schodů a tito všeho schopní muži ještě více stlačili své zadky do výkalů.

"To, co řekl Kojot, se stane heslem naší budoucí spolupráce! Přišel jsem mezi vás, protože jsem si vybral toto město za svoje sídlo a vás za své společníky. Slibuji vám, že do měsíce budeme pány města a pak rozšíříme svoji činnost na okres, kraj a věřím tomu, že časem na celou republiku!" Bylo vidět, jak se Démon nechává unášet svojí řečí. "Ale to vše vyžaduje podrobný a přesný plán, který ještě není vypracovaný. Ale začátek naší cesty již vidím před sebou jak na dlani. Naším prvním úkolem bude podřídit si lidi tohoto města a zlomit odpor policie. Jak už jste mohli včera vidět, nastoupil k místnímu sboru detektiv Basket Flora. Jeho smrt bude naše první velké vítězství.

Ten, kdo mu odebere jeho mrzký život, stane se mým zástupcem!"

Kojot dychtivě zaskučel.

"Basketa nejlépe ulovíme na ženu. Proto bych potřeboval, abyste mi přivedli ještě nevinnou, ale krásnou dívku.

Rozdělte se, projděte celé město a přiveďte mi ji."

"Nestačila by Káča?" zeptal se věčný šprýmař Vyskakovák, připomínaje kurtizánu, které syfilis proměnil tvář v jeden velký krvavý kus masa a které právě včera odpadl druhý prs, rozežraný neléčitelnou vyrážkou.

"Dost!" odplivl si Démon zločinu.

"Zítra odpoledne chci tady vidět nejhezčí dívku z města!"

Sotva domluvil, klaply dveře a ve sklepě se rozhostilo mrtvolné ticho.

Když unavení, uchození policisté a detektivové opustili chodníky města, vynořili se ze staré čtvrti jak krysy z kanálů lidé, vyslaní Démonem zločinu. Někteří si nakoupili plné kapsy bonbónů a procházeli blátivé plácky, na kterých si hrály děti, a tam bez jakékoliv výčitky svědomí, bez jediného uzardění si volali malé holčičky do průchodů paneláků, kde jim zvedali sukně, dívali se jim za kalhotky a nakonec je bez bonbónů, zfackované vyháněli ven, řvouce za nimi:

"Bonbónků se vám zachtělo, parchanti!"

Jiná skupina se postavila před jediné místní kino, očekávajíc, že právě tam bude moci nejlépe splnit úkol, ale jejich příšerné vzhledy a ještě strašnější pověst se rozběhla městem a ten den už nikdo do kina nepřišel. Kojot s Chrobákem se projevíli jako nejinteligentnější apačové podsvětí. Převlečení za zaměstnance plynáren procházeli byty na sídlišti, drze a bezostyšně si prohlízejíce všechny obyvatelky, až v bytě III/2314/C našli, co hledali. Čtrnáctiletá Andulka Kopáčkova, žákyně deváté třídy místní školy, jim padla na první pohled do oka. Kojot si ji odvedl k oknu obývacího pokoje, podíval se jí na zuby, rukou projel právě rašící prsíčka a Chrobák mezi tím zabavil v kuchyni maminku. Když opouštěli byt s Andulkou zabalenou v koberci, ležela zneuctěná Anna Kopáčková starší na kuchyňské lince a její duše opouštěla panelové sídliště. Ale trvalo skoro dvě hodiny, než se vrátil manžel paní Kopáčkové z práce, a skoro dalších dvacet minut, než služba našla Basketa Floru, který se neprodleně dostavil na místo činu. Prohlédl si paní Kopáčkovou, stěny pomazané krví a mocně se zachmuřil. Bylo mu jasné, že právě vzplála válka, jejíž konec je v nedohlednu. "Proč nic neděláte?" zakřičel na Basketa pan Kopáček. "Přemýšlím!" odvětil detektiv suše. "Přemýšlí! Policie přemýšlí a mně unesli dceru!" "Dceru?" zeptal se Basket se zájmem. "A máte její fotku?" "Samozřejmě!"

O chvíli později se Basket díval na obrázek děvčete, které mu rozechvívalo jeho statečný sval na levé straně hrudníku.

"Najdu ji," řekl, jako by se právě probral ze sna, a schoval si fotografii do náprsní kapsy.

"Pch, najdete, jo? Nevěřím vám ani slovo! Najdu ji i bez vás!" vykřikl bolestí zdrcený otec, sebral ze stolu velký nůž na chleba a vyběhl z bytu.

"Škoda," utrousil Basket Flora a obrátil se k čumilům. "Objednejte dva pohřby a nechte vytisknout parte." "Jak to, dva?" zeptala se tlustá domovnice. "Myslím, že ten pán má příliš horkou hlavu." "Myslíte, myslíte! Ale alespoň se o něco pokusí. Zatímco policie si bude prohlížet nebohou paninku!" Za zády domovnice se zvedl sbor hlasů, které nabývaly na síle.

Smutný Basket, který neměl rád, když ho občané kritizovali, zatímco on nechával v boji se zločinem celý svůj soukromý život, vycouval ze dveří, vyběhl z domu, zavolal

Stulíka, kterého nechal pro jistotu u venkovních dveří, a bez dlouhého přemýšlení se vydal do staré čtvrti.

"Stulík, překontrolujte si zbraň!" přikázal Basket Flora, když několik kroků od Jedovatého dědka narazili na otce Kopáčka. Byl už vychladlý. Několik bodných ran v krajině břišní otevřelo cestu havranům a vránám, kteří už stačili Kopáčkovy vnitřnosti roztahat po ulici.

"Nechutné, Stulík, že?"

"Ano, šéfe." Dlouhé dávení dávalo jasně najevo, že svůj souhlas myslí Stulík upřímně.

Osazenstvo Jedovatého dědka nevzalo příchod detektivů na vědomí. Basket proto přistoupil k pípě a podkopl barmanovi protězy. Teprve pád jeho těla, který vyvolal malé zemětřesení, zavřel apačům a kurtizánkám huby.

"Dávám vám pět minut na to, abyste vydali tu dívku!" prořl mlčení Basketův rozhodný hlas.

"Nestačila bych já?" zasípala krvavým otvorem, který jí zbyl po ústech, kurtizána, též zvaná Káča. Než se osazenstvo hospody stačilo rozesmát, zarachotil Basketův revolver a Káča padla ve smrtelné křeči na zem.

"Ještě čtyři minuty. Pak zastřelím dalšího z vás. Třeba tebe, Chrobáku!" Husté ticho v místnosti by se dalo krájet.

Chrobák se kolem sebe nervózně rozhlížel a lapal po dechu, jako kdyby se topil. Už už se nadechoval, aby vyrazil úkryt dívky, když zazněla dávka ze samopalů, která smetla osvětlení. Nastalou tmou se míhaly odlesky výstřelů. Basket se vrhl k zemi, Stulík strhl s sebou, použil ho jako štít a opětoval střelbu.

"Baskete! Jestli chceš tu žábu živou, přijď zejtra večer k rypadlu!" Démon zločinu, protože to byl právě on, kdo zahájil palbu, se strašlivě zasmál, pokropil Basketovo stanoviště poslední dávkou a zmizel v chladu noci.

Trvalo hodnou chvíli, než někdo vyměnil žárovku a do místnosti se vrátilo světlo.

"Stulík, žijete?"

"Ano, šéfe!" ujistil detektiva Stulík a vyděšeně zíral několik centimetrů před sebe, kde v kamenných dlaždicích zanechaly svoje stopy kulky Démona zločinu.

"To je dobře, Stulík. Ještě vás budu potřebovat!" řekl Basket a podíval se po místnosti, která prosta oněch příšerných typů, vypadala přece jenom přátelštěji.

"Dáte si něco?" zahuhlal hospodský, kterému se teprve teď podařilo správně nastelovat protězy a postavit na ně svoje mohutné tělo.

"Já snad ani ne, ale tady Stulík určitě nepohrdne vaší výbornou kořalkou."

"Ale šéfe, to by snad ani nemuselo být!"

"Pijte a nerušte, Stulík. Copak nevidíte, že přemýšlím?"

Detektiv si sedl ke stolu a složil hlavu do dlaní. Jeho geniální paměť mu okamžitě dodala plán města a detektiv do něj pomalu zasazoval zítřejší akci. Když skončil, potácel se Stulík kolem pultu s otevřeným poklopem a modrý pramínek, který mu z něj vytékal na boty, rozkládal jejich kůži i se Stulíkovými prsty.

"Jdeme, Stulík. Na zítřek svoláte všechny detektivy do mé kanceláře!"

"Ano, šéfe!" řekl Stulík a využil chvíle, kdy se Basket Flora otočil k odchodu, aby si odlepil z nohou zbytky kůže, které ještě před chvílí byly jeho svátečními botami.

Druhý den bylo v Basketově kanceláři rušno. Detektivové pobíhali sem a tam, čistili si zbraně, fasovali střelivo a co chvíli odnášeli své kolegy, kteří neunesli Basketův projev a zastřelili se ve skříních či jiných zákoutích, kterých policejní stanice skýtala nesčetně.

"Jaký máme stav k dnešnímu dni?" zeptal se Flora vrchního strážmistra.

"Měli bychom mít čtyřicet pět mužů, pane veliteli."

"To není mnoho," pokýval Basket Flora smutné hlavou. "Až se vrátíme od rypadla, bude muset zbylých dvacet sloužit dnem i nocí, aby nahradili kolegy."

Místností se rozlilo mrtvolné ticho.

"Co čumíte!" zařval vrchní detektiv. "Myslíte si, že vás povedu do akce, ve které bych nepřišel alespoň o půlku lidí?"

Co by tomu řekli občané? Policie zasáhne a nikoho z nich při tom nezastřelí! Jak bych si to zdůvodnil? Jste ve službě proto, abyste umírali za své spoluobčany. Tak se podle toho chovejte!" Basket si znechuceně odplivl a odešel do restaurace. Všechny čtyřicet pět zbylých mužů sboru se vrhlo k telefonům. Jejich rozhovory s rodinami byly skoro stejné:

"Mařenko, dávej na holku pozor a klukovi řekni, že kdyby chtěl jít k policii, tak se tatínek bude zlobit i v hrobě..."

Konečně nastal večer. Basket se vrátil v povznesené náladě. Ještě jednou si zkontroloval svoji zbraň a zavelel k odchodu. Po tvářích statečných policistů stékaly slzy. Naposled se pohledy loučili se svými psacími stoly, svými zamilovanými židlemi a pak se vztyčenou hlavou vycházeli před budovu, kde je čekalo několik gaziků.

Před obrovským osvětleným rypadlem, které zářilo do noci jako prehistorický mastodont, nechal Basket Flora zastavit.

Muži bez jediného slova vyskakali z vozů a lehli si do studeného bahna.

"Hej, vy," ukázal Basket na jednoho z detektivů, "běžte se podívat, jestli tady Démon zločinu už je."

Muž povstal, udělal několik rychlých kroků, když ho skolila přesná rána z kulovnice.

"Je tady!" zavýskl radostně Basket Flora. Od Stulíka si vzal megafon a mocně do něj zvolal: "Propusť tu dívku, Démoně, a vzdej se spravedlnosti!"

"Cha, chá," ozvalo se ze tmy, "tak si pro ni přijď, Baskete. Je přivázaná k patce rypadla!"

"Vy," ukázal Basket na druhého detektiva, "přiveďte tu dívku." Detektiv se pokřižoval, kolegovi po levici předal obálku s poslední vůlí a pak se rozběhl. Výstřel ho srazil skoro na stejném místě jako toho prvního. Muž rozhodil rukama a jeho tělo dopadlo na tělo kolegy.

"Mám to!" praštil se do čela Basket. "Dvacet mužů půjde do staré čtvrti a přivede všechny lidi, kteří se tam budou nacházet. Ale fofrem!"

"Co jste vymyslel, šéfe?"

"Uvidíte za chvíli, Stulík. A garantuji vám, že se nebudete nudit. Všechno je jenom matematika."

Asi za půl hodiny se ozvalo šoupání desítek nohou a tiché reptání.

"Kolik jich je?" ukázal Basket hlavou na zástup babiček a dědečků, posledních obyvatel staré čtvrti.

"Kolem stovky."

"Víc jich tam nebylo? No, co se dá dělat. Snad budou stačit. Postavte je do řady. Až dám povel, budete je po jednom posílat dopředu."

"Vždyť je zastřelí!" vyhrkl zděšeně jeden z detektivů.

"O to nám právě jde. Nevěřím, že Démon a jeho lidi mají u sebe víc než sto nábojů. Až postřelí všechny tyhle statečné obyvatele staré čtvrti, zůstanou bez střeliva a stanou se snadnou kořistí. A i kdyby měli víc nábojů, nic se neděje. Můj

plán počítá i s touto alternativou. Tito chrabří lidé vytvoří totiž ze svých těl přirozenou hráz, za kterou se přesuneme. Pak pozveme další lidi z města a zase postoupíme! A byl by v tom čert, abychom tu dívku nezachránili. A vy," otočil se Basket k detektivovi, který před chvílí vznesl nevhodnou poznámku, "běžte udělat základ. Ať víme, jestli bude Démon střílet na stejné místo."

"To je...!" řekl detektiv, ale svoji větu už nedokončil. Ostré zašteknutí Basketova koltu dalo všem na srozuměnou, že při této akci se diskutovat nebude.

"Stulík, přivažte tu mršinu támhletomu dědovi na záda. Škoda každého těla!"

Během příští chvíle se stal prostor před rypadlem pouťovou střelnicí. Dědečkové a stařenky byli koseni zběsilou palbou Démonových apačů. Hromada mrtvých chladnoucích těl utěšeně rostla. Basket si mnul spokojené ruce a počítal výstřely. Konečně padla poslední babička, hokynářka z malého krámků, do kterého si chodily děti z celého města pro kuličky, a výstřely na chvíli utichly.

"Stulík," řekl smutným hlasem Basket, "nerad se s vámi loučím, ale služba je služba. Přemístíte se k té barikádě, tam si chvíli odpočnete a pak vyběhnete a poběžíte co nejdál. Musím vidět místo, kde postavíme novou barikádu." Stulík se několikrát pokřivoval, z náprsní kapsy vyndal pomuchlaný dopis a podal ho Basketovi: "Pro moji maminku, šéfe."

"Kde bydlí?"

"Zavadilova 12."

"To je dobré, Stulík. Tam budeme brát lidi na barikádu jako poslední. Maminka má šanci dožít se vašeho dopisu a rána."

"Jste velkorysý, šéfe," dodal dojatý Stulík a přesunul se za hromadu. Chvíli počkal, zavřel oči a rozběhl se k rypadlu. Během těch několika málo vteřin se mu za víčky odehrál celý jeho život i pohřeb, na který přijel i sám policejní generál. Ale nebylo mu dáno této cti. Místo výstřelů, které měly skolit statečného Stulíka, se ozvalo jen suché klapání kohoutků.

"Došly nám náboje!" zařval Kojot na Démona, který vše pochopil o chvíli dříve, a tak Kojotova zděšená slova se dotkla jen jeho prchajících zad.

"Útokem!" zavelel Basket a spokojeně si zapálil cigaretu. Salvy policejních zbraní vykonaly hrozné dílo mezi apači. Jeden z nich byl dokonce postřelen, ale nakonec našli všichni úkryt v milosrdné tmě.

Basket prošel kolem hromady mrtvol, které vzdal mírným pokývnutím hlavy poslední čest, a přistoupil k Andulce Kopáčkové, surově přivázané ke konstrukci stroje.

"Moje nešťastné dítě," vzdychl Basket, "jak jsi krásné!"

I Andulka nechala spočinout svůj gazelí neodolatelný pohled na detektivově ušlechtilé tváři. Basket ji několika tahy vyskakovacího nože osvobodil a Andulka mu padla do náruče.

"Kde je moje maminka a tatínek?" zeptalo se děvče a její alabastrová ramena se chvěla pláčem.

"Ty můj malý sirotku. Nahradím ti otce i matku."

Nastoupená jednotka jen ztěžila zdržovala pláč, který se tlačil těmto statečným a neohroženým lidem do očí.

"Stulík, připravte auto, odvezte nás domů."

Stulík se postavil do pozoru a potěšené sklapl podpatky.

"Co je vám? Co ta krev?"

"To mi jen ustředilo ucho, šéfe. Ale to nic není, hlavně, že všechno dobře dopadlo. Že jo, šéfe?"

"Vždyť po vás Démonovci už nestříleli!"

"To byli naši. Někdo mě střílel zezadu."

"Stulík, to je až k nevíře, jaké vy máte štěstí. Jinej by tu už chladnul a vy pořád žijete. Ale to znám, to netrvá věčně.

Myslím, že se ani nebudeme zdržovat předáváním té závěti."

Stulík naložil Basketa a Andulku, která mu ještě pořád ležela v náručí a tiše štkala, do auta a odvezl je do města.

"Kde vlastně bydlíte, šéfe?" zeptal se na hlavním náměstí.

"Do toho vám nic není, Stulík. Odvezte nás k nějaké velké vile."

"Ale ve městě žádná volná vila není!"

"Ale bude!"

Za hodinu stál Basket v zástěře u sporáku v prostorné kuchyni výstavní vily a smažil na pánvi skopové kotlety, své zamilované jídlo. Libá vůně se nesla okolím a všem mlsným jazykům vhněla sliny do úst. Všem, vyjma majitele vily, místního řezníka, který snil svůj věčný sen ve vlnách místní říčky.

"Andulko, připrav stůl, budeme jíst." Andulka radostně zatleskala ručičkami. "To je dobře, mám hlad jako vlk. Ti lumpové mi nedali celou dobu najíst."

"Tak," řekl Basket po večeři, kdy si oba dva vykoupali, navoněli a zabalení do hedvábných županů přesedli na prostornou postel v ložnici. "Teď si, Andulko, vážně promluvíme." Basket odložil skleničku pravé whisky a vážně se podíval Andulce do očí.

"Už jsem ti řekl, že ti budu otcem i matkou a to není jen tak. Mladá dívka jako ty potřebuje mnoho péče. Především přichází do let, ve kterých se staneš ženou, a proto je nutné, abych tě na to připravil. Sundej si župan."

"Župan?" vyvalila Andulka oči.

"Ano, župan. Přece se nebudeš před otcem stydět." Andulka zrudla, sklopila hlavu a sundala si župan.

"Jaká krása," neudržel se Basket. "Ale k věci. To, co vidíš, je tělo. Tohle," natáhl Basket Flora ruku, jsou prsa. Ty dvě špičky na nich, to jsou bradavky." Jednu z nich vzal do ruky a něžně ji mnul mezi palcem a ukazovákem. "To je břicho, tohle nohy a tady," roztáhl Andulce nohy, "máš přirození."

"Auu!" zařvala Andulka.

"No, a to byla panenská blána. Běž se umýt! Podívej se, prosím tě, jak vypadáš a jaks' to tu zaprasila!" Basket strhl ze

stolu velký ubrus a zuřivě utíral velkou rudou skvrnu z prostěradla.

"Tyhle mladý holky," kroutil nevěřicně hlavou. "Prosím tě, kde seš? Myslíš, že když přijdeš o panenství, tak už je z tebe hotová ženská? Pocem!" chytil Andulku za ruku a poválil ji na postel. "Začneme klasickou polohou. Ty na zádech, já na tobě. A nevíš pořádk, nebo ti dám facku, žes to v životě neviděla. Roztáhni ty nohy, sakra! Copak se takhle můžu do tebe dostat? Takhle posloucháš tatínka?"

Ještě dlouho do noci zněly domem Basketovy příkazy a klení, které slyšely jen bílé zdi a měsíc, který se v dlouhé chvíli vozil po nafouknutém břiše bývalého majitele vily.

Ráno vtrhl spokojený, pečlivě oholený Basket na strážnici jako velká voda.

"Co nového, Stulík?"

"Všichni naši lidé jsou ve městě. Za dnešní noc bylo spácháno jenom šestnáct vražd, tedy o jednu méně než včera."

"No vidíte, Stulík. Takhle malej průměr, a to máme ve městě Démona zločinu. Dál."

"No..."

"Co no?"

"Jedny místní noviny, tedy Severská záře píše, že náš včerejší zásah na osvobození nezletilé Andulky Kopáčkové byl neadekvátní."

"Za prvé, Stulík, Andulka už není žádná nezletilá! A za druhé, jak se jmenuje autor toho článku?"

"Čijka."

"Ten?" protáhl Basket obličej. "Ten má tak co mluvit. Myslím, že ho navštívíme. Má nějakého zástupce, který by byl schopen ty noviny převzít?"

"Ano, Petargu. To je můj spolužák."

"Tak mu zavolejte, ať se připraví na funkci šéfredaktora. Člověk, který hází klacky pod nohy policii, nemůže být šéfredaktorem žádných novin. Ani soukromých. Víte, co je svoboda tisku, Stulík?"

"Nevím, šéfe."

"To je slušnost, tolerance a poslušnost! Jo, abych nezapomněl. Zapište Andulku Kopáčkovou jako příslušnici našeho sboru a nechte jí vydat zbraň. Mám s ní velké plány. A než vyrazíme, zavolejte vdově Čijkové, ať ví, na čem je."

Když vyrazili do ulic, vyhouplo se slunce nad obzor. Dlouhé stíny dvou statečných mužů překrývaly celý chodník.

Ženy, které je mijely, snivě vzdychaly a muži jim chtěli tisknout ruce. Ale oni na to neměli čas. Jejich mysl bloudila ve sférách ochrany města před zločinem.

"Mám to," vykřikl Basket.

"Cože?" zeptal se Stulík, ač komisařův řev byl slyšet o dvě ulice dál. "Víte, šéfe, já na tuhle stranu bez toho ucha nějak hůř slyším."

Sotva to Stulík dořekl, zhoupl se Basket v kolenou a jeho kolt suše zarachotil. Než se rozplynul dým, padlo druhé Stulíkovo ucho na ulici. "Teď už snad nebudete činit rozdílu mezi vašimi sluchovými orgány, Stulík, že?"

"Děkuji, šéfe," řekl Stulík, "až na tu bolest je to opravdu vyrovnané. Kdybyste se nestal policistou, mohl byste být lékařem, šéfe."

V redakci časopisu je přivítal starší muž s klotovými rukávy: "Pánové, takhle bychom se nikam nedostali. Redakční dny jsou v pondělí a v pátek od dvou do tří. Inzerce přijímáme o patro níž."

"To je on?"

"Ano, šéfe."

"Ty už žádnou inzerci přijímat nebudeš," procedil Basket mezi zuby a jeho kolt už podruhé od rána suše třeskl.

"To bychom měli," povzdychl si Basket. "A teď zavolejte toho jeho nástupce. Vdova to už ví?"

"Ano, šéfe. Hned po mém telefonu šla shánět věnec. Víte, sehnat v tomhle kraji kytky není snadná věc."

Za chvíli vešel ustrašený Petarga.

"Piš!" poručil mu Basket.

"Ve včerejší hrdinné akci naši policie se podařilo statečnému detektivovi Basketu Florovi zachránit mladou dívku, která jediná zná pravou podobu Démona zločinu. Její popis tohoto nízkého individua umožní detektivu Basketu Florovi zatknout obávaného zločince do dvaceti čtyř hodin. O dalším průběhu akce budeme naše čtenáře včas informovat," skončil Basket.

"Tohle vyjde v odpoledním vydání na první straně. Je to jasné!"

"Ano, pane," sklopil zrak Petarga a jeho oči spočinuly na těle jeho předchůdce, jenž svou nečistou krví špinil redakční koberec.

"Ona ho opravdu viděla?" zeptal se Stulík, když vyšli na ulici.

"Ne. Samozřejmě, že ne. Ale můžu ho snad strašit. Dneska večer přivedete všechny detektivy do vily, Stulík. Ať si vezmou dost střeliva. Byl bych nerad, kdybychom dopadli jako oni včera."

Basketovo očekávání se naplnilo. Večer byla vila místního řezníka obklíčena desítkami apačů v čele s Démonem zločinu. Ulice byly pusté a prázdné, protože místní obyvatelé od chvíle, kdy ve městě začal sloužit Basket Flora, nevycházeli ven. Jen napětí se přelézalo jako mocná vlna sem a tam.

"Máme dost nábojů?" zeptal se Basket nervózně a zkontroloval šik zalehlých a opevněných policistů.

"Ano, šéfe."

"To je dobře. Střílejte po všem, co se hne. Střílejte i po civilistech. Je vám snad všem jasné, že do akce vstoupí na své riziko, a tudíž na ně nelze brát ohled."

Basket ani pořádně nestačil dořít větu, když se na zahrádce vily objevil člověk. Několik ran ho zkosilo hned u plotu.

"To je starý Horáček. Vzali si na barikádu druhý sídliště!" prolétlo mezi policisty. Ale to byla poslední slova, na která měli čas. Místnosti se zahalily do dýmu střelného prachu,

který se jen s obtížemi mísil se smogem všech čtyř elektráren. Hradba mrtvých těl utěšeně rostla.

"Démone!" zvolal Basket do megafonu a tok těl na chvíli ustal. "Máme dost nábojů. Jsme připraveni."

"Já mám dost lidí!" odvětil Démon přes stejný přístroj.

"Ale neuvědomuješ si, že opakovaný vtip přestává být vtipem! Vzdej se!"

Chvilí bylo mrtvolné ticho. Jen několik postav v hromadě srdcervoucně sténalo. Ale těm nikdo nevěnoval pozornost. Byli to jen špinaví civilisté.

"Máš pravdu, Baskete! Stydím se, ale to neznamená, že se ti vzdám!"

"Vezmem je útokem, šéfe?" zeptal se Stulík.

"Ne, to by bylo nečestné. Démona nelze zničit jinak nežli tím, že se nám vzdá."

"Ale to může trvat donekonečna."

"Jste netrpělivý, Stulík. Už jsem mu v patách deset let. Počítám tak ještě jednou deset a Démon se položí."

"Ale kolik to bude stát ještě životů?"

"Žádný opravdový život. Snad jen životy těch chudáků, kteří dýchají místo kyslíku síru. Já i Démon to přežijeme a to je hlavní!"

"Utíkají!" zakřičeli policisté jako jeden muž.

"No, a teď si představte, Stulík, kolik by to stálo životů, kdyby zůstali. Není to přece jenom čestný muž? Zařídte, ať tady není do rána ani jedna mrtvola! A pamatujte si, dnešní akce vejde do dějin. Takhle jsem Démona ještě nikdy neponížil," řekl Basket a odebral se do vedlejší místnosti.

„Andulko?"

"Ano, tatínku," ozvalo se z postele.

"Kde jsme to skončili?" zeptal se Basket a začal se svlékat.

"U pozice na koně. Muž leží na zádech a žena si sedne na jeho ztopořený pyj. Mírnými pohyby, připomínajícími jízdu na koni..."

"Vidím, že jsi dobře připravena. Přejdeme k praktické části. Soulož z boku. Žena leží na boku, zadeček mírně povystrčený..."

Ve stejné době rázoval Démon zločinu místností a jeho apači seděli jako zařezaní.

"Taková ostuda," chystal se za hlavu, "to nemůžu přežít. Kde je moje čest? To jste mě nemohli upozornit? Třeba ty," ukázal Démon na jednoho apače, který se specializoval na podřezávání malých dětí v průjezdu, jinž pak kradl peníze na školní jídelnu. "Tos' mi nemohl říct včas, jak se zesměšňuju?" Když dozněl Démonův výstřel, bylo všem jasné, že Podřezávač už neupozorní nikoho na nic.

"Ale já to tak nenechám! Dostanu Basketa jinak."

"Jak?" zeptalo se několik úst současně.

"Přátelé," rozpáhl Démon ruce, "znáte mě jako člověka čestného a rovného a v tom se nemýlíte. Ale nastala jiná doba. Abych zničil opravdového démona - tedy Basketa Floru, dopustím se nejstrašnějšího zločinu svého života. Ten zločin je tak strašný, že i mně, Démonovi zločinu, přebíhá mráz po zádech. Ano, přátelé, já vstoupím do politiky."

Žádné jiné sdělení by ve vrazích, prznících malých dívek a chlapců, zlodějích a zločincích nejhoršího zrna nevyvolalo větší zděšení.

"Démone," postavil se Kojot, mluvčí všech, "víš, co říkáš? Víš, kam chceš jít? Žádný tvůj zločin, žádná hromada mrtvol, se nevyrovná jednomu pracovnímu dni politika. To, co chceš, je strašné! My jsme poctiví občané tohoto města a nás do toho nedostaneš!"

"Ne?" zvolal Démon. "Uvažujte se mnou. Když tady zůstane Basket Flora, je to stejné, jako byste se přihlásili a vzdali sami. Já sám mu těžko vzdoruju už deset let, a co teprve vy. Jediná možnost na ovládnutí města je vstoupit do politiky. Pak si budeme moci dělat, co chceme! Odvoláme Basketa, uděláme z něj civilistu a vyženeme ho až za rypadla!"

"Ne, Démone. To radši rok vězení než hrůzu, kterou nám připravuješ. Nemám pravdu, pardi?"

"Nerozumíte mi. Radnice, místo moci, bude U jedovatého dědka. Dva, tři z vás se tady budou potulovat a ostatní budou zabíjet a okrádat ty, co by chtěli navštívit radnici."

"To se děje i dneska. Zkus jít na radnici!"

"Budeme bez Basketa!" Výkřik padl na úrodnou půdu.

"Ale uvědom si, Démone," pokračoval Kojot, "že jediná partaj, za kterou můžeme kandidovat, jsou nebevzhlížeči. A to, abych se přiznal, to radši Basketa než je. Nepřesvědčíš nás, abysme vyměnili menší zlo za větší. Na poslední schůzi okradli členové výboru i Rychlou ruku. A že je to nejlepší kapsář v kraji! Demokratů sociálních se lidé bojí víc než nás. A to už vůbec nemluví o vládnoucích srandistech."

"Ne, přátelé. Můj plán je jiný. Založíme si vlastní stranu!"

"Jakou?" záupěl dav lapků a apačů.

"Ještě nevím, ale měli bysme založit stranu, jejíž jméno by se líbilo místním lidem."

"Třeba Temného průchodu," navrhl Tonda Spilka, známý svým úderem v temném koutě, ale byl vypískán.

"Mám návrh," pokračoval Démon, "lidem tady vadí ovzduší a všechny ty sarapatičky kolem. Budeme se tedy jmenovat Strana bílých. Strana s barvou kopretin. Lidé si nás spojí se zdravím a máme vyhráno. Kolik je v tomto kraji průměrný věk?"

"Myslíš jako u lidí? No, ten, kdo nechodí po setmění ven, ten se může dožít klidně i čtyřicítky."

"No výborně! My mu nabídneme třeba padesátku, když na to přijde. A snížení zločinností."

"Fůj!"

"Co šlíte? Jde zločinností nazývat něco, co se děje se souhlasem radnice a poslanců? No vidíte. Lidi jsou tady jak ovce, tak proč se vám to nelíbí? Tenhle kraj je pro nás jak dělanej. Kdo z vás je pro Stranu bílých?" Desítky rukou se

zvedly ke stropu.

"Opravdu nebudu mít průšvih ve škole?" zeptala se o dva dny později Andulka Basketu.

"Myslím, že se ještě nenarodil učitel, který by si dovolil udělat průšvih Basketovi," odvětil ledovým hlasem Basket Flora a podíval se přes clonu smogu do údolí.

"A jak dlouho tady ještě zůstanem, tatínku?"

"Neotravuj a kuř!" Basket Flora stlačil Andulčinu hlavu do svého klína a pohodlně se rozvalil na zasedlém trávníku. Jeho geniální mozek se ovšem nezabýval laskáním Andulky, ale chladně kalkuloval příští kroky Démona zločinu. Šedá kůra mozková tohoto génia předávala rychlostí světla jednotlivé myšlenky do analytického centra, které je vyhodnocovalo. Ještě že velký detektiv nevěděl, co se děje na stanici. Kdyby jenom tušil, že detektivové chvíli po tom, co ohlásil svoji dovolenou a Stulíka určil jako svého zástupce, zavřeli Stulíka do vězení a sami se odebrali do přílehlé hospody, nemohl by se soustředit a šance Démona zločinu na mrzké vítězství nad spravedlností by se tím jistě zvýšily. Ve chvíli, kdy Basket ucítil vyvrcholení, přecházel nebohý Stulík celou sem a tam a zkoušel si představit, jaký druh smrti mu Basket Flora určí. Marně prosil bachaře o kousek provazu, marně žádonil o služební pistoli s jedním nábojem v komoře. Ale závistiví kolegové byli neoblomní.

"Můžu se jít něčeho napít, tatínku?"

"Jen jdi, dceruško moje. A přines mi skleničku whisky." Andulka zmizela v chalupě postavené v blízkosti posledních tří stromů Krušných hor. Patřila původně jednomu majiteli autoservisu, který se pár hodin před příjezdem Basketu zasebevraždil pěti výstřely do krajiny srdeční. V posledním záchvěvu svého bytí stačil ještě sepsat darovací listinu a vtisknout do Basketovy dlaně svazek klíčů.

"Na co myslíš, tatínku?" zeptalo se děvče a podalo detektivovi sklenici naplněnou hnědou tekutinou.

"Na den, kdy přede mnou klekne Démon zločinu, ukáže mi svoji pravou tvář a pak sepne ruce nad hlavou, abych mu mohl nasadit železka."

"Ty neznáš jeho pravou tvář? To já ji přece viděla, že?" "Ale neviděla, ty krávo. Démon je totiž mistrem v maskování. Nikdo na světě neviděl jeho tvář. Už i do základní školy chodil v převleku a učitelé ho vyháněli ze třídy, protože si mysleli, že je to instalatér nebo kominík, který si přišel do školy vybrat oběť pro své nízké choutky." "A tatínku, co budeš dělat potom, až ho chytiš?" "Vidíš," plácl se Basket do čela, "to mě nenapadlo. Co já vlastně budu dělat? Démon žádného následovníka nemá. A honit se za sprostými vrahy, to by bylo pod moji úroveň. Co mi vlastně zbyde? Jediná cesta. Pustím Démona z vězení a znovu se vrhnu po jeho stopě!" "Ty jsi, tatínku, nejchytřejší ze všech." "Snad jsi, ty střevo, vo tom nepochybovalo!" "Ani na chvíli, tatínku!" řekla Andulka a padla Basketovi do náruče. Tito dva krásní lidé, tento květ celého lidského rodu, vypadali v té chvíli jako sousoší od Michelangella.

Druhý den, když sluneční paprsky jako každodenně vzdaly svoji marnou snahu protlačit se smogem města, zabušil na vrata radnice mladý muž. Byl oblečen do perfektně ušitého obleku. Výrazně posazená ramena dávala tušit, že mladík, věda kam jde, neváhal si obléci neprůstřelnou vestu. Když se dalších pět minut pořád nic nedělo, zabušil mladík na vrata ještě jednou. Vtom se otevřelo okno nad jeho hlavou a skoro zároveň se ozval výstřel z kolty ráže pětáctýřicet. Mladík opatrně vyjmul teplou kulku z ochranné vrstvy své vesty, zamyšleně ji potěžkal a odhodil na chodník.

"Chci mluvit se starostou!" vykřikl rozhodným hlasem.

"Kde je Emil? Co sem pouští kdejakýho otřapu?" ozvalo se za dveřmi.

"Váš Emil vám stydne támhle za tím rohem!"

Dveře se s mocným skřípotem, který jasně naznačoval, že radnici opravdu dlouho nikdo nenavštívil, otevřely a tváří v tvář mladíkovi stál sám starosta, jinak místopředseda koalice svobodné pravice a srandistů.

"Děkuji vám, mladý muži," řekl starosta a stiskl překvapenému mladíkovi ruku. "Víte, já měl dát dneska Emilovi výplatu. No, to jsme zase ušetřili. Pojdte dál, dobrodince."

"Jmenuji se Jindra Bahno."

"To nevadí. Ušetřil jste mně velké starosti, dáme si proto skleničku."

Starosta zavedl Jindru Bahna do velké zasedací místnosti, z kapsy županu vyndal láhev a dvě skleničky, postavil je na stůl a rozlil do nich nazlátlou tekutinu.

"Moje vlastní výroba," usmál se spiklenecky.

"Přišel jsem za vámi, abych vám oznámil, že žádám o registraci nové politické strany!"

"To znám, mladý muži. Určitě budete chtít stranu nějakých mladejch socialistů nebo co, ale těch už je tolik, že se v tom ani čert nevyzná. Vstupte k nám a nebudete se mít špatně. To vám garantuju. S takovou odvahou a tak perfektní neprůstřelnou vestou se u nás můžete stát i podtajemníkem. My jsme demokrati, my nikomu nebráníme v cestě vzhůru."

"Moje strana se jmenuje Strana bílých a náš hlavní program je boj za zlepšení životního prostředí."

"Pane Bahno, vy jste blázen, že jo?"

"Dost řečí! Chci tu registraci!" Hlas Jindry Bahna duněl zasedacím sálem.

"Prosím, prosím. Jenom se nerozčilujte. Na registraci potřebujete padesát tisíc podpisů občanů tohoto města."

"Ale to jsou do jednoho všichni obyvatelé."

"Ano, jistě."

"To znamená, že když je seženu, tak budu mít ve městě většinu a vy mi budete muset předat radnici."

"Nebudu, pane Bahno, nebudu. Jestli jste si nevšiml, tak pan prezident má naši stranu rád. No, a když on řekne, že zde zůstanu, tak tady zůstanu. A snad mi nechcete tvrdit, že máte něco proti našemu panu prezidentovi."

"Ne, to nemám," tloukl se Bahno do prsou, protože moc dobře věděl, co znamená v tomto státě nemít rád pana

prezidenta.

"No tak vidíte. Když seženete ty podpisy, tak se můžete stát jednou z menšinových stran."

"Po obědě je tady máte," procedil ledově mezi zuby Jindra Bahno a odešel. Sotva za sebou zavřel hlavní vrata, uslyšel bouchání kladiva a viděl prorůstat mohutnými prkny konce obrovských hřebů, které mu jasně říkaly, že návrat na radnici nebude snadný.

O několik ulic dál se obezřetně rozhlédl a zapískal. Ze smrdutého dvora vylezl Chrobák s Kojotem.

"Tak jak, Démone, máme tu stranu?"

"Nemáme," řekl Jindra Bahno, který nebyl nikdo jiný než Démon zločinu v přestrojení. "Potřebujeme k tomu padesát tisíc podpisů. Všechny dospělé z města. Zavolejte naše lidi. Do oběda tady chci mít ty podpisy. Jen pěti nejsilnějším chlapům dejte lopaty a krumpáče a pošlete je k radnici. Musí vykopat tunel. Jinak se tam nedostanu. Kde je Basket?"

"Ještě pořád s tou kurvičkou na chalupě!"

"To je moc dobře, neztrácejte ani minutu!"

Během chvíle vtrhla do ulic města banda apačů, připomínající povodeň odporné černé olejové řičky, která protékala městem. Nikdo nebyl ušetřen. Lapkové a vrazi vykopávali dveře bytů, odtahovali doktory z operačních sálů, mámy od kojení, a dokonce i policisty od piva. Nebylo síly, která by je zastavila. Oříškem pro tato temná individua nebyl dokonce ani zavřený Stulík. Tonda Spilka se se svým krátkým obuškem dobouchal až k němu. Každého omráčeného policistu vzal za ruku, do ochablých prstů mu zastrčil tužku a do listiny vyznačil tři křížky, nejrozšířenější to podpis mezi policejním sborem.

"Podepiš mi to!" houkl na nešťastného Stulíka.

"Jedině za kus provazu!" postavil si hlavu Stulík.

"Nezdržuj, pak ti hodím svůj šnuptychl, můžeš si ho natrhat."

Stulík s úlevou podepsal a Tonda Spilka mu hodil do cely kapesník.

"Konečně!" zajásal Stulík, ale bližší ohledání onoho zasopleného, sto let nepraného hadru, ho srazilo zpátky na zem.

"Než abych se dotknul tohohle, to se raději nechám zastřelit od Basketa. Já jsem takový nešťastný, smůlou prolezl chlapec," ulevil si a zase začal rázovat celou.

Přesně v poledne měl Démon zločinu alias Jindra Bahno v rukou podpisy všech občanů města. Banda jeho odporných kumpánů stála opodál a bavila se o úspěšné akci.

"To byste neřekli," překřikoval všechny Kojot, jakou já zažil prču. Jdu vám za doktorem Martínkem a von vám zrovna někoho řeže na sále. Šátral mu právě v břicho, když jsem ho chytil za rameno. Říkám mu: podepiš. A von, že ne, že až to dodělá. No měl jsem já čas? Tak jsem ho chytil v pase a táhnul ho pryč a von se vám nepustil. A tak jsem ho táhnul i s těma střevama v ruce až na chodbu. To byste nevěřili, kolik těch střev v sobě člověk má. Ale mělo to jednu výhodu. Všichni, co byli na chodbě, vomdleli, takže vzít si podpisy nebyla žádná práce. Jó, zlatej doktor Martínek."

"Šéfe, prokopáno!" zahlásil jeden z obrů, který byl určen k hloubení tunelu. Démon zločinu prošel jámou, na chodbě radnice si pečlivě očistil hlinu ze svého obleku a vešel do zasedačky.

"Vy?" vytřeštil starosta oči. "Jak jste se sem dostal? Copak ta mina, co jsem narafičil na dveře, nebouchla?"

"Nepřišel jsem kvůli vašim krásnejm minám! Chci registraci!"

"Máte všechny podpisy?"

"Ano, do jednoho!"

"Nemáte, mladý muži. Určitě vám tam chybí Vašek Holeček. Byl to můj kámoš. Zemřel před týdnem, ale znáte to, jak to chodí. Administrativa je pomalá, a tak je chudák Vašek ještě stále občanem našeho města," usmál se vítězně starosta.

"Kde leží?"

"Vašek? No přece na novém hřbitově. Byl jsem mu na pohřbu. Tak krásně mu kluci ze šachty zahráli."

"Hej," zavolal Démon z okna, "přivezte mi sem nějakýho Vaška Holečka. Je na novém hřbitově. Ale hněte sebou!"

"Víte, von Vašek byl moc hodnej kluk. Takovej nemluva, ale dobrák od kosti. Měl jsem ho moc rád, ale za to, že vlastně zabránil vaší mladické nerozvážnosti, to s tou stranou mladická nerozvážnost určitě je, tak za to ho mám ještě radši! Vy nemáte představu, co je to politika. Máme demokratický stát? Máme, pane, máme. Co vám budu povídat, stejně byste nevěřil. Sedíme v parlamentu, bavíme se, jak na sebe budeme slušní, no a já vám přijdu domů, žena mrtvá, děti visí za krčky na švestce jako kořata. A ještě je ti lumpové srovnali podle velikosti. Mám já pak mít nějakou radost z toho, že jsem radním tohoto města?"

Než stačil Démon zločinu odpovědět, rozlétly se dveře a do místnosti vpochodoval Kojot s Chrobákem. Na dveřích od márnice nesli Vaška Holečka.

"Ať to podepíše!" poručil Démon.

"Samozřejmě, šéfe!"

"To snad ne!" zalomil rukama starosta a padl na kolena.

"Tak, Vašiku, ještě jeden podpis a necháme tě zase spát. Probud' se, Vašiku!" uchechl se Kojot a popleskal Vaška Holečka po tvářích. Hnusné, smrduté, trouchnivější maso padalo na starostova záda.

"Vašku!" zvýšil hlas Kojot a přitlačil. Po další facce odpadla hlava na zem. Tlustá přežraná krysa vylezla zpod lebeční kosti a našťavaně se kolem sebe rozhlížela.

"Zkrat'te to!" zavelel Démon.

"Jasně, šéfe," uklonil se Chrobák, uchopil několik zbývajících článků prstů do ruky a podepsal nebohého havíře. Pak si olízl z prstů zelenou mrtvolnou šťávu.

"Nic moc. A Pepa Škrtič říkal, že to chutná jako med."

"Registraci!"

Plačící starosta sáhl do kapsy a podal Démonovi papír s razítkem a vlastním podpisem. V té chvíli vzvednutá hladina

krve protrhla jeho aortu a starosta upadl na podlahu.

"Hm, myslím, že v nejbližší době budou vypsány nové volby," podotkl Démon a odešel z radnice.

Ve stejné chvíli vstoupil do dveří policejní stanice Basket Flora. Ani jeho dokonale opálená tvář nemohla zakrýt to, že detektiv není právě v nejlepší náladě.

"Kde je Stulík?" zeptal se vyděšené služby.

"Oni ho zavřeli do vězení."

"To je hrozné, co si ten Stulík dovoluje. Přiveďte mi ho!"

Za chvíli stál detektiv čekatel Stulík ve vzorném pozoru před Basketem.

"Stulík, já se z vás zblázním. Vy mě máte zastupovat a místo toho se jako to prase válíte v cele. Mám dojem, že se v ní budete ještě válet celé desítky let. Kolik bylo za včerejšek mrtvých?"

"Žádný," vykotala služba.

"Cože? To mi chcete říct, že Démon s tou svoji bandou nikoho nezabil?"

"Ano, pane veliteli."

"To je hrozné. Já mám svých starostí nad hlavu a ještě abych se staral o to, proč Démon za celou noc nikoho nezamordoval. Z toho by se jeden zbláznil. Stulík, co jsem vám řekl o mrtvých, než jsem odjžděl?"

"Ze jich nesmí být víc jak šestnáct a že dolní limit jsou tři."

"A tomu vy říkáte splnění rozkazu?"

"Stulík," syčel Basket a pomalu se přibližoval k detektivu čekateli, "já řeknu tři a vy nemáte ani jednoho. To je vzpoura, Stulík, a za tu je jediné kulka, jestli to náhodou nevíte!"

"Vím, šéfe, ale oni mi nechtěli dát pistoli." "Ty vaše výmluvy mě jednou přivedou do hrobu!" Basket Flora sáhl do podpažního pouzdra a podal Stulíkovi svou pistoli.

"Napravte to!"

"Rozkaz, šéfe!" Stulík otevřel okno, a než se Basket nadál, zazněly kanceláří tři výstřely.

"Stulík," zhroutil se Basket do křesla, "vy jste blbec! Měl jste jít k Jedovatému dědkovi a tam udělat tři kusy. A vy mi místo toho tady střílíte lidi jako králíky. Představte si, že by tam šel někdo z vaší rodiny."

"Šel."

"Co?"

"No jedna z těch tří paní byla moje teta. Ale rozkaz je rozkaz, že jo, šéfe?" řekl nadšeně Stulík.

"Jestli na mě budete chtít volno na pohřeb, tak z vás vlastnoručně stáhnou kůži zaživa. Je vám to jasný?"

"Ano, šéfe."

"Stulík, zajdete k Jedovatému dědkovi a zjistíte, co má Démon za lubem. Nebo počkejte, půjdu s váma. Ten pohled, jak vám budou párat střeva, si nenechám ujít."

Ale ani toto potěšení nebylo Basketovi dopřáno. U stolů sedělo jen několik apačů a starých vysloužilých kurtizán. A tak pád obrovitého hostinského, kterému Basket v zamyšlení podkopl protězy, nemohl nikoho upozornit na jeho příchod.

"Kde jsou všichni?" zeptal se Basket ležící hromady masa.

"Mí klienti mi neskládají účty z toho, co dělají."

"Koukám, že ti je líto, že máš ještě tolik končetin!" Basket vytáhl pistoli a zamířil na protězu.

"Ne, protězy prosím vás ne! Šli do města s nějakým papírama."

"Papírama?"

"Ano, bylo na nich napsáno, že je potřeba zastavit elektrárny a ozdravit ovzduší."

"To snad ne," chytil se Basket za hlavu. "To je zase nějaký geniální Démonův tah. Dejte mi normální lahvé pivo a tady Stulíkovi jednu vaši specialitu. A nerušte mě, budu přemýšlet. Stulík, vy zatím provedete osobní prohlídku u těch lidí v rohu!"

Detektiv Basket Flora zasedl ke stolu, položil si hlavu do dlaní a pohroužil se do hlubokého přemýšlení.

"Mám to!" vykřikl ve chvíli, kdy se Stulík s odporem blížil k rohovému stolu. "Stulík, jdeme!"

Venku se Basket Flora přitočil ke Stulíkovi a pošeptal mu obezřetně do ucha: "Je to jasné, Démon zločinu dostal bronchitidu."

"A není to nakažlivé, šéfe?"

"Ano, má bronchitidu a potřebuje se zbavit toho smogu. Ale proč tedy neodjede jinam? Třeba do jižních Čech?"

"Mám ji zajistit, šéfe?" ukázal Stulík na statnou babici, která si v polorozpadlém průchodu pohazovala kabelkou a vyzývavě se na Stulíka smála.

"Třeba. Ne, v tom bude něco jiného, jinak by Démon odjel."

"Policie. Půjdete se mnou!" Zvýšený Stulíkův hlas vytrhl detektiva ze zamyšlení.

"Ale kam bych chodila, bobečku, ještě nemám vyděláno."

"Stulík, použijte násilí a nasadte jí želízka!"

"Rozkaz, šéfe!" Stulík se přikrčil, rozpřáhl ruce a pomalu se blížil k babici.

"Kluku nešťastná, vždyť bez těch uší vypadáš jak Kvasimódo. Jestli nepřestaneš, tak ti jednu vrazím, žes' to neviděl."

"Stulík, splňte rozkaz!" zvolal Basket, který zapomněl na Démona a výborně se bavil.

"Vzdejte se!" přeskočil Stulíkovi hlas do vysoké fistule.

"Nevotravuj, kluku nešťastná, odradíš mi zákazníky!"

Detektiv čekatel déle nečekal. Vrhł se na babici, ale rána kabelkou ho srazila na kolena. Stulík byl nezdolný. Znovu a

znovu vstával a sápal se po ženštině, která si ho ovšem držela od těla přesnými pádnými údery.

"Nedejte se!" poskakoval nadšený Basket po chodníku. Takovouhle krásnou nakládačku už opravdu dlouho neviděl. Stulík, podporován hlasem svého milovaného šéfa, sebral všechny své zbývající síly a znovu zaútočil. A měl štěstí. Babici se v rozhodující chvíli roztrhla kabelka a několik cihel dopadlo na chodník.

"Mám ji!" zvolal nadšený Stulík a chytil babici za ramena. Vtom sebou škubnula a Stulíkovi zůstal v ruce jen celý přední díl její halenky. Dvě obrovská, několik desítek kilogramů vážící prsa, spadla babici na kolena a podrazila jí nohy. Stulík zděšeně uskočil, zakryl si oči a celý rudý opakoval stále dokolečka: "Okamžitě se oblékněte, okamžitě se oblékněte!"

"Hej, mladý muži," zavolala babice na Basketa, "pojdte mi pomoci, ten hošík je úplný cvok!"

Jednou rukou si pozvedla houbovité vaky rozhozené po chodníku a zkusila vstát. Ale Basketova pětáctýřičítka jí pomohla na věky věků v téhle nedůstojné činnosti.

"Stulík, co je vám?" uchopil detektiv roztřeseného chlapce kolem ramen.

"Ona, ona, ona to měla venku."

"Vím, viděl jsem. Byl to mimořádný exemplář. Možná, že je škoda, že jsem se s tím výstřelem tak unáhlil. Ale vy jste celý rudý, chlapče. Vy se stydíte? Vy jste ještě neměl ženu, že? Svěřte se mi jako otcí."

"Neměl, šéfe. Maminka říkala, že mám ještě dost času."

"Maminka má jistě pravdu, jak se tak na vás dívám. Ale vás nikdy nenapadlo vyzkoušet si to sám? Někde tajně."

"Napadlo, šéfe, ale když já se tak stydím."

"Pomůžu vám, Stulík!"

"Vy mi půjčíte Andulku?"

"Co?" zařval Basket Flora a srazil Stulíka do popílku ulice. "Ty dobytku, ty prase, ty svině nečistá, ty ksindle!"

vykřikoval a každou nadávku doprovázel kopancem. "Víš, kolik tomu nevinnému kvítku je? Víš, že bys chtěl zprznit čtrnáctiletou? Znáš paragrafy? Víš, jaký se za to dávaj pátky? Ta dívka si ještě hraje s panenkama!"

Konečně se Basket Flora trochu uklidnil. Přestal kopat do Stulíka, zapálil si cigaretu a špičky bot zbrocené krví si očistil o Stulíkův oděv.

"Vstávej, chlapče. Nesmíš se divit, že jsem byl trochu ostřejší, ale to víš, to děvče je skoro jako moje dcera." Ale hromádka krvavého neštěstí, která ze Stulíka zbyla, jen tiše sténala.

"Pozor!" zavelel detektiv a v tu ránu stál Stulík na nohou.

"Upravte si oděv, ať mi neděláte ostudu!" Stulík odklopil víko kanálu, slezl po zrezivělých špricích až k vodě, odehnal stovky krys a pak se ve splašcích pečlivě umyl. Když vylezl ven, byl již detektiv ledově klidný.

"Odpouštím vám, Stulík! Půjdem do kanceláře a já vás tam naučím všemu, co má správný chlap umět. Nemohu si vzít na svědomí, abyste umřel ve službách policie jako panic."

Na rozhraní starého a nového města se zastavili. Basket Flora ukázal směrem k samoobsluze, ze které vycházelo několik žen a dívek.

"Stulík, jsem grand. Vyberte si!"

"Já, já..." koktal detektiv čekatel.

"Ta blondýna nevypadá špatně. Co říkáte?"

"Já..."

"No vy jste blbec. Ale je trochu mladá. Ta by vás toho moc nenaučila. Támhle ta brunetka se mi líbí. To bude ona. Teď se, Stulík, dívejte, jak to opravdový muž dělá, když se chce seznámit se ženou. A nešklebte se tak blbě!"

"Já se nešklebím, mně chybí kus rtu."

"Vy toho naděláte pro kus kůže."

"Tak sledujte moje vybrané způsoby."

Basket přistoupil k asi třicetileté brunetě a dlouze se na ni podíval.

"Půjdete se mnou. Policie."

"Ale já jsem nic neudělala. Já jsem učitelka z támhle té školy..."

"Držte hubu. Chcete, abych vás odvedl v železnicích?"

Žena pokorně svěřila hlavu a následovala oba policisty. U služby si Basket vyzvedl klíče a prohlásil, že nechtějí být rušeni, ať se děje co se děje. V kanceláři vyndal ze stolu láhev whisky a rozlil do tří skleniček.

"Tak na zdraví! A jak se vůbec jmenuješ?"

"Hanka..."

"To stačí. Hanka je pěkné jméno. To je detektiv čekatel Stulík. Pěkný chlapec, že?"

Vyděšená Hanka se podívala na modrajícího Stulíka bez zubů a uší a otřásla se odporem.

"No. A teď si, milá Hanko, představ, že tento mladý krásný chlapec se dík náročné službě u policie nemá čas seznámit s dívkou. On je ještě panic. Můžu já ho poslat do akce jako panice? Do akce, ve které skoro jistě zahyne pro bezpečnější život takových, jako seš ty? Ne, to bych si na svědomí nevzal. A ty jistě taky ne. Tak to nebudeme zdržovat. Svlíkni se, lehni si na to kanape a nauč ho všechno, co umíš!"

"Já nemůžu. Já jsem ještě nebyla manželovi nevěrná. Já opravdu nemůžu."

"Podívej se, Haničko, tvoje blbost mě nezajímá. Jenom bych ti chtěl říct jedno. Slyšela jsi už jistě o desítkách žen, které se navěky ztratily v policejním vězení. Chceš být jednou z nich? Chceš se stát kavalcem pro všechny naše bachaře?"

"Ne!" vykřikla Hanka zděšeně a rozplakala se.

"No tak vidíš. Obsluž tady Stulíka a můžeš jít domů."

Hanka pomalu vstala, roztřesenýma rukama si sundala šaty a lehla si na kanape.

"Stulík, na co čekáte? Zahodte šaty a hurá na to." Zrudlý detektiv čekatel vyplnil rozkaz. Ulehl na Hanku a nešikovně ji

obejmul.

"A jedu, Stulík! Hanko, rozhod' víc ty nohy, takhle by se do tebe nedostal ani pětiletý kluk."

Hanka roztáhla nohy, Stulík překvapeně hekl a vytřeštil oči.

"A teď, Stulík, budete přirážet. Zadek nahoru a dolů. Jasný? Ježíš, vy jste nemehlo," řekl Basket, vzal do ruky silný kožený služební opasek a postavil se nad ně.

"Stulík, teď mě dobře poslouchajte. Když vás udeřím, dáte zadek dolů, ale hned potom ho zase zvednete. Nic to není." Basket vši silou přetáhl Stulíka přes zadek. "Jedu, jedu, nahoru, dolů." Pravidelné pleskání širokého opasku naplnilo místnost.

"No vidíte, Stulík, šoustáte jako starej chlap."

Trvalo dlouho, hodně dlouho, než se zadek plný krvavých šrámů definitivně zastavil. "Jaký to bylo, Stulík?"

"Až na tu strašnou bolest na zadku to bylo pěkný, šéfe." "Ty," ukázal Basket na Hanku. "Neválej se mi tady v kanceli, obleč se a sypej domů!" Když osaměli, dolil Basket skleničky a podíval se na Stulíka.

"Tak se ženskéjma byste to uměl. Ale teď si představte, že budete dlouho v akci a ženská nikde. Co budete dělat?"

"Budu čekat."

"Nebudete. Naučím vás i něco jiného. Mimo lásky chlapa a ženy, Stulík, existuje i láska mezi dvěma muži. Není to tak dobré, ale v nouzi nejvyšší to ujde. Stoupněte si sem a přehněte se přes stůl. Co cítíte?"

"Něco studeného na zadku, šéfe."

"To vám mažu řitní otvor indulónou, Stulík."

"A co cítíte teď?"

"Takovej tlak, šéfe. Vy... já se stydím. Vy jste mi tam strčil prst."

"Prst? Vy jste vůl, Stulík. Podívejte se sem. Co vidíte?"

"Vaši levou dlaň."

"Kolik má prstů?"

"Pět, šéfe."

"A tady to je co?"

"Vaše pravá dlaň a taky má pět prstů. Probůh, šéfe..." Ale tento výkřik už Basket Flora neslyšel. Jeho skelné oči dávaly jasně najevo, že je někde úplně jinde.

"Libilo, Stulík?" zeptal se detektiv po chvíli.

"Libilo, šéfe. Oproti tý ženské to skoro nebolelo."

Druhý den bylo celé město polepeno plakáty, kolem kterých se tísnily hloučky lidí. Detektivu Basketu Flórovi trvalo hodnou chvíli, než se protlačil k jednomu z nich tak, aby si mohl přečíst následující prohlášení:

Vážení spoluobčané,

včerejší náhlá smrt našeho milovaného pana starosty postavila politickou scénu města před nové volby. Chceme vás upozornit, že se jich zúčastní i naše Strana bílých. Bílí se jmenujeme po kopretinách, které chceme přinést do našeho těžce ekologicky zkoušeného města. Chceme vám vrátit zeleň a přírodu pod okna. Naším hlavním cílem ovšem je - zdravé ovzduší pro naše děti! Zbavíme město věčného smogu! S námi, občané, za lepší příští našich dětí. Občerstvení na všech předvolebních mítincích Strany bílých zdarma! Se Stranou bílých k jasnému modrému nebi nad městem! Květiny do parků, sady dětem! Ať žije náš pan prezident! Ať žije a vzkvétá Strana bílých!

Jindra Bahno, předseda

Basket nedůvěřivě zakroutil hlavou: "Tohle není jenom tak!"

"Co by nebylo," odvětil mu jeden muž z davu, "chtěj lepší ovzduší pro naše děti. A maj rádi pana prezidenta. Tak v tom nemůže být žádná levárna!"

"Ale může!"

"Lidi, on nemá rád pana prezidenta!"

Dav se vrhl na Basketu, který si zoufale svými ocelovými pěstmirazil cestu. Trvalo mu dlouho, než se zbavil i posledního pronásledovatele. Pak zašel do průchodu a upravil se. Jen svou oblíbenou bundu musel hodit do popelnice. Příliš připomínala setkání člověka s tygrem-lidožroutem.

Na stanici neměl Basket stání. Nervózně rázoval kanceláří sem a tam a pokoušel se přijít na to, co celá tahle akce má znamenat. Tomu, že je za ní Démon zločinu, věřil neochvějně.

"Ale proč?" chystal se za hlavu. "Má tenhle celkem slušný člověk potřebu cpát se mezi řady otrlých a ničeho se neštítících politiků? Smog, to jsou elektrárny. Když zničí smog, znamená to, že je zastaví. To je hlavní oříšek," řekl si s úlevou.

"Stulík!" zakřičel na chodbu.

"Ano, šéfe." Mladý detektiv stál během okamžiku ve vzorném pozoru před Basketem.

"Připravte auto, jedeme na elektrárnu!"

"Někoho tam zabili?"

"Kvůli prkotině bych se tam nehnal. Ale mám vážnou obavu, že příští a rozhodující boj s Démonem zločinu proběhne právě tam."

"Tak na to se těším, šéfe!"

"To je od vás hezké, Stulík. Jenom je škoda, že se toho nedožijete. Já i Démon v rozhodujících chvílích totiž ztrácíme všechny své lidi. A když už jsme u toho, poslední dobou se mi zdá, že naši detektivové zarůstají sádlem. Vezmeme si s sebou deset lidí, ať zbytečně neriskujem."

Asi za hodinu stál před správní budovou elektrárny jeden vůz Basketu a malý autobus detektivů.

"Kde je ředitel?" zařval Flora na vrátného. Ten, celý rozespalý a vyděšený, nebyl schopen dát uspokojivou odpověď. A tak se s pár gramy olova v srdci uložil k novému snění.

Trvalo hodnou chvíli, než Basket našel, co hledal. Kancelář ředitele. Detektivy nechal na chodbě a sám se Stulíkem vrazil dovnitř. Mladá pohledná sekretářka jim zastoupila cestu.

"Jste ohlášení?" zeptala se přísně.

"Stulík, je nejvyšší čas zopakovat si včerejšek, abyste nic nezapomněli!" prohlásil detektiv temně, strhl ze sekretářky halenku a vešel do dveří.

"Dobrý den, pane řediteli."

"Dobrý den," zvedl překvapeně oči od velkého stolu starší muž, Jak to, že vás sem Jiřinka pustila?"

"Obávám se, že Jiřinka má jiné starosti. Dovolte, abych se představil. Jmenuji se Basket Flora a jsem od policie. Přišel jsem se svými muži udělat preventivní prohlídku vašeho podniku. Je..."

"Šéfe, jak jste to včera říkal? První dám zadek dolů, nebo nahoru?" ozvalo se z vedlejší místnosti.

"To je jedno, Stulík, chce to hlavně tempo, víte?"

"Provedu, šéfe!"

"Tak kde jsme to skončili. Ach ano, preventivní prohlídku. Je vážné..."

"Proč tam ta Jiřinka tolik řve?" zeptal se ředitel.

"Kurva, chlape, jste ředitel podniku, nebo nějaký pošahaný samaritán?"

"No dovolte! Jiřinka je moje neteř."

"Mezi námi, já mít za neteř takovou kurvu, tak bych se s tím moc nechlubil!"

"Co jste to řekl?"

"Chlape, vy jste udělal jeden životní omyl. Neodešel jste totiž včas do penze."

"Slitování!" padl ředitel na kolena.

"No vidíte, já věděl, že se dohodneme."

"Stulík, zmáčknete jí hubu, ať tolik neřve!"

"Šéfe, mám tempo!"

"Šikovný chlapec. No, je vážné podezření, že se v brzké době chystá ve vašem podniku strašlivý zločin. Provedu teď se svými lidmi prohlídku. Zaručte, aby nás nikdo nerušil!"

"Ano, pane, samozřejmě!"

V předkanceláři se Basket překvapeně zarazil. Shmutý koberec, převrácené židle, rozbité květináče a na stole ležící Jiřinka.

"Stulík, vy jste ale hřebec," řekl Basket, přistoupil k Jiřince a přiložil jí prsty na krční tepnu.

"To je snad sen. Vona je tuhá, chlape."

"Vždyť jste mi, šéfe, říkal, abych ji zmáčknul."

"Já jsem vám říkal, abyste ji zmáčknul hubu, vy vole!"

"To jsem se tedy přeslechl, šéfe."

"Přeslechl, přeslechl. A vy si myslíte, že se to tím spraví, nebo co? Běžte tomu pánovi vedle popřát alespoň upřímnou soustrast, ať si o nás nemyslí, že jsme úplní barbaři."

V kotelně je přivítalo neskutečné vedro a popílek, který se na ně sypal ze všech škvír. Desítky kilometrů obrovských trubek připomínaly scény z Verneových románů.

"Podivné," podivil se Basket, "v tomhle prostředí musíme být obzvláště pozorní. Tady by se neschoval jen Démon, ale i několik pluků vojska. Hej, vy," ukázal Basket na nejbližšího stojícího detektiva, "běžte se podívat do táhmletých dvířek!"

Detektiv s námahou otevřel pancéřovaný průlez: "Je tam obrovský prostor plný ohně."

"Trochu iniciativy, chlape! Vlezu dovnitř a podívám se, jestli tam někde není Démon."

"Ale tam je strašnej žár!"

"Žár, žár. Vy si myslíte, že Démon je rozmazlená chudinka jako vy?"

Detektiv odhodlaně vlezl dovnitř. Okamžitě vzplál jasným fialovým plamenem.

"Hmm," podrbl se Basket zamyšleně na zátylku. "Ten chlap měl pravdu. Tam by nevydržel ani Démon. No nic, nebudeme se zdržovat, jdeme dál."

Vystoupili o několik pater nahoru. Na malé plošině stál dělník a otevřenými dvířky št'ouchal dlouhou tyčí do kotle.

"Co to děláte, dobrý muži?" zeptal se Basket.

"Srážím nálepy. Víte, tudy se bere teplo z kotle, až dvanáct set stupňů, pane, a tím se suší ta hlína a síra, kterou nám sem ze šachty posílají."

"A co uhlí, to berete kde?"

"Jo uhlí, to jsme viděli jen jednou. To když se tady začínal provoz, tak přivezli několik nákladňáků."

"A ta hlína se sírou hoří?"

"Ne, ta se suší, pak se v mlýně rozeeme na jemnej prach, to je ten, co se vám sype na hlavu, a ten se pak fouká do kotle."

"A tam shoří."

"Co by hořel? Ten prach by nezapálil ani jadernej výbuch, pane. V kotli hoří mazut."

"Tak proč tam tu hlínu foukáte?"

"No dovolte, pane, my jsme přece uhelná elektrárna. Víte, jak by horníci řvali, kdyby neměli co rejpát?"

"No, nakonec to je váš problém. Mě zajímá, jestli by se v tom mlýně nemohl schovat člověk."

"Ve mlýně? Vy jste blázen, člověče!"

"To je ta roura do mlýna?"

"Jo, to je vona, A tahle zase vede ven."

"Připravte si pistoli a skočte se tam podívat," řekl Basket dalšímu detektivovi. „A kdyby něco, okamžitě střílejte!"

Než se detektiv stačil rozkoukat, zmizel v rouře. Během okamžiku druhou rourou začaly vyletovat kusy masa a drcených kostí.

"To je zajímavé, Stulík, že?"

"Vy jste ho zabil!" vykřikl konečně šokovaný dělník.

Basket se otočil a beze slova do něj strčil. Dělníkovo tělo následovalo detektiva. Tok rozsekaného škvařicího se masa se zdvojnásobil.

"To by mě zajímalo, jak pohřebáci poznají, kdo je náš a kdo je ten dělník," podotkl Basket. Jeho zbylí muži se okamžitě postavili do hloučku, z kapes vyndali svazky bankovek a začali se sázet. Ale jen jedna výhra byla regulérní, a to ta, při které z roury vylétl služební odznak přišpendlený na kusu masa.

"Tak jsme se pobavili, ale služba je služba," řekl Basket a odhodlaně vyrazil o patro výš. Než došli na střechu kotle, zbýval Basketovi už jen Stulík a jeden detektiv. Basket se

postavil k zábradlí, založil si ruce na prsa a zamyšleně se rozhlédl kolem sebe: "Zajímavá stavba, ale trochu náročná. Myslím, že naše další návštěva by byla neúnosná vzhledem k tomu, jak nám to tu žere lidi. Jak si myslíte, že jsme vysoko?"

"Tak padesát metrů," odpověděl nesměle Stulík.

"Hmm, kdybyste neměl v hlavě místo mozku piliny, pamatoval byste si, že se to dá odhadnout. Vezmete kámen, hodíte ho dolů a počítáte. Kolik sekund, tolik metrů. Když nemáte kámen jako tady, vezmete nějakou těžší věc, u které víte, kolik váží, a také ji hodíte dolů. Pak ovšem musíte ještě počítat s váhou břemene. Kolik máte u sebe peněz, Stulík?"

"Deset korun, šéfe. Mně víc maminka nedává."

"Dobře. Pro pobavení se vsadíme, Stulík. Vy tedy tvrdíte, že jsme pět set metrů nad zemí."

"Ale..."

"Žádný ale. Detektive, kolik vážíte?"

"Osmdesát kilo, pane veliteli."

"Hmm," zabručel Basket a hodil detektiva přes zábradlí. "Počítejte!"

"Jedna, dva...", když došel Stulík ke čtyřiceti, mávl Basket rukou. "Konec, Stulík. Škoda, že u sebe nemám kalkulačku. Z hlavy to nespočítám. No každopádně jste prohrál. Těch vašich pět set metrů je blbost. Dejte mi tu desetikorunu!" S těžkým srdcem vydal Stulík celou svoji hotovost.

"A teď se půjdeme podívat do támhletěch sympatických budov. Na co asi mohou být?"

"To je odpovídání, šéfe. Říkal mi to jeden spolužák, co tady pracuje."

Oba dva neohrožení policisté vnikli do popílkárny. Basketovi se zatajil dech. Tak tohleto je přesně místo pro Démona.

"Tak tohle chtějí!" řekl si sám pro sebe.

"Stulík, tohle musíme pečlivě prozkoumat. Začneme u těchhle dvířek!"

Sotva se protáhli úzkým průchodem do zásobníku popílku, dvířka se za nimi s bouchnutím zavřela.

"Šéfe, co budeme dělat?" vykřikl zoufale Stulík.

"Klid, chlapče. Vlezli jsme Démonovi do pasti. Ale to ještě neznamená, že jsme definitivně prohráli," řekl klidně Basket a jal se za sporého osvětlení jednoho okna vysoko nad nimi, které sloužilo k přirozenému úniku popílku do ovzduší, prohlížet kobku, ve které uvízli.

"No, zatím to nevypadá nadějně, ale až si odpočineme a najíme se, začneme s novou prohlídkou. Uvidíte, Stulík, že se odsud dostaneme!"

"Vy máte s sebou něco k jídlu, šéfe?"

"Mám jen tebe, chlapče můj jediný. Ale jistě uznáš, že nasycený žaludek tvého šéfa je pro tvoji mysl tím největším štěstím."

"Nerozumím vám, šéfe."

"To nevadí, Stulík. Jen klidně sedíte, jak sedíte, a myslíte na moje blaho. Tak je to dobře."

Temnou kobkou třeskl výstřel a Stulík s nesnesitelnou bolestí v noze omdlel. Když se probрал, viděl nedaleko sebe sedět šéfa, který měl v ruce velkou kost obalenou masem, ze které si odřezával slabé plátky.

"Chcete taky, Stulík? Je dost pro oba."

"Co to je?"

"Vaše noha, Stulík. Musím vám říct, že vás maminka krmila dobře. Takhle dobré masíčko jsem už dlouho nejedl."

"Ale..."

"Stulík, to vaše ale mě přivede jednou do hrobu. A to jenom doufám, že to vaše ale neznamenalo, že je vám vaše podělaná noha přednější než trávicí ústrojí vašeho přímého nadřízeného. Ještě jednou a naposled vám nabízím plátek z tohoto svalu. Je to opravdu skvostné maso."

Stulík podruhé omdlel. Když se zase probрал, čistil si Basket právě zápalkou škvíry mezi zuby.

"Plně jsem, Stulík, akceptoval vaše přání, vyměnit spánek za jídlo. Vaše škoda, nezbylo. Podívám se, jak vypadá naše situace."

Basket přišel k zaklaplým dvířkám a lehce do nich strčil. Dveře se otevřely.

"Stulík, to je krásné. To nebyl Démon zločinu, to byl jen průvan. Směšné, že? No, půjdeme. Už jsme si dost odpočinuli."

Stulík namáhavě povstal z kaluže krve a opřen o stěnu se ploužil za detektivem.

"Stulík, trochu radosti do života. A nevymlouvejte se. Vždyť vám zůstalo celé stehno. Představte si, že bychom tady zůstali několik dní. To byste skončil bez končetin."

"Šéfe, já asi vykrvácím," špitl Stulík. Basket k němu přiskočil a pomohl mu přes lávku mezi popílkárnou a kotelnou. "Tak," řekl detektiv u prvních dvířek do kotle. "Tady si lehněte. Já mezitím rozžhávím toto železo a zastavím vám krvácení."

Basket strčil železnou placku do ohně. Když byla skoro bílá, přitiskl ji Stulíkovi na krvácející pahýl. Když se Stulík potřetí probral ze mdlob, ležel na zemi před kotelnou. Basket Flora právě čistil kapesním nožikem kus mladého višňového stromku i s kořeny. Pak ho omotal svým opaskem a přivázal k popálenému pahýlu.

"No vidíte, Stulík, budete mít lepší protézu než číšník od Jedovatého dědka! A podívejte, jak se vám ty tepny krásně zatahly."

"Děkuji, šéfe!"

"No vidíte, Stulík. A teď, když jsme si ověřili, že Démon na elektrárně není, zkusíme něco jiného. V tom by byl čert, abychom ho nechytli. Jdeme, chlapče!"

"Šéfe, a nevyhodí mě od policie, když nemám tu nohu?"

"Ale Stulík, podívejte se na sebe. Dovedete si představit jiný podnik než policii, který by měl zájem zaměstnat takového mrzáka? Vždyť vypadáte, jako kdybyste přežil třetí světovou válku! A vůbec, vyhazovat vás v době, kdy máte před sebou posledních pár dní života, by byla blbost!"

Celé dlouhé dny se Stulík pokoušel zvyknout si na protézu. Rázoval chodbou policejního komisařství a po každé obrátce zrychloval krok. Ale pahýl višňového stromku ho neposlouchal. Co chvíli mu podklouzl po navoskovaných parketách a Stulík se s velkým rachotem zřítíl na zem.

"Chachacha!" ozvalo se ode dveří Basketovy kanceláře. "Stulík, vy jste rozený komik! Vy jste se minul s dobou. Vy byste mohl vytvořit duo s Charlie Chaplinem!"

"Šéfe, když ony mě ty kořeny tolik tlačej."

"To je závažná věc. Pak nám nezbyvá nic jiného, než abychom nohu přizpůsobili protéze. Služba! Přineste mi váš bajonet!"

"To je dobrý nápad, šéfe, ořežeme trochu ty kořeny. Mám vážné podezření, že na nich zůstala hlína a kamínky."

"Ale ne, Stulík. Ořežeme vám nohu, aby ta hlína a kamínky mohly lépe zarůst. Víte, jak to bude krásné, až vám na jaře z protézy vyraší první lístky a na prvního máje, Stulík, budete samej květ. Představte si: krásný jarní večer, přijdete k dívce, ukloníte se, utrhnete rozkvetlou višňovou snítku - vlastní to výpěstek - a podáte ji té dívce. Stulík, já vám zaručuju naprostý úspěch!"

"To je krásné, šéfe, ale na podzim budu zase samej špaček."

"Vy jste tupec, Stulík. Víte vy vůbec, co to je romantika?"

"Vím, šéfe, ale ono to už vůbec nebolí!" vykřikl Stulík a bílý hrůzou sledoval, jak služba předává Basketovi bajonet.

"Jste si jistý, Stulík?"

"Ano, naprosto, šéfe!"

"Tak proč si děláte ze svého nadřizeného srandu? Uděluji vám dvacet čtyři hodin vězení! Služba, odveďte ho!"

"Šéfe, prosím vás, já ještě nemám ani jeden kázeňský přestupek!"

"Stulík, nerozčilujte mě!"

Detektiv čekatel sklopil provinile hlavu a nechal se odvést. Ale ve sklepě s údivem zjistil, že ho služba nevede do cely, ve které už tolik zkusil, ale vede ho ještě o patro níž.

"Kam mě to vedete?"

"Velitel nařídil, že vás mám dát do vězení. Tam, kde jste byl minule, je jenom vazba."

"Ale já nikdy o žádném vězení v našem sklepě neslyšel."

"Jo, je tady. A v něm nějaký lidi. Ale ty už jsou tu tak dlouho, že si nikdo nepamatuje proč," řekla služba, odemkla masivní železné dveře, strčila Stulíka dovnitř a pečlivě zamkla.

Chvilí trvalo, než se detektiv čekatel rozkoukal. V mdlém světle dvacetiwattové žárovky se mu zjevilo snad samo peklo. Na starých, plesnivých a zatuchlých matracích leželo několik mužů a žen, v jednom z koutů se tyčila až do stropu vysoká hromada jejich výkalů, pečlivě udusaná a uplácána tak, aby zabírala co nejméně místa. Pach, který z ní vycházel, byl tak silný, že Stulík upadl na zem.

"Máš kouření? Jak to vypadá venku? Jaký se píše rok?" sesypaly se na něj otázky.

"Proboha, jak jste tady dlouho?"

"Mě," řekl vetchý stařec, "zavřeli před válkou. Měl jsem na občanském průkazu odchlíplou fotku. Řekli, že hned, jak si ověřím moji totožnost, půjdu ven. No, a pak přišla válka. To na mě neměli čas. Pak se to slibně rozjelo, ale do toho zase přišel nějaký převrat nebo co, no a od té doby se se mnou nikdo ne bavil."

"A vy, paní? Jak jste tady dlouho?"

"Já tak dlouho zase né. Tohle je můj syn, který se mi tady narodil. Vid', Františku? Letos mu bude podle čárek na posteli dvacet."

"A ty, děvče, jak seš tady dlouho?" sklonil se Stulík nad mladou dívčinou.

"Já jsem se tady taky narodila."

"To je taky moje dcera. Celkově jsem tady porodila deset dětí, ale jen tyhle dvě mi zůstaly."

"Nějaké nemoci? To je nelidské, nechávat vás tady."

"Žádné nemoci, pane. Hlad. Skoro rok nám nepřinesli jídlo. Tak co jsme měli dělat. Brali jsme ty chudinky podle velikosti. Podívejte se," řekla žena a ukázala vedle svého slamníku, kde leželo osm doběla vyčištěných skeletů.

"Ten nejmenší," pohládila žena jednu z lebek, "to byl Jozífek. Moc hodnej kluk."

"Hodnej možná byl," prohlásil jeden z mužů, "ale byla z něj jen kůže a nějaký šlachy."

"Co se divíš, ty vobejdo! Na čem jsem ho tady měla vykrmit? Dyš ten chudáček skoro nepoznal mateřský mlíko."

Všechno jste mi vypili a teď ho budeš kritizovat! Ale kdyžs' dostal koleno na vokousání, to jsi zpíval jinou, co?"

Místnost se naplnila šíleným křikem.

"Klid!" přeřval je všechny Stulík.

"Klid. Ten chlap má pravdu. Klid, co se hádáte jako malý děti. A vůbec, nerušte. Dneska mám připouštěčku já!" řekl rozhodně Frantík.

"Ale synáčku," pohládila ho maminka po vlasech, "skoč si na Maruně."

"Nic takového! Dneska máš službu ty a mně se líbí ten nový pán," ozvalo se děvče.

"Líbít se ti může," řekl staříček, "ale zejtra mám skočnou na tobě já!"

"Tak pojď, synáčku. Ať to máme za sebou," řekla maminka a lehla si na záda. Ostatní si sedli v řadách na zem a netrpělivě se dívali na Frantíka, který si právě sundával kalhoty. Ten pak zvedl mamince sukni a lehl si na ni.

"Hop, hop, hop," začali ostatní vytleskávat do rytmu. Stulík si hrůzou zakryl oči.

"Dívej se, ty můj krasavečku, dívej se," tiskla se k němu Maruna a hladila ho v rozkroku, "za tejden si můžeš na mně skočit i ty."

"Pusťte mě ven! Já chci ven!" řval Stulík a lomcoval mřížemi jako šílený.

"Mladej," ozval se vetchý dědeček, co měl připouštěčku až zítra, "takhle tady byl s námi taky jeden, co jen řval a lomcoval mřížema. No, nakonec co, masa na něm bylo víc než na všech těch fakanech dohromady."

"Já jsem tady jenom na dvacet čtyři hodin!"

"Oj, ty věčný optimisme mládí. To já jsem tady jen na zjištění totožnosti. Mě když sebrali, mladíku, v té době ještě jezdil tatíček Masaryk na koni jako nějaký Jura."

"Šéfééé, já už budu hodnej!"

Zatímco Stulík řval a lomcoval mříží, nasedal Basket Flora, zavěšen do Andulky, do služebního auta.

"Na chatu," pokynul šoférovi a položil si hlavu na rašící poprsí.

"Myslíš," zeptal se Andulky, když auto poskakovalo na kočících hlavách starého města, "že rodiče pustí všechny ty dívenky z tvé třídy přes víkend k nám na chatu?"

"Jistě, tatínku. Jsi přece policejní úředník, ne?"

"Vlastně máš pravdu, proč by je nepustili s velitelem místní policie," usmál se potěšeně Basket Flora, zapálil si sváteční doutník a pak se rozesmál.

"Čemu se směješ, tatínku?"

"Ale, zapomněl jsem v base Stulíka. Víš, to je ten můj pomocník. Hodnej kluk, ale je tak trochu ještěrka."

"Proč ještěrka?"

"Víš, ještěrka, když je v nebezpečí, tak upustí ocas a uteče."

"A von ho taky může upustit? Já myslela, že to nejde."

"Ale ne, on odhazuje končetiny."

"To musí být legrační pán."

"To také je, beruško!"

A legrační pán Stulík se dál a dál pral s mříží. Prosil a zaklínal svého šéfa. Kajícně se dušoval, že už bude hodný, ale tlusté kamenné stěny věznice nepropouštěly ani slova. Konečně to Stulík vzdal a sedl si na zem těsně u dveří, aniž by v zádech cítil pohledy, které ho hladově porcují, pohledy, které oddělují svíčkovou, zadní bez kosti, ramínko a lopatku.

"Krk na vobíračku," zahuhlal Frantík s hubou plnou slin.

"Žebírka," přitakala mu maminka.

"Škoda tý jedné nohy," povzdechl si stařík.

"Co to tu plácáte?" zeptal se Stulík do ticha.

"Ale to nic, chlapče. Nechceš si chvíli zdřímnout?"

"Nechci. Mě musejí každou chvíli pustit!"

"Probůh, to snad ne!" zavyla matka a všichni se jako na povel vrhli na Stulíka, jehož jediným štěstím bylo, že jejich zesláblá, pohybu odvyklá těla, neměla dost sil. Stulík je odstrčil, opřel se o zeď, jedním tahem si strhl protézu a začal do nich mlátit hlava nehlava.

"Nebud' zbabělec a vzdej se!" přemlouval ho stařík.

"Masíčko, dej Maruně masíčko!"

"Táhněte!"

Přesné rány višňovým pařezem rozbíjely řady hladových. Konečně se unavili natolik, že se stáhli do zadního kouta vedle hromady trusu a žádostivě pokukovali po Stulíkovi.

Hodina, dvě, tři. Na Stulíka přicházel spánek. Násilím si zvedal víčka a jen s obtížemi držel hlavu zpříma.

"Jsme přece lidi," řekl konečně plačtivým hlasem. "Hned jak mě pustí, zařídím, abyste byli propuštěni i vy. Já jsem policejní úředník!"

Ale jen pravidelné odkapávání slin z hladových hub mu bylo odpovědí. Uplynuly další hodiny. Stulík se zmátořil natolik, že už mu nepadala hlava, ale pro změnu ho začalo zrazovat tělo. Cítil škruandání v břiše a tlak na sedací sval.

"Nemohli byste se otočit?" poprosil je. "Použil bych vaši hromady."

"Co jste měl naposledy k jídlu?" zeptal se stařík.

"Ledvinky na kníne s knedlíkem."

"Kmín, ledvinky, knedlíky," zaúpěli jakoby jedním hrdlem.

"Mladíku, pojďte to udělat tady na tu misku," řekl stařík a podal Stulíkovi misku, vycíděnou jako zrcadlo.

"A není to škoda? Taková krásně umytá miska."

"Ale není."

"Dobře, ale otočte se!"

Všichni se jako na povel otočili. Stulíkovi trvalo hodnou chvíli, než překonal stud a ulevil tělu. Pak si natáhl kalhoty a zůstal bezradně stát nad miskou.

"Žádné dělení nebude!" vykřikl stařík.

"Maminko, já chci taky ledvinky na kmíně," prohlásil Frantík, ale než se maminka stačila zvednout, byla mísa zase zrcadlově čistá. Stařík pečlivě olizoval lžici a hladil se spokojeně po břiše.

"Vynikající, mladíku, jenom mám obavy, zda to nebylo málo slané. Ale třeba ne, třeba vám tak dobře pracují játra, že nepropustila sůl."

Stulíkovi se zatmělo před očima a padl na zem. Když se probral, ležel nahý na jednom ze smrdutých slamníků a tělo měl samou čáru.

"Říkám vám, že mě neokradete!" uslyšel nad sebou rozhodný hlas. "Ta lopatka patří k ramínku a o tom nemám diskutovat!"

Ostrá bolest mu projela ramenem. Bleskové se otočil na záda. Nad ním stál jeden z mužů a nabroušeným žebrem z palandy se mu snažil oddělit ruku od těla.

"Pomoc!" zařval Stulík, sebral ze země protězu a znovu se postavil k obraně.

"Šéfe," drmolil přes mříže, "já budu ten nejhodnější detektiv, kterého jste kdy měl. Šéfe, přijďte si pro mě!"

Ale šéf neslyšel. Ležel pohodlně rozvalen na široké posteli, jeho bájně a úžasné mužství bylo zvednuto ke stropu a věrná Andulka na každé jeho tlesnutí vpouštěla do místnosti svou nahou růžolící spolužačku.

"Proč si tu ten blbec nepostavil stružky na panenskou krev," povzdychl si velký detektiv, když si prohlédl tu spoušť kolem sebe. Ale pak jen znechuceně mávl rukou a znovu tleskl...

Ať už si Basket Flora nebo Stulík prožívali víkend podle svého gusta, v hospodě U jedovatého dědka tomu tak nebylo.

Démon zločinu si svolal všechny apače a kurtizány do výčepu a kul s nimi další nekalé plány na ovládnutí radnice.

"Jako každá normální politická strana musíme mít volební plakáty a letáčky," hřímal Démon.

"Ale Démone," skočil mu do řeči Kojot, "známe přece lepší metody, jak přinutit lidi, aby volili právě nás!"

"Ty debile," ulevil si kandidát na místo radního, "víš, jaké budou tyto volby? Budou demokratické! A my jako jedna z demokratických stran budeme používat jen povolené prostředky. Tím samozřejmě nezavrhujeme řešení, o kterém ses zmínil, ale musíme použít všech prostředků!"

"To asi těžko," opáčil mu Kojot. "Jestli o tom náhodou nevíš, tak široko daleko od chvíle, kdy se vypsaly volby, neseženeš papír ani na pět letáků."

"On není papír?" podivil se Démon.

"Ale je, ovšem jenom za valuty!"

"Copak mají u sebe lidi valuty?"

"No nemají."

"No proto, kdyby měli, musel bych je mít přece i já!"

"Ale všechny politické strany je mají!"

"Co takhle dovézt z Egypta papyrus!"

"Blbe," ulevil si Démon. "Ale co to bude za volby - bez letáků! Už to mám," praštil se do čela. "Chrobáku, skoč na ulici a přiveď nějakýho chodce."

Když se za chvíli Chrobák vrátil se vzpínajícím se starším mužem v náruči, Démon si s úlevou oddechl.

"A teď mě poslouchajte! Jsme strana, která se stará o zlepšení ekologie v kraji? Jsme! Jak lépe přesvědčíme lidi o našich čistých úmyslech než tím, že jim předložíme letáky psané na ekologickém papíře?"

"Co je to ekologický papír?" zeptala se jedna z kurtizán.

"Hned uvidíš. Položte ho na stůl a svlíkněte z něj košili." Během vteřiny byl rozkaz vykonán.

"Ty," ukázal Démon na jednu z kurtizán. "Položíš je na stůl a budeš ždimačka a sušička." Ženština si sáhla do výstřihu, předklonila se a na stůl položila dvě metrová, houbovitá, utahaná prsa.

"A teď ho pořádně držte!"

Mužovo svíjení na stole přestalo pod nápojem mnoha špinavých pařátů. Démon zločinu sáhl do kapsy, vytáhl skalpel a několika tahy oddělil z mužových zad plachtu kůže. Položil ji na jedno prso kurtizány, druhým kůži přikryl a začal je zaplétat jako vánočku.

"To je prima!" ječela kurtizána a pod jejíma nohama rostla kaluž krve. "Vždycky jsem si přála, aby mi je někdo utrhl. To je hrozný, tahat se s tím po světě."

Démon rozmotal prsa a vyjmul vysušený pergamen.

"Kvalitka," mnul ho mezi prsty. "Teď si uděláme razítka z brambor a budeme tisknout volební prohlášení. Ty, Kojote, budeš šéfem výroby. Chrobáku, ty šéfem tisku a Škrtič bude ždímat. Musí to odsejpat, chlapi! A ty," řekl kurtizáně, "ty bys zdržovala tím svým řevem." Přistoupil k ní a několika tahy jí odřízl obě prsa a pak je přibil k hraně stolu. "Takhle to bude lepší. Škrtiči, nemyslíš?"

"Jasně, Démone, přece se celou dobu nebudu dívat na ten její prdelní ksicht."

"Jakej prdelní ksicht, ty zrůdo!" ozvala se ze země kurtizána. Ale přívál dalších nadávek, které měla na jazyku, jí nebyl dopřán. Škrtič ji mocnou ranou svého železného podpatku poslal do říše snů.

"Démone, má to jeden háček."

"Co? Myslíš, že bude nedostatek kůže?"

"Ale ne, venku jí běhají kilometry. Už jsem vyčlenil lidi na odchyt. Ale chtělo by to tvoji fotku. Tvář, kterou používáš v politice."

"Máš pravdu, ale jak na to?"

"Já bych věděl," odpověděl do ticha Prznič. "Nedaleko odsud bydlí dva malíři. Jsou to pěkný pošuci, ale ten jeden umí hezky tetovat. Kéroval mi tuhle loď." Prznič si rozeplnul halenu a do lokálu vplul nádherný škuner. "Kdyby tě nakreslil a naučil naše kluky kérovat, mohlo by to jít."

"Výbornej nápad," pochválil ho Démon. "Vem si dva kluky a přiveď ho. A ne aby ses zase stavoval ve školce! Víš, že spěcháme!" Prznič si vybral dva statné apače a vyrazil.

Zatím o pár ulic dál seděli dva nic netušící malíři u rozdělaných pláten a kouřili: "Slečno, nemelte sebou pořád!" okřikl jeden z nich nahou dívku, která jim stála modelem.

"Vám se to řekne, ale já tady stojím od rána a mám hlad."

"Vlastně máte pravdu. Seš hotovej?" obrátil se na kolegu starší z malířů.

"No sem," odpověděl mladší, který onanoval nad mokrou plochou plátna a sperma pak roztíral do obrysů nahého ženského těla.

"Tak voloupej cibuli. Pořádně se nablábnem."

"Podejte mi ty šaty, skočím si pro něco do samošky," natáhla dívka ruku.

"To snad už ani nebude třeba, slečno," řekl malíř, sebral ze země montpáku z auta a praštil ji vši silou do hlavy.

Pak ji zvedl, položil na stůl, poplácal po zadku a podíval se na kolegu: "Chceš radši prorostlý?"

"Ani ne, nějak mě poslední dobou zlobí žlučník."

"Škoda, je dobře roslá," povzdechl si ten starší a odkrojil ze zadku dva silné dlouhé bifteky. V té chvíli vtrhnul do ateliéru Prznič, vyrazil mu bifteky z rukou a dva další apačové ho skopali ze schodů.

"Nenechte se rušit," prohodil Prznič vesele k druhému malíři.

"To tak," zvedl malíř ze země maso a položil ho na dozlatova osmaženou cibulku.

Jediný člověk, který by ještě mohl zabránit chystajícímu se krveprolití v řadách těžce zkoušeného obyvatelstva, ležel ještě nic netuše na posteli a dlaní ze sebe stíral panenskou krev. Ne, nebyla to chyba statečného detektiva Basketa Flory, můj milý čtenáři, že nevěděl, co se ve městě děje a trávil svůj zasloužený víkend v příjemných hrátkách se žákyněmi místní základní školy. Byla to chyba služby a všech detektivů, kteří včas nevarovali svého šéfa, který byl ještě nota bene unaven a nemohl svůj geniální mozek odpoutat od těla, jak to v jiných případech běžně činil. Vztekle vstal, oblékl se, skočil do auta a odjel. Teprve před vchodem do policejní stanice pocítil svůj starý klid.

"Co nového?" zeptal se služby.

"Celkem nic, pár lidí tady bylo, že prej se jim ztratili příbuzný a tak."

"Co by ty lidi od nás ještě nechtěli. Jsme snad čmuchací psi nebo co? Přiveďte mi Stulíka!"

Basket Flora zašel do své kanceláře a postavil si na kafe. "Ztracený lidi," hudroval, "no a mám se posrat?"

"Detektiv čekatel Stulík na váš rozkaz, šéfe!"

"Jak to vypadáte, Stulík? Můžu vám říct, že se mi s tím vaším přelivem krajně nelíbíte."

"Jakým přelivem, šéfe?"

"Vy hejsku, vy chuligáne, vy pankáči, vy mě budete ještě rozčilovat?"

Stulík se nenápadně podíval do zrcadla a strnul. Jeho vlasy měly barvu čerstvě napadaného sněhu.

"Šéfe, to tam ve vězení..."

"Já vám dám ve vězení! V base pořádněj člověk jenom sedí a nepajcuje si hlavu nějakějma sajrajtama, aby se líbil ženskej. Pojdte sem, Stulík!" přikázal Flora, "klekněte si a skloňte hlavu!"

"Co mi..."

"Máte nějak moc řečí, vy chuligáne jeden."

Basket sáhl do zásuvky psacího stolu, vyndal z ní litrovou láhev s kyselinou sírovou a vylil ji Stulíkovi na hlavu.

Místnost se naplnila šíleným řevem. Stulík běhal od rohu k rohu a oběma rukama si vytrhával chomáče vlasů.

"Stulík, až skončíte tu vaši podivnou rozcvičku, přijďte za mnou do restaurace. Jasně?"

V příšerném řevu nešlo rozeznat, jestli Stulík rozuměl, a tak Basket Flora jenom mávnul rukou a odebral se do restaurace. Poručil si grilované kuře, pivo a zahloubal se do novin. Z jeho příjemného rozpoložení ho vyrušil až řev přítomných a tupé údery, způsobené pády omdlávajících dam. Basket zvedl hlavu. Ve dveřích stála podivná příšera s holou lebkou bez uší, obličej změněn v jeden velký mokvající puchýř.

"Fuj," odplivl si Basket, "a pak mi má chutnat."

Vtom ho příšera spatřila a pomocí mladého stromku, který jí sloužil místo protézy, se rozkolébala směrem k Basketovi.

"No vidíte, Stulík, jak vám to sluší. Dámy omdlévají touhou, jen vás spatří. Vy jste bourák, Stulík! Cyrano je proti vám hadr. Ale vlezte si pro jistotu pod stůl, aby nám ty dámy nepřekážely v jídle." Poslední Basketova poznámka byla už zbytečná, protože zůstali se Stulíkem v celé restauraci sami. Stulík, zlomený na duchu i těle, zalezl pod stůl. Basket si na něj položil nohy a slastně se protáhl. K dovršení jeho štěstí přišel číšník a přinesl kuře. Basket si odlomil křídélko, způsobně ho obral a kost hodil pod stůl. Během okamžiku se ozvalo mlaskání.

"No tak, Stulík, jste v restauraci, chovejte se jako člověk! Musíte u toho tak mlaskat?"

"To jinak nejde, šéfe, ta kyselina mi sežrala i rty."

"Ty vaše výmluvy," pokrčil Basket rameny a pokračoval v hodování. Když skončil, shrnul zbylé kosti pod stůl, utřel si ruce do ubrousku a zapálil si.

"Tak Stulík, jakej byl víkend?" zeptal se po chvíli rozšafně.

"Teď už je mi dobře, šéfe. Ale víte, v tom vězení jsou lidi. A už strašně dlouho tam jsou."

"Dobře jim tak, lumpům."

"Ale oni nic neudělali."

"Chcete tím říct, že jsou tam nevinně? Už jste někdy viděl někoho ve vězení, aby tam byl nevinně? Každěj, a to si zapamatujte, Stulík, každěj, za kým se jednou zavře katr, je vinnej a lump."

"Ale Maruna ne, šéfe. Ona za to nemůže, ona se tam už narodila!"

"Vo to hůř, Stulík. Dovedete si představit, co to musí být za kriminálnici? Fuj!"

"Není! Tak hezky se na mě dívala."

"Vy jste se zamiloval, Stulík. Nakonec, proč ne, tyhle ty nešťastné lásky mívají něco do sebe."

"To nebude nešťastná láska, šéfe, zítra zajdu k soudu a požádám prokurátora, aby ji pustil."

"Nepožádáte, Stulík. Včera mi volal nějaký kapitán od vojáků, že by potřebovali vyzkoušet nějaký jedovatý bojový plyn. Tak je tam pustíme."

"To nemůžete udělat!"

"Máte jiný návrh? Mají to ti nešťastní, všemi opovrhovaní vojáci zkoušet snad na lidech nebo co?"

"Nemají, ale na Maruně to taky zkoušet nebudou!"

"Budou, Stulík. Ale když budete vzorně plnit své povinnosti, dovolím vám, abyste si tu svoji Marunu vlastnoručně vynesl po schodech a odvezl na hřbitov." "Děkuju, šéfe."

A zatímco Basket vedl dál intelektuální hovor se Stulíkem v poklidu restaurace, v hospodě U jedovatého dědka se netrhly dveře. Četa lovců dál a dál v potu tváře zásobovala výrobu pergamenu. Suchý pergamen přenášely děsivé opilé kurtizány ke stolům, u kterých několik apačů, poučených malířem, tetovalo tvář svého milovaného vůdce. Další pak bramborovými razítky doplňovali text. Hromádka natištěných letáků utěšeně rostla. Ale spotřeba lidí byla opravdu nebývalá. Lovci museli zacházet hloub a hloub do sídliště a materiálu pomalu ubývalo. Ve starém městě nebylo na ulici vidět ani živáčka. Jen jednomu muži se lovcem zdaleka vyhnuli. Byl jím starý malíř, který je učil tetovat. Démon ho za odměnu velkomyslně nechal žít. Jen mu pro jistotu vypálil oči svým tlustým doutníkem. Malíři trvalo mnoho hodin, než po paměti doklopýtal ke dveřím ateliéru. Nahmatl kliku, otevřel dveře a vešel dovnitř.

"Co ti chtěli?" zeptal se mladší kolega.

"Musel jsem je naučit tetovat a pak mi vypálili oči."

"Ty nevidíš?" Ne."

"Má to někdo štěstí!" praštil vztekle pěstí do stolu mladší malíř. "Viš, jak se budou prodávat obrazy od slepce? To bude na dračku! Urvou ti ruce a o mě zas nikdo nezakopne! Ale já to tak nenechám! Já nedovolím, aby se lidi prali jen vo ty tvoje mazaniny. To teda ne!" vykřikl rozhodně, vstal, sebral ze stolu vidličku a vrazil si ji do oka.

"To neplatí!" zuřil slepec, když mu došlo, co mladší kolega dělá.

"Platí, platí! Šáhni si na tu vidličku, jsou tam už obě!"

"Haló, smradlaví jezevci," zahlaholil ode dveří Kojot, který se po tom, co ustal proud lidí a kůže, vypravil do města s prvními plakáty. "Podívejte, jak pěkně tetujeme. Seš dobrý učitel, starej! Do prdele, já už jsem úplnej vůl," rozesmál se Kojot, "co vy slepouni slepí můžete vlastně vidět?" Spokojeně mlsknul a vyběhl na ulici. Postavil se na roh velké křižovatky a začal vykřikovat: "Volební program Strany bílých na zaručeně ekologickém papíru!" Než stačil zvolat podruhé, přehodil mu někdo přes hlavu pytel a zkroutil mu ruce za zády.

"Šáhni mu na záda, aby je neměl samej strup, jako ten minulej. To by nám Démon dal, kdybysme ještě jednou přitáhli něco podobnýho."

"Pusťte mě, to jsem já, Kojot!" Apači zděšeně uskočili.

"Ste debilové nebo co?"

"Promiň, Kojote, ale došli lidi. Bereme, co se dá. Představ si, že jsme u kolonky chytli jednu babu, co měla kůži jako hroch. Škrtič na ní přetřel jednu kozu a stejně ji nevylišoval a nevysušil."

"Vaše starosti na moji hlavu! Budeme to muset nechat na ráno. To chodí víc lidí."

Stejného mínění byl i Basket Flora, který ponechal Stulíka svému osudu a odebral se přespat do své kanceláře. Když se statečný detektiv ráno vzbudil, měl pocit, jako by včera večer zapomněl udělat něco hodně důležitého. Ať se namáhal sebevíc, nedokázal si vzpomenout co. Jsem přepracovaný, povzdechl si. Dát si takhle dovolenou, zasnul se, palmy, moře, domorodé tanečnice, kasino...

"Detektiv čekatel Stulík na váš rozkaz, šéfe!" ozvalo se ode dveří.

"Á, Stulík," zahnal detektiv slabou chvíli, "jak jste se vyspal?"

"Špatně, šéfe, ty schody mě tlačily a bylo mi zima."

"Jaký schody, Stulík? Co to zase plácáte? A otočte se, když se mnou mluvíte. Nemůžu se na ten váš příšernej ksicht dívat!"

"No, maminka," řekl Stulík a otočil se k Basketovi zády, "mě nepustila domů. Mám si prý jít tam, kde mě tak zřídili."

"Vaše maminka je moudrá žena, Stulík. Musíme s vámi něco udělat, abyste zase vypadal jako člověk. Ale napřed chci vědět, co se děje ve městě."

"Od večera máme dvě stě hlášení o ztracených lidech."

"Stulík, to je dost lidí, že? Nevíte, kde by mohli být?"

"Nevím, ale určitě za tím bude Démon."

"To vím taky, nechť si ty své přiblblý rady. Pošleme dva muže k Jedovatému dědkovi a uvidíme."

Když Basket poslal dva detektivy z tenčího se policejního sboru k Jedovatému dědkovi, vrátil se ke Stulíkovi.

"Mám takový malý nápad. Je tady ve městě nějaký umělecký kovář?"

"Je, šéfe. Už ho mám dlouho v merku. Krade totiž železo na smetišti a určitě neplatí daně!"

"Vy ho nebudete mít v merku, ale v úctě! Ruce mu budete líbat! Stulík, jdeme!"

Místní umělecký kovář Petr Melč byl nenadálou návštěvou dvou detektivů vyveden z míry. Jedním uchem poslouchal zdvořilostní fráze a nohou zakopával pod stůl kusy železa, přinesené ze smetiště.

"... železnou masku. Určitě jste četl ten román."

"Ano, četl. A dokonce tu něco podobného mám," oddechl si kovář Melč. "Budete ji chtít jako dekoraci do bytu?"

"Ne, na nošení," odpověděl Basket klidně.

"Tady," vytál kovář z velké bedny železnou rezavou masku. "Trochu ji ošmirgluju a bude jako nová."

"To není třeba, ten chlapec není náročný. Že, Stulík?"

"Nevím, šéfe, jen aby vám to v kanceláři nesvinilo na koberec."

"Copak mně, ale vaší mamince."

"Já ji budu nosit na noc domů?"

"Stulík, sedněte si tady na tu židli a už, prosím vás, nemluvte. Člověk se snaží dát vás do pořádku a vy tady kecáte takovýhle nesmysly."

Basket vzal Melče za rameno, odvedl ho do rohu kovárny a něco mu dlouze a potichu vysvětloval. Konečně kovář (na rozdíl od tebe, můj milý čtenáři) pochopil. Položil masku do výhně a začal šlapat měch. Když se maska rozpálila skoro do bíla, zvedl ji v kleštích a podíval se na Stulíka: "Nebude ho to moc bolet? Popálenina je svinstvo."

"Prosím vás, chlape, kdybych měl myslet na každou prkotinu, tak bych měl hlavu jako větel. A vůbec, odkud máte toto železo?" kopl Basket do čepu od tankového pásu.

"Už jdu, hned to bude!" uklonil se kovář Melč.

"Zavřete oči, Stulík," přikázal Basket a stiskl zezadu holou lebku detektiva čekatele. Kovář přistoupil ke Stulíkovi a vši silou mu vtačil rozpálenou masku do obličeje. Smrad spálené kůže se valil z kovárny až na ulici.

"Myslím, že umřel."

"Stulík a umřít? Vyloučeno," zavrhl Basket. "Hej, Stulík, vy simulante, proberte se!" Ale trvalo ještě hodnou chvíli, než Stulík opravdu procitl.

"To bolí, to bolí, šéfe," naříkal tiše.

"Nesahejte si na tvář, Stulík. Mohl byste si ještě popálit ruce!"

"Co se to stalo? Mám hlavu těžkou jako cent."

"Těžkou, ale neodolatelnou."

"Šéfe!" zařval Stulík, když mu kovář přistrčil zrcadlo. "Co jste to se mnou udělal?"

"Tak především na mě neřvěte, Stulík. A za druhé, podívejte se dobře. Ta maska není vůbec ošklivá, snad trochu staromódní, ale jinak je pěkná. A počkejte, až si ji vyčistíte sidolem. Žádná neodolá. A za třetí, z profesionální stránky jste neprůstřelný, Stulík. Chápete tu výhodu? Mě střelí Démon do tváře a je po mně. Vy se mu ve stejné situaci vysmějete a ještě ho zatknete!"

"To mě nenapadlo. Vy jste tak hodnej, šéfe, že na mě tak myslíte. Někdy mi připadáte, jako byste byl mým tatínkem."

"No tak, Stulík, nechtě si těch obscénností. A vůbec, zaplaťte tomu dobrému muži a jdeme. Vy se tady v klidu necháváte zkrášlovat a ve městě vám zatím chybí dvě stě lidí!"

Na stanici je čekalo překvapení. Služba jim hlásila, že oba detektivové, vyslaní k Jedovatému dědkovi, se ještě nevrátili.

"Lenochodové líní," odplivl si Basket, netuše, jak těm dvěma mužům křivdí. Ti totiž byli hned po příchodu k Jedovatému dědkovi položeni na stůl a staženi stejně jako řadová občané. Měli smůlu, kdyby přišli o deset minut později, měli by určité naděje na návrat ke svým rodinám, protože sotva byli staženi, zarazil Démon celou rozjetou linku.

"Dost, kamarádi, odvedli jste dobrou práci, ale musíme končit. Mohlo by se nám totiž stát, že bychom měli dost plakátů, ale chyběli by nám voliči," řekl Démon, sebral ze stolu poslední vyrobený plakát z kůže detektiva a zálibně se na něj zadíval. "To tetování je dobré," pochválil několik apačů, "ale ani ten text jsem nenapsal špatně, že?"

"Nádherně, Démone. Člověku by se u toho chtělo plakát. Určitě vás zvolí, uvidíte!"

"Hej, nalej všem!" poručil Démon a strašlivým lokálem se ozvalo šoupání protéz.

"Koukám, že přicházíme právě včas," zahlaholil Kojot ode dveří.

"Jak to vypadá venku, Kojote?" vrhl se k němu nedočkavě Démon zločinu.

"No," sedl si Kojot a napil se, "ze začátku to bylo špatný. Hned ráno myslím. To šli do práce lopat'áci, ty volby viditelně nezajímají. Pořád remcají, že politika je svinstvo a tak. Takže na další letáky budeme používat jenom dělnickou kůži."

"To se ti řekne," skočil mu do řeči jeden z lovců, "víš jakou to dá práci, ulovit lopatu a dotáhnout ho sem živýho? Má sílu jako kůň, Kojote. A taky kope, podívej," odhalil zkrvavené dásně bez zubů.

"Neruš s prkotinama," okřikl ho Démon.

"No, a pak šli do práce úředníci. To je jiný kafe. Ti nikam nespěchaj, politika je zajímavá. Hned jsem jich měl kolem sebe jako psů. Ale má to taky jeden háček. Co úředník, to politická strana. Za celou dobu se mi nepodařilo potkat dva, který by měli stejnej názor. Ale u nich máme šanci, Démone. Nakonec jsem totiž pochopil princip. Úředník bude volit stejnou stranu jako jeho šéf. Ty jejich kecy před volbama nejsou důležité. No, a nakonec přišli důchodci a ženský v domácnosti nebo na mateřský. To je průser, Démone. Ještě teď mě bolí hlava. Ale ty zajímá jen jedno. O kolik zvedneš důchody a přídavky na děti. Slíbil jsem jim pět set procent. Nebude to málo?"

"Pro začátek jim to stačí. Pak jim stejně sebereme všechno. Mezi lidma je moc peněz, a to není ekologický."

"Pak jsem si skočil na gáblík a za jednou paničkou," pokračoval Kojot, "a jak vám přijdu zase na ulici, vrhly se na mě všechny ty ženský jako hladový saně. Co vám budu povídat, stály frontu na naše volební letáky!"

"Zjistils', proč tak najednou?"

"Zjistil, ale až ve chvíli, kdy mi nezbyl ani jeden. Voni z toho totiž vařej sulc. Běžte se podívat, celý město má dneska k večeru sulc."

"Z lidský kůže?" otrásl se Démon odporem.

"Jo, Démone, to nejsou lidi, to je dobytek. Ale v jedny chvíli jsem měl, pánové, nahnáno. To přišla taková ženská, držela v ruce plakát, všem ho ukazovala a říkala, že podobnou bradavičku, jaká je na plakátě, měl její taťka, co se nevrátil od včerejška domů, na zádech. To víte, zvědaví lidi se hned začali vyptávat, co je to za papír a tak..."

"Co jsi s ní udělal?"

"Vzal jsem ji do průchodu a trhnul jí hlavou. Co jiného?"

"Jde sem Basket s nějakým robotem nebo co to je!" zakřičela hlídka, kterou nechal Démon stavět od chvíle, kdy vstoupil do politiky. Během několika vteřin se lokál vyčistil. Zůstalo jen několik přestárých apačů a kurtizán.

"Jak vám chutnal oběd, Stulík?"

"Ten sulc byl výtečnější, šéfe. Něco tak dobrého jsem už dlouho nejedl."

"Taky si myslím," přitakal Basket.

"Jen mě pod tím stolem pomaleji obsluhují."

"Nestěžujte si pořád, Stulík. Už jsem vám snad jasně vysvětlil, že je správné, když džentlmeni jako my dva dodržují zvyklosti, na kterých se dohodli. A vy jste se rozhodl, že při každé návštěvě restaurace budete sedět pod stolem, tak tam sedíte. Přiznávám, že se mi zdá váš zvyk poněkud výstřední, ale bránit vám v něm nebudu, to v žádném případě."

"Děkuji, šéfe."

„A neděkuje pořád. Jste jak malý dítě, Stulík. Je opravdu nejvyšší čas, abych z vás udělal pořádného detektiva!"

Vešli do dveří pekelné špeluňky a rozhlédli se kolem sebe.

"Nikdo tady není," řekl zklamaně Stulík. Jeho slova přehlušil pád mohutného těla na podlahu. To hospodský, vida Basketu, se sám dobrovolně skácel.

"To snad ani nemuselo být, dobrý muži," pokynul mu blahosklonně Basket a prošel hospodou. U okna, které vedlo na dvůr, se překvapeně zastavil.

"Co to má znamenat?" zařval a ukázal na obrovskou hromadu stažených mrtvol.

Hospodský, který se pracně zvedl, nešťastně pokrčil rameny.

"Tak se mi zdá," pokračoval Basket Flora, "že z moci policejní na vás pošlu městského hygienika. Hygienické normy sice neznám, ale myslím, že tak velkou hromadu mrtvol volně uloženou na dvoře nemůže mít ani národní podnik!"

"Já to hned uklidím," šeptal hospodský.

"Bylo by záhodno. A vůbec, kde se tady vzalo tolik mrtvol, mně chybí dvě stě lidí!"

"To je ještě z války, pane."

"Vidíte, Stulík, zase jsme na falešné stopě. Škoda," tleskl si zklamaný Basket. Vtom jeho orlí zrak spatřil pod stolem jeden zapadlý leták. Když ho zvedal, všiml si, že vedle něj leží ještě noviny. Sebral oboje a začel se. Leták mu jen potvrdil, že Démon to myslí s politikou vážně, ale malý článek v novinách ho přímo nadchnul.

"Stulík, jdeme!" vykřikl radostně a vyběhl ven. Na ulici se zastavil a podal Stulíkovi noviny.

"Vidíte?" plácl dlaní do papíru. "V Bratislavě bude konference předsedů všech ekologických stran Evropy! To znamená, že na ni přijede i Démon. Musíme tam jet, Stulík!"

"Proč, šéfe? Nebylo by lepší zatknout ho tady na nějakém předvolebním mítinku?"

"Stulík, Stulík, vy snad přemýšlíte kolenem. Jak budete vědět, že zatýkáte Démona? Neznáme jeho tvář, a tudíž nevíme, jestli za sebe někoho nedosadil. Ale v tý Bratislavě bude zaručeně on. Jeho ješitnost mu nedovolí, aby tam za sebe někoho poslal."

Když došli na stanici, poslal Basket službu do Prahy pro moravské vízum. "Pokuste se také o slovenské, za to nic nedáme. A my, Stulík, půjdeme balit."

Trvalo dva dny, než se Basketovi podařilo sehnat celou výbavu na tak nebezpečnou cestu. A tak už třetí den mohli vyrazit. Stulík s vakem, který používají himalájské výpravy, vážícím těsně pod sto padesát kilogramů, a Basket Flora s pevným odhodláním a rukama v kapsách.

Moravskou hranici prošli celkem bez problémů. Obyčejná osobní prohlídka, povinná výměna peněz a známé razítko s moravskou orlicí, natištěné nesmyvatelnou barvou na záda návštěvníků této čarokrásné země, je nevyvedly z klidu.

"Až půjdeme zpátky, bude to o něco horší, Stulík," ulevil si Basket za přechodem.

"Jak to, šéfe?"

"To až nám ta razítka budou smývat kyselinou sírovou. Vy jste už zvyklý, ale mě to bude bolet."

Slunce se vyhouplo nad obzor a pohladilo prvními paprsky panenský lužní les. Skoro současně s ním polaskaly probouzející se zem trylky a zpěv ptáků. Rákosník velký (*Acrocephalus arundinaceus*) se snažil svým pronikavým hlasem, charakteristickým: kare, kare, kít, kít, vést prim, ale ostatní ptáčci zpěváci se radostí nad novým krásným dnem nenechávali zahanbit. Hlavně chvíli poté, co převzal taktovku slavík obecný (*Luscinia megarhynchos*), se zpěv slil v obrovský chorál, píseň na oslavu jedné jediné božské přírody. Přeslička lesní (*Equisetum sylvaticum*), lehce kolébaná, jakoby hlazená větříkem, ševalila s chorálem a k ní se přidávaly další traviny. Lipnice luční (*Poa pratensis*), srha říznačka (*Dactylis glomerata*), metlice trsnatá (*Deschampsia caespitosa*) probudily buky lesní (*Fagus sylvatica*), ty mohutné liné spáče, které se trochu zastyděly, že zmeškaly vítání nového rána, a hned se přidaly svým ššš šššš šš. Z úkrytů pod kamínky a z kousků kůry vylezli broučci - pestrokrovečník mravenčí (*Thanasimus formicarius*), červotoč umrlčí (*Anobium pertinax*), puchýřík lékařský (*Lytta vesicatoria*) a uchvácení tím zpěvem, rozběhli se po travinách blíž ke slunci. Nad jejich hlavami se rozevřel pestrobarevný koberec motýlích křídel: babočka paví oko (*Nymphalis io*), perleťovec stříbropásek (*Argynnis paphia*), ohniváček celíkový (*Lycaena vigeae*), otakárek fenyklový (*Papilio machaon*) a další a další motýlci vytvářeli úchvatný kaleidoskop barev a odstínů.

Ale vtom, jako na povel taktovky neznámého kapelníka, přestali ptáčci zpívat.

"Co je? Co je?" volali broučci na motýly.

"Jestřáb, jestřáb," volali motýlci dolů do travin a dál koupali svá křídla ve sluneční záplavě.

Ale jestřáb lesní (*Accipiter gentilis*) nevzlétl proto, aby lovil nebohé zpěváčky. I on si přiletěl poslechnout ten božský chorál. Když uviděl, co způsobil, roztáhl křídla, začal plachtit a přitom volal na ptáčky: "Zpívejte, přátelé, je to tak krásné!"

Dadadyjé, dadadyjé, osmělil se věčný neposeď sedmihlásek hajní (Hippolais icterina) a ostatní ptáčci, vida, že jestřáb má opravdu dobré úmysly, ho doplnili ve všech stupnicích.

Řeka, vinoucí se lužním lesem, si s úlevou oddechla. Byla už tak stará, že ani nepamatovala na dobu, kdy si zvolila tuto cestu. Když byla ještě mladá a skotačila z údolí do údolí, nikdy ji ani ve snu nenapadlo téci tímto směrem. Ale dnes nelitovala ani chvíli, že se rozhodla právě pro něj. A neopakovatelná slavnost rána jí dávala za pravdu.

Puk-puk, zahudroval si starý mrzout sumec velký (Silurus glanis) na rybí drobotinu, která ho probudila v jeho doupěti, v kořenech staré vrby jívy (Salix caprea).

"Promiňte, pane sumce," omlouvali se způsobně malí, věčně rozjívění linci (Tinca tinca), kteří se narodili koncem května v horní tůni.

"Počkejte, až na vás přijde paní štika (Esox lucius)."

"Štika, štika," křičely děti línů a zděšeně prchaly mezi stvoly nepukalky plovoucí (Salvinia natas).

"Ti rošťáci si nedají pokoj," usmála se stará řeka a pohladila chlácholivě pana sumce po hřbetě.

Mohutný jelen evropský (Cervus elaphus) sestoupil až k tůni a dlouze se napil. Chvilí po něm přišly i laně s malými koloušky a zálibně se dívaly do zrcadla hladiny na svůj obraz. Ale rozpustilí koloušci je dlouho nenechali v klidu.

Poskakovali, kopýtky se dotýkali vody až zčeřili svým mánám-parádnicím obraz. Vtom se jelen postavil jak socha a zavětlil. V příští chvíli, jako mávnutím kouzelného proutku, zmizelo celé stádo v lese.

Sojka obecná (Garrulus glandarius) několikrát za sebou vykřikla a varovala tak celý les, že v blízkosti je člověk (Homo sapiens).

A opravdu, asi sto metrů po proudu dolů se zvedl z trávy urostlý muž, protřel si oči, otevřel poklopec a začal čůrat.

"Šéfe, prší!"

"Neprší, Stulík, to jenom ležíte na špatném místě." "Promiňte, šéfe," omluvil se Stulík a utřel si z ocelové masky několik žlutých teplých kapek.

"Jééé!" vykřikl najednou a postavil se. "Šéfe, vidíte ty krásné barevné mouchy?"

"To jsou motýli, Stulík. Vy jste ještě nikdy neviděl les?" "Viděl, šéfe. V Ústí v botanický zahradě. Víte, to je ten skleník, pro který filtrují vzduch. Tam vám je stromů a přírody. Ale tyhle barevné mouchy tam nemají."

"Hmm," utrousil Basket, který nevěděl, co na chlapcovu neznalost odpovědět.

"Najíme se a půjdeme," řekl konečně a vyndal z obrovského saku skývu chleba a šišku salámu. Stulík si sedl vedle něj a hladově se díval na ruce detektiva, které krájely chleba.

"Stulík, vy jíst nebudete?" "Jak to, že nebudu jíst?" "Vy nemáte vlastní zásoby?"

"Ale šéfe, vždyť jste říkal, že nesmím do toho saku dát nic, co byste neschválil. A vy jste mi tam žádný jídlo nedal."

"Stulík, zase ty vaše výmluvy. Kdo to má pořád poslouchat. Když jste líný si vzít něco na zub, tak mějte hlad." Basket Flora si odkrojil tlusté kolečko salámu a s chutí se do něj zakousl. Ale božské ráno přece jenom zanechalo své stopy v detektivově spanilém, milém, přívětivém a spravedlivém srdci. Odkrojil několik kousků spálené kůrky, přidal k tomu papírovou slupku od salámu a vše hodil Stulíkovi k nohám. Když dojedli, zapálil si Basket cigaretu a nechal Stulíka sbalit ležení.

"Stulík, teď přeplavme řeku a pak půjdeme k drátům. Budete dělat všechno po mně. Jasný, Stulík? Tohle nebude žádná procházka, to je slovenská hranice!"

"Šéfe, ale já s tím báglem nemůžu plavat. Víte přece, že nemám tu nohu a ještě tohle..."

Basket se podíval na sak. "Jste rozmazlenej, Stulík. To je celé. Ale budu vás ještě potřebovat v minovém poli. Tak vyndejte tu protikulometnou obranu."

Stulík radostně přiskočil k saku a vyndal čtyři obrovské žulové kvádry, které měly sloužit jako ochrana proti kulkám nepřítelů. Když si poté vzal na záda svůj náklad, zdálo se mu, že by mohl létat. Oba muži přeplavali řeku a dlouho se plížili hustou vysokou trávou, až konečně dorazili k ostatním drátům.

"To je první plot. Dejte mi nůžky!" pošeptal Basket Stulíkovi do ucha. Pak opatrně přestříhl dva dráty a propíchl se otvorem. Kousek za ním končila tráva. Dál už se táhl jen nízký trávník střídáný čerstvě uhrabanou oranicí, na které se tyčila řada plotů, podobných tomu, který před chvílí zdolali.

"Teď, Stulík, pochopíte, proč jsme šli až za světla. Je totiž šest hodin a to slovenští chlapci snídají halušky. To je chvíle, při které nevidí ani neslyší. Něco jako náboženský trans. Chápete, Stulík? Jdem!" Rychle, jak jen to Stulíková protěza dovolovala, přeběhli k dalšímu plotu.

"Stulík, sáhněte na ten drát!" Sotva se ho detektiv čekatel dotkl, zkroutil se ve strašlivé křeči a jeho železná maska se začala rozpalovat jako tál na kamnech.

"Nemýlil jsem se! Je v tom elektrický proud!" řekl Basket, nandal si tlusté gumové rukavice a odtrhl Stulíka.

"Brnělo to, co?"

"Strašně to bolelo, šéfe. A ta maska mě tak pálí."

"Dejte si ji do hlíny."

Detektiv čekatel zabořil masku do hlíny. Několik oblázků se pod tímto dotekem rozložilo na prvočinitele.

"Je to lepší, Stulík?"

"Ano, šéfe."

"Fajn. Teď prolezte touhle dírou a budete se plazit k dalšímu plotu. Celou cestu budete za sebou značkovat. Jde totiž o minové pole. Nerad bych vyletěl do vzduchu."

"A co já, šéfe?"

"No vy se přece budete modlit ke své šťastné hvězdě, Stulík."

Detektiv čekatel se pokřivoval a vyrazil. Klapot jeho zbylých zubů, který rezonoval pod maskou, se nesl daleko.

"Zatracenej chlap," ulevil si Basket, "místo toho, aby šel a v klidu si vylít do vzduchu, klepe zubama jako stará bába." Konečně se Stulík dostal k protějšímu plotu. Basket se vydal po značkované cestě za ním. A musel uznat, že Stulíková šťastná hvězda stála zatraceně nízko. Co chvíli měl roznětky min jen o pověsný chlup od Stulíkovy cesty.

"Já se ho snad nezbavím," povzdechl si Basket, když se dostal na úroveň Stulíka.

"Šéfe, slyšíte to?"

Basket zatajil dech a uslyšel stokrát zesílené mlaskání.

"Co to na nás vymysleli? To bude nějaká nová past."

Prolezli ještě třemi ploty a dvěma minovými poli. Mlaskání stále sílilo až k nesnesitelnosti.

"Ještě přejdeme táhletu cestu a jsme na Slovensku."

"To mám radost, šéfe. Já ještě nikdy nebyl v cizině."

"Pst," srazil Basket Stulíka pěstí k zemi. "Málem jste na něj šlápl!" Pošeptal mu do ucha a ukázal malým okénkem do perfektně zamaskované zemljanky.

"To voni tolik mlaskaj, šéfe."

"Á, zapomněl jsem, že na moravsko-slovenské hranici slouží každý pátý Slovák. Ten rachot, to byl milión slovenských mužů, žen a dětí, kteří jedí ve stejné chvíli halušky. Jsme zachráněni, Stulíku. Jdeme!"

Po hodině rychlé chůze Basket zastavil.

"Tady ukryjeme sak a převlečeme se." Během chvilky stál vedle Basketu medvěd - tedy Stulík zahalený do medvědí kůže. Basket mu připnul na krk mohutný železný obojek a uchopil do ruky dlouhý řetěz.

"Žádné mluvení, žádné divení, Stulíku. Jste medvěd!"

V první vesnici, do které došli, se kolem nich utvořilo klubko dětí.

"Pán medvediar, nech zatancuje!" křičelo jedno přes druhé. Basket si sedl na zem a začal hrát na malou píšťalu. Co chvíli zatáhl za řetěz a Stulík, který ztrácel na své protěže rovnováhu, začal poskakovat.

"Este, ešte!" přály si děti a házely Stulíkovi bonbóny.

"Až prinesiete prachy, parchanti zasrani!" ulevil si Basket.

Pátého dne, když už zvonily Basketovi v kapse stovky drobných mincí, dorazili na předměstí Bratislavy.

"Tady se svlečete, Stulíku."

"Hej!" ozvalo se za nimi. "Kamarát medvediar, pod' medzi nás!" zval Basketu malý principál kočovného cirkusu.

"Medveďa dáš k nášmu do kletky a popijeme!"

"Tak áno," zahlaholil Basket, který si před cestou přečetl česko-slovenský slovník a teď mu jeho geniální paměť dovoľovala rozmlouvat v cizí řeči. Zavedl Stulíka ke kleci,

ktehou mu ukázal principál, otevřel dvířka a strčil jej k mohutnému medvědovi, který se výhružně postavil na zadní.

"Stulíku," zašeptal Basket, "vrhněte se na něj a přeperte ho!"

Ale dříve, než mohl Stulík splnit rozkaz, vrhl se na něj medvěd sám. Mohutnou tlapou ho srazil k zemi a zakousl se do něj.

"Pěkně sa hrajú," usmál se principál. Vtom medvěd se zoufalým kvičením odskočil od Stulíka a na dřevěnou podlahu dopadlo několik zubů. "No vidíš, priateľko, už bude kl'ud, poďme popiť!" Když odešli, postavil se Stulík do rohu a osahával si svou železnou tvář. Pak spatřil na podlaze okousanou kost. Hladově se na ni vrhl, zatímco medvěd žalostně kňučel do tmy. Konečně se Stulík nasytil. Vypil medvědovi vodu a posadil se na zem. Vtom medvěd přestal kňučet a pohled jeho krvelačných očí začal skelnatět.

"Hele, nech toho, obludo!" okřikl ho Stulík. "Nebo ti dám zase ochutnat svojí masky!"

Ale medvědovi už dávno nešlo o rvačku. Byl to statný samec, který většinu svého času strávil vzpomínáním na medvědice širých lesů Malé Fatry. Kolébavou chůzí došel ke Stulíkovi, tlapou ho postavil na všechny čtyři a stoupl si za něj.

"Co to děláš? Jedeš, jedeš!" oháněl se Stulík loktem. "Roztrhls mi kůže i kalhoty, trenky, jedeš, aúúúúúú!"

Druhý den ráno našel Basket schouleného Stulíka v medvědově náručí. Po podlaze se válelo několik kusů kůže a proužků Stulíkových trenek.

"Stulík?" zeptal se Basket se zájmem po cestě do středu města. "Nevíte, jak dlouho trvá březost u medvědic?"

"Ježišmarjá, šéfe, vy myslíte?" "Já nevím, já se jen ptám." "Co tomu řekne maminka," zaplakal Stulík.

"Nebrečte, zrezaví vám maska!"

"Už nebudu, šéfe. Von mě ten rez potom dře. Ale dovedete si to představit - rodit medvěda?"

"Nedovedu, ale je mi jasné, že za svoji perverzitu budete platit!"

"Jakou perverzitu? On si začal."

"Začal, začal, ale kdo ho sváděl, co? Víte, co jste, Stulíku? Vy jste medvědí prostitut!"

"Nejsem!" prohlásil Stulík plačtivě.

"Držte hubu, Stulíku, nebo nás uslyší mluvit česky a uvidíte ten průser!"

Pomalu procházeli periferními ulicemi směrem do středu města. Co chvíli měli hloučky slovenských občanů, kterým se Basket z bezpečnostních důvodů vyhýbal obloukem. Ale v jedné chvíli se dostal do úzkých. Jedněm se vyhnuli, ale za rohem nečekaně vrazili do několika diskutujících mužů.

"Adal kenir!" natáhl jeden z mužů ruku a Basketu polil studený pot.

"Ty nemtudom maďarom? Co jsi to za Slováka?" odplivl si znechuceně muž a otočil se k nim zády.

"Průser, Stulíku," ulevil si Basket o kousek dál, "v Bratislavě mluví nějakým speciálním nářečím, které jsem nestačil nastudovat. Doufáme, že potkáme aspoň jednoho jediného člověka, který ovládá spisovnou slovenštinu, abychom se mohli zeptat na nějaký hotel."

Ale Basketovo přání bylo zřejmě nesplnitelné. Celé tři hodiny se toulali středem města a ani jednou se jim nepodařilo

zaslechnout slovenštinu.

"Jsme ztraceni," bědoval Stulík.

"Mám to!" tleskl si radostně Basket a vstoupil do telefonní budky. Chvilí listoval v seznamu a pak nedočkavě vytočil číslo:

"Kérem várjon a kapcsolásra," (Nezávěšujte, prosím, jste v pořadí) ozval se ze sluchátka příjemný dívčí hlas. Basket jím praštil a vrátil se ke Stulíkovi. "Ani tam to nefunguje. Bude to zřejmě velice rozšířené nářečí. Ale nevadí, budeme doufat, že se hotel řekne stejně jako všude na světě." Basketova geniální dedukce opět nezklamala. Opravdu po chvíli našli solidně vyhlížející hotel.

"Stulík, od této chvíle mám kde spát. Ale co s vámi?"

"Já tam nebudu spát?" zeptal se Stulík.

"Trochu soudnosti, Stulík. Copak takováhle hnusná a odporná kreatura, jakou beze sporu jste, může do slušného hotelu?"

"Vždyť jste mi, šéfe, jednou říkal, že nevypadám špatně a že mi žádná neodolá," protahoval Stulík plačtivě slova.

"Nesmíte brát mé žerty vážně, chlapče. Pojdte, něco pro vás najdeme."

"Aáá," zvolal po chvilce hledání Basket Flora radostně. "Tady," ukázal na mříž od kanálu, "budete mít hotýlek jen sám pro sebe!" A než se Stulík nadál, odklopil detektiv mříž a skopl jej do černé díry.

"Až vás budu, Stulík, potřebovat, přijdu si pro vás. Dřív nevylézejte!"

Stulík namáhavě vstal, opřel se o protézu a zapálil sirku. To, co kolem sebe uviděl, mu vzalo veškerou naději. Stál na úzkém ochozu a několik stop pod ním protékala černá močka, ve které se proháněly desítky odporných olezlých krys. Vtom začala průtrž mračen a škvírami v ochranné mříži kanálu se snesl na Stulíkovi nebohou hlavu příliv vody.

"Má maska!" vykřikl Stulík a zakryl si rukávem bundy železnou tvář. Ale proti hektolitřům vody to nebyla ochrana.

Stulík si zničeně sedl na zem, položil ruce na chladný beton a rozplakal se. Najednou si uvědomil, že jeho prsty se nedotýkají přímo betonu. Opatrně zvedl jakýsi bílý balónek a podíval se na něj proti světlu.

"Dobrý Bože," zaradoval se a natáhl si balónek na hlavu a další dva na ruce.

"To jsou směšné balónky," zasmál se šťastně, "a jaké mají camprdlíky na konci. Budu se muset zeptat šéfa, k čemu to slouží," rozhodl se Stulík.

Ale detektiv Basket Flora měl úplně jiné starosti. Ležel v obrovské vaně teplé vody, odfukoval si z chlupatých prsou chuchvalce pěny a myslel na to, jak proniknout na konferenci. Je sice pravda, že si už jeden plán připravil v Čechách, ale ten se mu zdál po zážitku v minovém poli neupotřebitelný. Původně totiž chtěl nařídít Stulíkovi, aby před budovou, ve které se bude konference konat, začal vykřikovat něco česky, a zatímco bdělí strážci budou namáčet Stulíka střídavě do rozehrátého dehtu a peří, proklouzne on nerušeně do sálu.

"Ale jak pak přejdu ta pole?" řekl si sám pro sebe Basket a usrl ze skleničky whisky. "Abych šel na ambasádu," pokračoval v samomluvě Basket Flora, "a žádal diplomatický pas, to také nepřípadá v úvahu."

Neohrožený detektiv měl ještě příliš v paměti spravedlivé rozdělení obou republik v poměru 1:1000, které se vztahovalo i na diplomaty. Kdyby se teď přihlásil do diplomatického sboru, přijelo by do Prahy na tisíc slovenských konzulů. A kde by vzaly Čechy peníze na jeho plat, když slovenská koruna se rovná tisíci českým? Basket se podíval rozmrzele z okna: "To je ale průtrž!" vykřikl překvapeně. "Jen aby mi to neodneslo Stulíka. Stulík - kanál," praštil se Basket otevřenou dlaní do čela. "Mám to! Dostaneme se do budovy kanálem!" Detektiv dopil zbylou whisky a začal si spokojeně pohvizdovat. Jeho veselý projev radosti ze života přerušilo zaklepání na dveře.

"Bude si pán želat' niečo k pitiu?"

"Určitě!" Basket vyskočil z vany a jedním trhnutím otevřel dveře. Krásná mladá dívka s platem nápojů v rukou se zapýřila nad jeho nahotou.

"Podte ďalej," vtáhl ji Basket za loket do místnosti. "Hmm, samá značková pijatika. Čo by sa vám stalo, keby ste ten podnos pustili?"

"Radšej na to nemysliet'. Musela by som to zaplatit' a vyhodili by ma."

"A to vy iste nechcete."

"To naozaj nie."

"To je dobre," zamnul si Basket ruce, "tak dávajte pozor, aby ste nič nerozbili!" Přistoupil k dívce, nadzvedl jí sukni a jedním tahem stáhl kalhotky až ke kotníkům.

"Čo to robíte?"

"Drž!" Basket uchopil zezadu dívku v pase a tlakem palců ji dostal do předklonu.

"To nemožete!"

"Nehovor a drž balanc!" přikázal detektiv přísně a začal kopulovat.

"Nie, nie!" křičelo zoufale děvče.

"Pozor, ta fľaša koňaku sa akosi nakláňa!" Děvče v poslední chvíli vyrovnalo plato.

"No vidíš, ako ti to ide!" pochválil ji Basket a přitlačil. Jakmile skončil, vypotáčelo se děvče s kalhotkami u kotníků na chodbu a začalo křičet o pomoc. Flora za ní znechuceně zavřel dveře a zabalil se do osušky. Netrvalo ani minutu a do pokoje vběhl sám ředitel hotelu: "Čo ste to urobili?" křičel na Basketu a hrozil mu pěstí.

"Nič. Snád' mi nechcete nahovoriť, že v každom slušnom hoteli nepatria dievčence do ceny za ubytovanie!"

"Oj! Zabudol som vás upozorniť, pane, že kurvy chodia až po siestej!" zanařikal ředitel.

"To nevadí," chlácholil ho Basket.

"Pán má pravdu. Veď je to nakoniec len ženská," vyřešil delikátní situaci ředitel a s omluvami odešel.

Druhý den ráno detektiv Basket Flora vydatně posnídal, prošel se starou částí města, vypil několik skleniček vodky a koupil si velkou baterku. Bylo už skoro poledne, když stanul nad kanálem. Obezřetně se rozhlédl a pak zadupal na mříž.

"Stulík, jste tam?"

"Ano, šéfe."

"Tak opatrně vylezte!" Basket odklopil mříž a pomohl Stulíkovi ven.

"Co jste si to navlík?"

"Takový balónky. Dole jich je plno, šéfe. Chránily mě před deštěm."

"Stulík, stáhněte si z hlavy ten prezervativ a nerozčilujte mě!"

"K čemu to slouží, šéfe?" zeptal se Stulík, když si strhal z hlavy zbytky bílé gumy.

"S takovouhle vizáží vás to už nemusí zajímat."

"To je určitě něco z konzervářského průmyslu, šéfe."

"Jak jste na to přišel, Stulík?"

"No protože v některých těch baloncích byla ještě taková nakyslá divná vodička."

"Vy jste to pil?" zděsil se Basket.

"No, šéfe, měl jsem žízeň a v tý močce plavaly krysy. Já se jich štítím."

"Stulík, vy jste zlej sen. Takový prase jsem ještě neviděl. To jste nemohl ty krysy zahnat a napít se močky?"

"To mě nenapadlo, šéfe."

"Stulík," skopl Basket Flora detektiva čekatele zpátky do kanálu, "Jdeme!"

Mokrý, plísňivý porostlý stěny bratislavského podzemí odrážely kroky dvou neohrožených mužů, pro které spravedlnost byla vším. Ostré světlo baterky odhalovalo na každém kroku hejna krys a potkanů.

"Stulík, mám dojem, že jich neustále přibývá. Ta odporná zvířata mají asi hlad. Jen aby se na nás nevrhla!"

"No vidíte, šéfe, a já jsem mezi nimi musel strávit noc."

"Stulík, znáte to pořekadlo: jak si kdo ustele, tak si lehne?"

"Ano, šéfe," sklopil provinile hlavu detektiv čekatel.

"Tak už žádné připomínky!"

Prošli několika dalšími chodbami, když se Basket Flora zarazil. Zavřel oči a v hlavě - v šedé kůře mozkové, si srovnal mapu ulic a trasu, kterou prošli. Ale v té samé chvíli se kolem nich semkly všechny krysy a potkani a začali pronikavě pištět.

"Stulík, obávám se, že nás ta zvířata chtějí napadnout. Nevidím jiné řešení, než že vám ustřelím ruku. Než ji stačí sežrat, budeme v bezpečí!" prohlásil statečný detektiv, který dovedl najít východisko z každé situace.

"To snad ani ne, šéfe!"

"Ale ano." Hlaveň obávané pětačtyřicítky se zaleskla ve sporém světle.

"Kšá, kšá," vykřikl Stulík v poslední chvíli a silně zatleskal. Krysy a potkani okamžitě zmizeli v proudu močky.

"Dobře, Stulík. Ale je vám doufám jasné, že mé řešení by fungovalo také!"

"Jistě, šéfe, ale když mně bylo líto té ruky."

"Vy toho naděláte pro jednu ruku. Nebuďte troškař Stulík, ruka sem - ruka tam, hlavně, že se nám akce daří. Podívejte, tímhle poklopem se dostaneme do budovy, ve které se ta konference koná. Ještě chvíli a Démon zločinu je prozrazen a ztracen!" Basket Flora se postavil na špičky a pokusil se nadzvednout poklop. Ale okrouhlá železná deska se ani nepohnula.

"Budeme potřebovat nějaké beranidlo, nějakou kládu, abysme to nadzvedli."

"Nic příhodného nevidím," řekl bezradně Stulík.

"To se teda špatně díváte," odpověděl Basket, uchopil Stulíka v pase a vši silou svých mužných paží ho vyhodil proti poklopu. Teprve po desáté ráně se poklop pohnul.

"No vidíte, že to jde. Musím vás pochválit, stává se z vás užitečný nástroj!" postavil Basket Stulíka na zem a odsunul kryt.

"Má hlava, má hlava," motal se Stulík po ochozu. Basket ho chytil za opasek a vyhodil ho vzhůru.

"Kde to jsme?"

"V nějaké instalatérské dílně, šéfe."

"Mám špatné tušení. Všechno jde až příliš lehce. Kdyby něco, Stulík, tak jste můj nadřízený a k této akci jste mě donutil pod pohrůžkou zastřelení. Snad si zchladí žáhu na vás a mě pošlou zpátky do Čech jako doprovod k vaší zinkové rakvi."

"Snad toho nebude třeba, šéfe," řekl optimisticky Stulík a vyškrábal se do dílny. Pak pomohl nahoru Basketovi.

Detektiv si očistil perfektně padnoucí oblek a rozhlédl se kolem sebe.

"Vy si zalezete támhle do té hromady pucvole a budete na mě čekat. Počkejte," detektivův zrak se zarazil na pilníku, kterému se v odborných kruzích říká macek. Sebral to dvoukilové, půl metru dlouhé železo a přistoupil ke Stulíkovi. Chvilí se na něj upřeně díval a pak ho nakopl do břicha. Stulík se bolestí předklonil a otevřel pusou. Detektiv mu do ní zasunul pilník, bleskově oběhl Stulíka a znovu ho nakopl, tentokrát do ledvin. Detektiv čekatel se pod novým kopancem napřímil jak svíčka.

"A pak že je polykání mečů nějaké umění, že, Stulík?"

"Proč?" vykoktal ze sebe detektiv čekatel.

"Člověk nikdy neví, kdy se ten pilník bude hodit. Můžu vám říct, že ve vězení se z podobných nástrojů stává nejlepší přítel vězně."

"Jak to dostanu ven?"

"Zapomněl jste říct to své otravné ale, Stulík! Takováhle otázka těsně před akcí. Víte co, říkejte si třeba, že ten pilník ve vás zabil zárodek toho medvěda, co s ním čekáte mladé!"

"To by bylo hezké, šéfe. Mamince přeje jenom snáz vysvětlím pilník než medvěda."

Ale poslední slova Basket Flora už neslyšel. Potichu otevřel dveře a po špičkách vyběhl schodiště vedoucí z instalátorské dílny. Ocítl se v prostorné hale. Kousek od něj několik mužů provádělo osobní prohlídku nově přichozích. Detektiv se pobaveně ušklíbl a zařadil se do proudu mužů, kteří vcházeli do jednacího sálu. Vybral si židli nedaleko vchodu a posadil se. Během půl hodiny byl sál plný. Basket ostřížím zrakem projížděl stovky zakaboněných tváří a snažil se odhadnout, ze které se vyklube Démon zločinu.

"Dámy a páni," uklonil se muž na hlavní tribuně, "dovolte, aby som přivítal delegácie ekologických strán z celého sveta..." Basket se přidal k hromovému potlesku. "A zároveň," překřičel předsedající bouřící sál, "by som pred celým svetom chcel povedať, že jediná delegácia, ktorá bojkotuje toto jednanie, nie je delegácia Južnej Afriky, Albánska či Kubu, ale je to, dámy a páni, delegácia z Čiech!"

"Do prdele!" ozval se zoufalý výkřik do ticha sálu. Výkřik, který vyšel z Basketových úst.

"Chyťte ho! Je to Čech. Špión!" desítky rukou se sápany po Basketovi. Ale detektiv nelenil, srazil několik mužů svou drtivou pěstí a vyběhl se smečkou stíhatelů v zádech ze sálu. Zahnul dolů, seběhl schody, otevřel dveře instalátorské místnosti, ale to už ho pronásledovatelé srazili k zemi a zkroutili mu ruce za zády.

"Počkejte!" vykřikl přemožený detektiv statečně.

"Počkejte! Stulík, vylezte! Je to marné, chytili mě!"

"Je tu ešte jeden! Kde?" desítky dobrovolníků pročesávaly místnost.

"V tý pucvoli. Schoval se do pucvole!" radil jim Basket. Konečně byl nalezen i Stulík, který se hrůzou nacpal do kusu náhradního potrubí o průměru patnáct centimetrů.

"To je nějaký mrzák," zahučel zklamaně dav, "pusťte ho, je rok mrzáků, tak nech si ide!"

"To není žádný mrzák! To je můj velitel, to on všechno řídil. Chtěl sem dát bombu a všechny vás zabít. Já jsem jenom jeho nosič. Pane Stulík, buďte chlap a přiznejte se!"

"Už je tu polícia," řekl někdo a dav se rozestoupil. Dva urostlí policisté jim nasadili želízka a úzkou uličkou lidských těl, ve které nebyla nouze o ránu, je odváděli k autu.

"To jste to zase vyved, Stulíku!"

"Já jsem nic neudělal, šéfe."

"Počkejte, až se z toho dostanu!"

"Zavrite papul'u!"

Policisté je naložili do auta a neprodleně je odvezli k soudu. Starý mrzutý soudce, který měl v kompetenci Čechy, odcházel právě na oběd. Když mu policisté na schodišti popsali celou záležitost, znuděně se na ně podíval a pak řekl: "Zologická, ako obyčajne." Policisté je znovu naložili do auta a odvezli do zoologické zahrady města Bratislavy. Než si stačili oba uvědomit, co se vlastně děje, stáli nazi v jedné kleci.

"Krmivo?" zeptal se jeden z ošetřovatelů, který z nich serval oděv.

"Áno," odpověděl mu kolega, "zajtra ich dáme tygrom. Ti zožerú všetko. Nie ako tie levy, co blili ešte týždeň po tom, co zožrali toho českého novinára."

"Pánové," skočil jim do hovoru Basket, "tento muž," ukázal na Stulíka, "má neobyčejně jemné a chutné maso. Ovšem za svoji osobu se vám musím omluvit. Jsem už starý a tuhý, buďte od té dobroty a netrapte ta krásná zvířata mým odporným masem."

"Ten toho natára, čo?" ušklíbl se krmič dravé zvěře, odplivl si a odešel. Stulík s Basketem osaměli. Ale jen na chvíli. Obrovská gorila z vedlejší klece protáhla ruku mezi mřížemi a zakývala prstem na Stulíka.

"Myslím, že vám to zvíře chce něco říct."

"Mně?" zeptal se Stulík nedůvěřivě.

"A sem to snad já, kdo kopuluje s každým zvířetem, které si o to řekne?" prohlásil Basket Flora suše a posadil se na beton. Stulík přistoupil až ke gorilí ruce a napodobil pohyby zvířete. Gorila se spokojeně zašklebila a mávla celou dlaní.

"Šéfe, podívejte, jak to zvířátko se mnou komunikuje!" zajásal Stulík a se slovy: "Co bys chtěla, opičko," přistoupil ještě blíž k mřížím. V té chvíli ho uchopila gorila za pohlaví a pevně ho sevřela ve své obrovské dlaní. Stulík, šilený bolestí, ji tloukl přes mříže pěstí do hlavy, ale podle výrazu opice bylo jasné, že bere Stulíkovy rány jako přátelské drbání.

"Šéfééé, pomoc!" řval Stulík a marně se snažil odtrhnout gorilí dlaň od svého pohlaví.

"Mě ty vaše perverzity nezajímají, Stulíku. Někdo rád ženy, jiný zvířata, tak to chodí. Ale nechtějte na mně, Stulíku, abych do toho zasahoval."

Ale tato moudrá slova už detektiv čekatel neslyšel. Během hodiny, kterou prožil v mdlobách, promnula mnohokrát gorila jeho pohlaví mezi prsty, až se konečně nasýtila a pustila Stulíka, který se skácel k zemi.

Basket si zatím pořádal v hlavě myšlenky a donutil svůj geniální mozek k horečné činnosti. "Vždyť máme pilník!" vykřikl ve stejné chvíli, kdy se Stulík probral.

"Šéfe," plakal Stulík, "to je vám taková bolest, áááá!" zděsil se Stulík a ukázal na své pohlaví, které se po gorilím zásahu notně prodloužilo a zmodralo.

"Pane bože," chytil se Basket za hlavu, "vás už jenom vycpat, Stulíku, a vozit po světě jako raritu." Basketova slova zanikla v přívalu slov exkurze žáků deváté třídy, kteří si zde měli ověřovat Darwinovu teorii.

"A vidíte, děti," zabodla kostnatá stará učitelka prst mezi mříže, "toto je homo bohemicus, čize Čech. Všimněte si, že od goril, ktoré sme viděli pred chvíľou, sa liší najmä ochlpením a vzpriamenejšou postavou. No k tomu, aby sme ho mohli nazvať homo sapiens, mu chyba ešte mnoho znakov. Predovšetkým si všimnite pohlavie. Je dlhé a modré." Ve stejné chvíli si Stulík zakryl rukama své nešťastné pohlaví.

"On nám rozumie!" vykřikl jeden z žáků.

"Polášek, keď sa vrátíme do triedy, napíšem vám nedostatočnú. Vidieť, že ste sa nepripravovali. Inak by ste nemohli

tvrdit, že homo bohemicus, předchodce neandrtálca, rozumie ľudskej reči!"

"A kde to zvieru chytili, pani učiteľka?" zeptala se jedna dívka, kterou Stulíkovo mužství viditelně zajímalo.

"Za našimi severními hranicami, hned za Moravou, sa rozprestierajú husté lesy, v ktorých tento inak vyhynulý predchodca človeka stále ešte žije. Toto územie je vzácna rezervácia, ktorú chráni samotné UNESCO, a nazýva sa Čechy. A tuná," přešla učitelka k další mříži, "vidíte slepú uličku vo vývoji. To sú chápani, opice, ktoré používajú na šplhanie svoj vlastný chvost."

"Zajímavé, že?" zeptal se Basket, když se třída vzdálila.

"Šéfe, já se tak stydím. Ona si myslela, že to tak mám pořád."

"No, neměl jste, ale teď už bych se s ní nehádal."

"Vy myslíte, že mi to už zůstane?"

"Samozřejmě, Stulík. Ta opice odvedla dokonalou práci! Ale změňme téma. Podívejte se na ty chápany, oni opravdu používají ocas při lezení. Jaká to musí být síla. Hmm."

Ale Basketovi už nebyl dopřán čas k dalším úvahám. Zoologickou zahradou se valily zástupy lidí a malých dětí. U pavilonu goril a čeledi homo bohemicus se naštěstí nezdržovali. Všechnu jejich přízeň měli chápani, kteří radostně dováděli na několika klaccích, postavených v jejich kleci. Basket seděl opřen o betonový kvádr a se zájmem sledoval hru opic. Vtom vlétlo do jejich klece něco žlutého. Jedna z opic to uchopila, odběhla nedaleko Basketu a začala žrát.

"Banán! Stulík, pojdte sem, ta opice dostala banán!"

"Co to je, šéfe?"

"To je takové žluté ovoce, kdysi to bylo v Čechách také k dostání."

"To bych chtěl ochutnat."

"Také že to ochutnáte, Stulík, ale musíte pro to něco udělat. Přineste mi támhle ty dva kameny." Stulík poslušně přinesl žádané.

„A teď si klekněte a dejte si tu vaši nešťastnou věc na ten kámen. Tak a teď držte a myslte na banán," řekl Basket a začal druhým kamenem mlátit do Stulíkovy přirození. "V tom by byl čert, aby se vám to neprodloužilo alespoň na půlku délky ocasu těch opic," říkal si Basket do rytmu dopadajícího kamene. Uběhla poměrně dlouhá doba, než byl Basket s délkou spokojen. Několika fackami probral Stulíka a postavil ho na nohy: "Stulík, já vás teď vyhodím těsně vedle támhle té větve a vy se tím zachytíte, jasný? Dělejte, zrovna jdou lidi!" Basket vyhodil polomrtvého Stulíka do vzduchu. "Chyťte se, chlape! Chyťte se!" Stulík dopadl se žuchnutím hlavou na beton.

"Vy jste nešika. Musíte to kolem té větve omotat!" Po deseti dalších marných pokusech se Basket vzdal. Seděl tupě u mříží a pozoroval chápany, jak žerou banány.

"Stulík," řekl Basket konečně ve chvíli, kdy se zoologická zahrada zahalila do tmy, "dneska jste mě opravdu zklamal.

Copak je to problém, chytit se větve? S takovouhle délkou byste se mohl chytat i vzrostlejších stromů!"

"Promiňte, šéfe, ale já v tom nemám žádné cit. Od té chvíle, jak mi to zezelenalo, se nemůžu ani vyčurat."

"Máte štěstí, že dneska v noci uprchneme. Jinak bychom to natrénovali."

"Jak odsud můžeme uprchnout?"

"Máme přece pilník, ne?"

"Aha. Ale jak ho dostanu ven?"

"To je otázka. Ušima. Stulík, nechtěl byste kádit ušima?"

"Ale mně se nechce. Já mám nějakou zácpu, šéfe."

"Vy si myslíte, že se kvůli nějaké vaší posrané zácpě nechám sežrat od tygra? Tak to tedy ne!" Basket vstal a začal kopat Stulíka do břicha. Ale ani sebevíc kopanců nedonutilo Stulíka k vyměšování. Basket si unaveně sedl a složil hlavu do dlaní.

"Mám to!" vykřikl po chvíli radostně. "Stulík, lehněte si na břicho!" Pak obešel klec a v jednom rohu našel, co hledal.

"A teď ležte a držte hubu! Jasný, Stulík?"

"A nebude to bolet, šéfe? Aúúú!"

Basket jedním tahem kouskem střepu rozřízl Stulíkův konečník až ke kostrči. Pak do Stulíka zabořil ruku: "Prase!" ulevil si a odhodil na zem plnou hrst výkalů. Napotřetí nahmatl detektiv něco většího. Zapřel se nohama o Stulíkovu podpaží a trhl. Na světle se objevil pilník macek a embryo medvěda.

"Tak, Stulík. Doteďka jsem pracoval já a teď je řada na vás. Přepilujte támhle tu mříž!"

"A šéfe, neměl bych mít nějakou pracovní úlevu, když jsem po tom potratu? Víte, maminka říkala, že ženy..."

"Stulík, pokud se v tom dobře orientuju, tak vy nemáte se ženami nic společného. Ale jestliže najdete v zákoníku práce, který platí pro policejní sbory, zmínku o tom, že medvědice po potratu mají být ponechány v klidu, rád se vám omluvím. A teď už nezdržujte a plavte!"

"No," remcal Stulík do zvuku skřípějícího pilníku, "maminka říkala, že ženy po potratu mají ležet, jinak budou mít vyvěšené břicho..."

"Stulík, nedrážděte mě!"

"Já chci být pěkný!" pohodil vzdorovitě hlavou Stulík.

"Ještě slovo a nechám vás tady!"

"To snad ne, šéfe. Já už budu hodnej. Mně to jenom přišlo líto."

"Vám je líto nějakého posraného medvěda, ale váš nadřízený, který je vám bezmála otcem, vás nezajímá?"

"Tatínku!" rozpráhl Stulík ruce a vrhl se Basketovi kolem krku.

"Jau," vykřikl Basket Flora a odstrčil Stulíka. "Dávejte pozor, chlape, vždyť jste mi málem vypíchl oko tady tím odstávajícím nýtem z masky. Víte, jak bolí takové vypíchnuté oko?"

"Nevím."

Basket se bleskově shýbl, sebral ze země klacík a vrazil ho Stulíkovi do oka. Šílený řev probudil celou zoologickou zahradu města Bratislavy.

"Buďte zticha! Nebo nás zejtra sežere tygr!"

"To bolí, to tak bolí," sténal Stulík.

"No vidíte. A co chybělo a mohlo to bolet mě!"

"Já nic nevidím!" šátral kolem sebe Stulík.

"Prosím vás, nehrajte to na mě. Máte snad ještě jedno oko, ne?"

"To mám, ale už od začátku mi na něm sedí ta maska."

Basket sebral ty dva kameny, které udělaly ze Stulíka chlapa a několika přesně mířenými údery posunul Stulíkovi masku.

"Šéfe, to je prima, já zase vidím!"

"No vidíte, a to jste vyváděl jako malej kluk. Ale je divné, kolik krve teče z jednoho oka."

"To není z oka, šéfe. To jak jste mi posouval tu masku, tak jste mi strhl všechnu kůži z obličeje. Víte, ona mi zevnitř zrezivěla a je jak smrkový papír."

"Aha," pokýval Basket chápavě hlavou: "No, nebudeme se zabývat maličkostmi, že, Stulík? Běžte přepilovat tu mříž, já budu zatím dávat pozor."

"Šéfe, já se ale nemohu ohnout."

"Proboha, co to má zase znamenat?"

"Opravdu, šéfe. Když se ohnu, tak mi tím zadním velkým otvorem fouká dovnitř vítr."

"Já se z vás zblázním, Stulík. Vy jste horší než malá holka. Lehněte si na břicho a zvedněte zadek." Než se Stulík stačil připravit, vytáhl detektiv z pletiva, které je dělilo od goril, jeden drát a pečlivě zdrátoval obě Stulíkovy půlky k sobě.

"Takhle je to mnohem lepší, šéfe!"

"Tak už dost keců a běžte pilovat, ať tu nejsme do rána."

Po dvou hodinách pilování mříž konečně povolila. Basket prostrčil Stulíka vzniklým otvorem, chvíli počkal, a když se ujistil, že se mu nic nestalo, následoval svého mladšího druha.

"Obstaráme si šaty, Stulík, a pak nejkratší cestou na Moravu!"

"To budeme muset počkat do rána, šéfe, teď už budou mít všude zavřeno."

"Vy vole!" odplivl si znechuceně Basket a vyrazil k hlavní bráně. V tom spěchu a stálém napětí si Basketovo ušlechtilé srdce nevšimlo, jak se tato nelichotivá poznámka dotkla jeho kolegy. Stulík kráčel za detektivem a cestu skrápěl slzami svého jediného oka. Město, do kterého se bez problémů dostali, bylo pusté a prázdné. Slovenští občané leželi v zákopech a ti, kteří mluvili tím podivným nářečím, už dávno spokojeně spali na vavřínech.

"Co tomu říkáte?" ukázal Basket na výklad módního salónu. "Poměrně moderní stíhy, nemyslíte?"

"To pudeme vzbudit vedoucího, aby nám něco půjčil anebo prodal na úvěr?"

"Stulík, začínám vás mít plné zuby! Vezměte kámen, rozbijte výlohu a vyberte si jedny šaty!"

"Ale šéfe, jsme přeci policisté, přísahali jsme, že nebudeme krást, to na mně nemůžete chtít! Já tam nikdy nevlezu!"

"Myslím, Stulík, že se zase mýlíte!" řekl Basket, přistoupil k němu, uchopil ho za prodloužené pohlaví, jedním trhem mu podrazil nohy a roztočil Stulíka nad hlavou.

"Maskou napřed, ať se neporežete, chlapče!" radil detektiv do rytmu jednotlivých otáček. Odstředivá síla měla strašlivé následky. Stulíkovu pohlaví se ještě více prodloužilo, a tak detektiv čekatel létal až přes metr vysoko nad Basketovou hlavou. Konečně se zdála rychlost Flórovi dostatečná a vypustil Stulíka, který jako projektil proletěl výkladem, porazil několik regálů a nakonec ocelovou maskou prorazil stěnu trezoru. Než se nešťastný letec vyhrabal z trosek, stál už Basket Flora před zrcadlem a zálibně si prohlížel nový oblek.

"Tak, Stulík, nezdržujte a oblékejte se!" Nešťastný Stulík si na sebe oblékl první šaty, které mu padly do ruky.

"Šéfe," řekl tiše, "mně se to nevejde do kalhot." Oběma rukama se snažil nacpat do poklopce metry kůže a masa.

"Počkejte, mám nápad." Basket přistoupil ke Stulíkovi, vzal jeho pohlaví do rukou a obtočil mu ho kolem pasu. Chvilí se na něj díval a pak nespokojeně potřásl hlavou: "Počkejte, musíme to upravit."

Sebral ze stolu velké krejčovské nůžky a vystříhl do Stulíkovy předkožky oválný otvor a upnul do něj první knoflík od poklopce.

"No vidíte, jaký jste fešák. Až se budete chtít vyčurát, odepnete si to, rozmotáte, pohodíte vedle sebe a provedete. Jdeme!"

Sotva udělal Stulík krok, ozval se zvuk párající se látky.

"Co zase je?"

"Šéfe, ty dráty, co mám vzadu, mi roztrhly kalhoty."

"Stulík, vy si myslíte, že kradu? Teda vás radši živit než šatit. Až se vrátíme, vezmu vás ke kovářovi, aby vám k těm drátům přivařil kus plechu. Ale co teď s vámi? Vezměte si tady tu sukni a běžte, než někdo přijde."

"Sukni? To ne, šéfe, v tý bych se strašně styděl."

"Co? Chodit po ulici s pohlavím dvakrát omotaným kolem pasu, to vám nevádí, ale vzít si sukni, to né. Jestli vy nejste nějaký úchylák, Stulík!"

Spíicemi ulicemi Bratislavy kráčely dvě postavy. Jedna oblečená do perfektně padnoucího obleku a druhá s ocelovou maskou, v sukni, ze které vyčuhovala protěza, na niž postava ztelně napadala,

"A teď už opatrně, Stulík, jsme na předměstí. Lidi půjdou do práce a taky budeme procházet kolem toho vašeho cirkusu. Jestli na vás přijdou ty vaše perverzní choutky a budete se chtít povyrazit s tím vašim medvědí snoubencem, tak si pamatujte, že vás přetrhnu jako hada!"

"Šéfe, to není snoubenec, já mu svatbu neslibil."

"Ale mláďata jste si už plánovali, co? Ta vaše generace je hrozná! A nezodpovědná! Je to samý mládě, ale byt, nábytek, pračku, auto aby vám sháněli rodiče!"

Vtom se od cirkusu ozval strašlivý toužebný řev medvěda, který už hodnou chvíli cítil příjemný pach své družky.

"Vidíte, že jsem si nezačal já!"

"Ale začal. Jste jak hárající se fena, Stulík. Zadek samou krev a pak se divíte!"

Ještě dlouho provázel oba detektivy křik zklamaného medvěda. Teprve když zabočili do polí širokého Záhoří, kde se odjakživa rodí veškerá slovenská inteligence, obklopilo je ticho. Stulík si s úlevou oddechl.

Po dvou dnech cesty se stali sebranou dvojicí, jakou by jim mohl závidět i Jack London. Přátelství, ten čirý a ničím nenahraditelný cit, jim zaplavil srdce. Když dostali hlad, natrhal Stulík klasy obilí, rozdrtil je mezi kameny, mouku podal Basketovi a sám si pochutnal na osinách. Podobně tomu bylo i v noci. Basket spal zabalený do Stulíkových šatů a detektiv čekatel držel až do svítání stráž. Třetího dne konečně dorazili k hranici.

"Stulík," zastavil se Basket, "budeme přecházet v oblasti Brodské - Kúty - Lanžhot. To je už od nepaměti divoká a horká hranice. Prakticky není znám jediný cestovatel, který by prošel celou krajinou, ač pokusů bylo samozřejmě hodně. Lebky těch nešťastníků zdobí ploty Lanžhotčanů a Záhoráků. Celý kraj je poset tisíci lebkami a kostmi nosičů, kteří výpravy provázeli. Nejčastěji to byli nosiči z Břeclavi. Doprovodili necelých dvacet výprav a ve městě dnes už žijí jen ženy a děti."

"Šéfe, a proč tedy nepřecházíme na stejném místě jako poprvé?"

"Stulík, nejste vy nějaký pecivál? Víte, co je to dobrodružství? A vůbec, vaše starosti mě udivují. Jestli jsem vám to náhodou ještě neřekl, tak vašim úkolem bude najít cestu v minovém poli. Jednou se vám to sice povedlo, pravda, ale vzhledem k matematickému výpočtu náhody máte na zpáteční cestě podstatně menší šanci. Ale dost řeči. Půjďme, chlapče nešťastná!"

Během zbytku dne se oba stateční detektivové proplížili kolem několika dělových baterií, betonových bunkrů a záložních postavení pozemního vojska. Ukryli se v zarostlém dolíku a čekali na výdej halušek. Basket si ještě jednou ověřoval vzdálenost a směr. Pak se svlékl, šaty svázal do ranečku a ten si pomocí opasku přivázal na záda.

"Stulík, nejdůležitější je dostat se k řece. Pak už nemusíte mít strach, tady není tak široká a lehce ji přeplavu."

"A co já, šéfe? Víte, že mi plavání díky té protěze nejde."

"Nebudte puntičkář, Stulík, jistě znáte příklady z literatury, v nichž se vrací z nebezpečné akce jen jeden jediný a nejlepší muž."

"Ale šéfe, já ještě nechci umřít."

"Já také nechci chytit rýmu, a přesto polezu do studené vody. Jsou chvíle v lidském životě, ve kterých si nemůžeme příliš vybírat, Stulík!"

"A vy byste mi přes tu vodu nepomohl?"

"Sakra, chlape, buď trochu samostatný. Pomáhat, pomáhat, nic jiného od vás neslyším. Pomozte si také jednou sám. Kdybyste byl šikovný jako ten Ježíš, přešel byste to po hladině. Ale to vy ne, to radši otravujete svého šéfa, že?" Tmu a ticho, obklopující oba hrdiny, přešel podivný zvuk, který nabíral na síle.

"Dostali halušky. Jdeme, Stulík!" Basket Flora vyhodil Stulíka z jámy a obezřetně se pustil za ním. "Rychleji, chlape, ať máme větší rozestupy, nerad bych vybuchl společně s vámi!"

Proplétali se mezi jemnými nataženými drátky kolem rozbušek stovek nastražených min. Stulíková protěza a vlající sukně byla Basketovým vodítkem. Po deseti minutách se dostali k první řadě drátů. Tentokrát s sebou neměli nůžky, ale vše vyřešili tak, že Stulík nadzvedl poslední řadu drátů a podepřel ji dvěma dřevěnými kolíky. Je sice pravda, že u druhé řady, která byla nabita elektřinou, mu to trvalo déle a Basket už pomalu dostával strach, aby smrad spáleného masa ze Stulíkových dlaní neupozornil ochránce hranic, ale vůně halušek přehlušovala všechno. Za dráty museli překonat ještě jedno minové pole a pak už se cesta svažovala na umělý násep a k řece.

"Ten chlap přežije snad všechno," kroutil nevěřičně hlavou Basket, když Stulík vítězně vylézal z minového pole.

"Šéfe!" zamával Stulík vesele na Basketu a chtěl ještě něco dodat, ale jeho slova utál mohutný výbuch. Tuny horniny se vznesly do vzduchu a dopadaly na Basketova záda jako déšť.

"Uf, to byla ale nálož," prohlásil Basket obdivně a bleskově jako lasička se spustil z náspu.

"Utrhlo mi to ruku!" Basket Flora nevěřičně vytřeštil oči. Z dvoumetrového kráteru vylézal Stulík, držel se za pahýl levé ruky, ze kterého vytékala krev, a tiše naříkal.

"Šéfe, jak zastavím tu krev, když tady není žádný oheň?"

"Co byste zastavoval, stejně se utopíte! Slyšíte? Přestali mlaskat! Bude zle, rychle do vody!" vykřikl Basket a skočil odhodlaně do vln. Mohutná kanonáda, která vypukla skoro ve stejném okamžiku, zakryla neopatrné šplouchnutí, které je mohlo prozradit. Statisíce dělostřeleckých granátů všech ráží jim přelétlo nad hlavami a nemilosrdně rvalo krásnou moravskou zem, po tisíce let obdělávanou českými zemědělci. Těžké miny, vystřelované minomety největších ráží, protrhly hráze a řeka se vylila z koryta. Svět se proměnil v peklo. Nešťastný Stulík, který se již loučil se svým krátkým životem, zvedl pahýl své levé ruky nad hlavu, aby naposledy pokynul hvězdám. Jak se nadzvedl, všiml si, že několik kroků od něj hoří stará vrba.

"To je krásné," usmál se šťastně, připlížil se k požáru a přitiskl zbytek ruky na hořící kmen. Pak se skulil z náspu a přebrodiv koryto řeky, ve kterém nezůstalo více vody než po kolena. "Jsem doma, jsem doma," poskočil si radostně na své jediné noze, ale vtom uklouzl, upadl a po zadku sjel do čerstvého trychtýře, vyhloubeného granátem ráže 600.

"Sakra, dávejte pozor, chlape!" vykřikl rozezlén Basket Flora.

"Máme štěstí, šéfe, jsme doma!"

"Doma, doma! Viděl jste, co jste způsobil?"

"To udělali voni."

"Voni, voni... ještě, že vykrvácíte, a bude od vás pokoj."

"Nevykrvácím, šéfe. Já jsem si to pěkně opálil, podívejte, jak se mi pěkně zatáhly všechny tepny a žíly."

"Na parádu si vás užije, co?"

"Aúúú!" zařval Stulík.

"Co je zase?"

"Šlápl jste mi na pohlaví, šéfe."

"Dejte si ho kolem krku. Copak nevidíte, jak je tady málo místa?"

Celou noc a dopoledne létaly nad hlavami obou mužů granáty. Stulík už propadal depresi a myslel si, že to nikdy neskončí. Ale jako vždy se mýlil. Přesně ve dvanáct hodin palba utichla. Chvilí bylo až nesnesitelné ticho, které vystřídal mlácení ešusů a později mlaskání, které se v hluku vyrovnalo palbě.

"Dostali halušky, můžeme jít, Stulík."

Ale cesta to nebyla veselá. Měsíční krajina neposkytovala mnoho zákoutí, na kterých by s potěšením ulpělo oko turistů.

"Stulík, vidíte tu jámu?"

"Myslíte ten obrovský kráter, tu díru, šéfe?"

"Jo, tak tady stála Břeclav. A ty plameny v pozadí, tak to bylo Brno. Brno, Stulík, to byla taková větší moravská víska, víte. Lidé trochu podivní, ale v jádru hodní. Představte si, že tam měli vycpaného krokodýla a říkali mu drak. Tramvaji zase říkali šalina a takových věcí tam bylo samozřejmě víc. Ale v jádru to byli hodní Češi."

"To už jako nebudou, šéfe?"

"No nebudou. Ale zato bude konečně na česko-slovenské hranici klid, Stulík."

Za tohoto optimistického hovoru se dostali až na okraj jámy "Břeclav".

"Tady přespíme, Stulík."

"Šéfe, támhle zůstal stát jeden domeček!"

"Jdeme tam. To už není Břeclav, ale Poštorná. Ale domeček se nám hodí. Budeme mít střechu nad hlavou." Prodrali se sutinami a vešli do domku, jehož zařízení zůstalo poměrně v pořádku.

"Stulík, sežeňte něco k jídlu a uvařte mi večeři," řekl Basket, posadil se do křesla a pustil si tranzistorové rádio:

"Na stanici Československo vysíláme zprávy," ozval se příjemný alt hlasatelky. "Po lokální přestřelce na slovensko-moravských hranicích zavládl klid. Ve stejné době

schválil parlament samostatnost Moravy, ale vzhledem k tomu, že podle ověřených zpráv nežije ani jediný Moravan, byl tento zákon zase zrušen a Moravská země se tak stala nedílnou součástí Čech, kam po tisíciletí patří."

Basket vypnul rádio a nasál vzduch. Očekával příjemnou vůni smažených vajíček, ale v domě byl jen podezřelý klid. Basket vstal a vešel do kuchyně. To, co uviděl, ho přikovalo k zemi. Na stole ležela krásná nahá dívka, kterou držel Stulík za nohy a kopuloval.

"Vy prase!" vykřikl Basket, přiskočil blíž a vši silou praštil do Stulíkovy pohlaví, které prošlo celým tělem a ještě jeho část vyčnívala dívce z úst.

"Aúúú," zaječel Stulík.

"Vy dobytku, co jste té dívce udělal?"

"Nic, šéfe, přísahám, že nic. Ona tu tak ležela a mně se to celé zvedalo a pak jí z pusy vypadlo tohle," ukázal Stulík na žaludek ležící na podlaze hned vedle plic, "no a pak jí to vylezlo pusou."

"Vyndejte to a pojdte sem," přikázal Basket přísně a sebral ze stolu velký ostrý řeznický nůž.

"Šéfe, ne, já už budu hodnej!" prosil Stulík a opatrně vytahoval pohlaví z dívky.

"Stulík, k noze!" zavelel Flora. Pak přiskočil ke Stulíkovi a jedním tahem ho zbavil pánské pýchy.

"To abyste si zapamatoval," řekl detektiv ledově, jak se chovat ve společnosti krásné dívky!" Pak odhodil ještě svíjející se pohlaví na zem a odešel.

Stulík se smutně podíval na břicho a jedinou nohu a rozplakal se.

"Neřvěte a uvařte něco," okřikl ho Basket z pokoje.

"Ale co? Tady nic není."

"A co ty plíce? Udělejte plíčky a už neodmlouvejte! A řekl jsem plíčky! Na nějaký vývar z toho vašeho špinavého pohlaví nejsem zvědavý!"

Asi po hodině přinesl Stulík do pokoje polévkovou mísu nádherně vonící omáčky. Položil ji a prostřel dva talíře.

"To snad ne, Stulík. Víte, jaký mám hlad? Na vás určitě nezbyde."

"Tak co si mám vzít já?"

"Snad se tam ještě nějaký ten kus masa válí, ne?"

Stulík se za spokojeného mlaskání svého nadřazeného odebral zpátky do kuchyně, sebral ze země své pohlaví, nakrájel ho na špalíky a osmahl na cibulce. Pak si sedl ke stolu, osolil a hladově se pustil do jídla.

Když se Stulík ráno probudil, cítil se, jako by ho přejel parní válec. Vutržené ruce mu cukalo, užiznuté pohlaví nesnesitelně bolelo a ještě k tomu musel spát stále na břiše, protože dráty, kterými měl sešity půlky k sobě, ho tlačily.

"Šéfe, už aby mně na ty dráty přivařili ten plech," stěžoval si ráno Basketovi.

"Co si zase stěžujete? Buďte rád, že poblíž nebyl žádný ostnatej drát, to byste teprve viděl, jak je život zlej. A teď si naložte na záda tu dívku a půjdeme domů. Mám vážné obavy, aby za naší nepřítomnosti nepřipravil Démon něco nekalého."

"A proč tu dívku, šéfe?"

"Protože je to poslední Moravanka a v Národním muzeu ještě žádnou nemají. A když už jste ji vyvrhl, tak by bylo

škoda nechat ji tady. A také budeme potřebovat nějaké peníze a v muzeu platí dobře." Basket položil Stulíkovi dívku na záda a začal ji přivazovat.

"Stulík, také byste nemusel být tak symetrický. Proč jste si tu ruku neprohodil za pravou. Jak to vypadá: nemít levé oko, levou ruku, levou nohu. Kdybyste to měl přeházené, mohl byste alespoň vypadat jako žebřík s uraženým špriclem. Takhle se na vás člověk podívá a chce se mu zvracet. A to už nemluví o tom, jak je těžké na vás vázat břemena."

Ale nakonec se Basketovi podařilo přivázat dívku Stulíkovi na záda a pak pořádným kopancem upozornit detektiva čekateli, že je čas k odchodu. Byla to strastiplná pouť, než dorazili do Prahy. Morava srovnaná se zemí byla milosrdnější než Čechy, kde jim lidé odmítali nocleh a trochu jídla a nepomáhalo ani to, když jim Basket vysvětloval, že nesou poslední Moravanku na vycpání do Národního muzea. Ale nezlomná vůle detektiva Basketu Flory je nakonec dovedla až před vrata muzea. Mocně na ně zabušil a za chvíli stál tvář v tvář doc. PhDr. ing. Vladimíru Otočilovi, CSc. "Detektive," rozpřáhl náruč vědec, "jďte mě zatknout, anebo mi něco přinášíte?"

Tím zatknout připomínal kandidát věd jednu ze svých malých epizod, při které znásilnil 33 žáků I.B, která byla v muzeu na návštěvě. Basket to tehdy vyšetřoval, ale po čase zjistil, že taková prkotina nemá pro vyšetřování žádnou cenu. "Nesu vám poslední Moravanku."

"Ukažte," prohlédl si vědec se zájmem dívku, "není to špatný exemplář. Ale pojďte dál."

"Vy nemáte žádné návštěvníky?" rozhlédl se Basket po prostorách muzea.

"Momentálně ne. Víte, stala se mi taková nemilá příhoda. Jdu na záchod a tam takový hodný pán. No, a když bylo po všem, když už mi běhal po sálech bez kalhot a trenýrek, tak se zjistilo, že to byl předseda vlády. Tak jsme dneska poněkud v nemilosti."

"No, nebudeme se zdržovat prkotinami. Kolik mi za tu dívku dáte?"

"Pěkný kus," podíval se vědec dívce na zuby. "Za stovku bych ji vzal." Basket bez mrknutí oka přijal.

"A vůbec!" vykřikl vědec. "Mám s ní nádherný plán. Když chtějí, abysme byli samofinancovatelní, tak budeme. Nechám tu dívku vycpat a do rozmnožovacího otvoru ji technici zabudují dvě břitvy. Pak ji položíme na stůl a každý pán, který si zaplatí korunu navíc, bude moci na dívce minutu obcovat. Ale když přetáhne, břitvy se zaklapnou. Pod dívku dáme kbelík a víte," řval už vědec nadšeně, "jaký to bude krásný zvuk, až budou do vědra padat uříznutá přirození! Tý krve! A večer si doma sednu na židli, vezmu to vědro a budu si je všechny sypat na hlavu. Tisíce, desetitisíce, všude, v každé místnosti, budu po nich šlapat, budu se v nich válet, pánové!" ječel v transu. "Pak v nich budu onanovat!"

"Mám radost, že jsem vás potěšil, ale budeme muset jít."

"Počkejte," ukázal vědec na Stulíka, "nechtě mi tady tu kreaturu. Tu mi bude závidět každé muzeum."

"Rád bych. Ani nevíte, jak bych rád, ale je to erární majetek. Až ho někdo konečně zabije, dám vám samozřejmě vědět." Když vyšli ven, rozhlédl se Stulík kolem sebe a překvapením vykřikl: "Šéfe, to je tak krásné město. A ten zámeček támhle nahoře."

"To je hrad pana prezidenta, Stulík."

"Pana prezidenta bych chtěl vidět. Maminka říká, že je to moc hodný pán."

"To nepůjde, Stulík, nemáme zatykač."

"A to bysme ho nemohli sebrat jenom tak? Abych si ho prohlíd, víte?"

"Viděl jste jeho ochranku, chlape? Vás mrzí, že máte ještě jednu ruku, co? To snad ne!" zabodl Basket prst do hloučku lidí stojícího pod sochou sv. Václava. "Stulík, vidíte to, co já?"

"Myslíte toho koníka, šéfe?"

"Vy vole, myslím Kojota!"

"Já nevím, u nás už mnoho zvířat nežije. Ale šéfe, to není Žádný kojot, to je kůň!"

"A vy jste kráva! Táhleto je bezpochyby Kojot od Démona! Budeme ho sledovat, Stulík. Doufám, že jste to ve škole brali." „Ano, šéfe."

"Pak tedy víte, že sledovač musí mít náležitý převlek," řekl Basket, sebral ze země jednu z popelnic a narazil ji Stulíkovi dnem na hlavu. "Teď si opatrně nadzvedněte víko a přiblížte se k němu. Já budu poblíž!" Popelnice přelezla zábradlí a vydala se pajdavou chůzí k ocasu koně. Skřípění brzd, rozbíjení skla a deformování plechu dávalo tušit, že si nevybrala tu nejlepší cestu.

"Kterej debil tady postavil tu magistrálu?" odplivl si Basket, přeskočil zábradlí a podíval se pod Tatra 111, plně naloženou panely. "Stulík, žijete?"

"Ano, šéfe," ozvalo se zpod auta, "ale sledovaný objekt nevidím."

"Bodejt' byste viděl, když se ve službě válíte po silnici jako ten blbec. Vylezte!"

"Co se stalo? Jedu a najednou mi jde přes cestu popelnice. No viděli jste to někdy?" vykřikoval tlustý šofér.

"Popelnice, která chodí, a tenhle s ní ještě mluví."

"Držte hubu, chlape!" okřikl ho Basket, uchopil víko popelnice a jedním trhnutím vytáhl Stulíka zpod auta. Pak ho několika kopanci zbavil pomačkané popelnice. "Stulík, plížením vpřed!"

"Co to má znamenat? Zavolejte policii!" ječel tlustý řidič na pokraji infarktu. Basketova milosrdná ruka mu trhla vazem a zbavila ho tak nemilé možnosti srdeční příhody. Ale další borcení plechu dávalo tušit, že konec nešťastné magistrály je v nedohlednu. Řidič služební volhy se díval na nákladní vůz a nevyšiml si chlapce, který se plížil po asfaltu. Basket pustil tlustého šoféra a vrhl se k volze: "Chlape, kam to čumíte, vždyť jste mohl tomu chlapci zlomit protězu! Podívejte, jaký je to mrzák, a vy si ho ještě přejedete!"

"Já ho neviděl," rozhodil řidič bezmocně rukama. "Stulík?" zvolal Basket s obavou v hlase.

"OOOnnn," ozvalo se z vozovky. Basket uchopil Stulíka za rameno a vytrhl ho z asfaltu, do kterého Stulíková železná

maska vyryla otisk do hloubky deseti centimetrů.

"On mi přešel hlavu, šéfe!"

"A kde máte sledovaný objekt?"

Oba dva se rozběhli k ocasu koně, ale Kojot zde už nestál.

"Stulík, do metra! Určitě chce odjet metrem! Skočte pod vlak, zastavíte tím dopravu a já zatím prohlédnu vagóny."

"Šéfe, ale mně je mě líto. Být třikrát za den přejítý..."

"S vámi je kříž. Tak hoďte pod vagón někoho jiného, když se vám nechce skákat pod vlak!"

Stulík si zvedl protězu a bleskově seskáká k jezdicím schodům. Sjel na nástupiště a bezradně se rozhlédl. "Lidi!" odhodlal se konečně, když viděl, že po schodech přijíždí Basket. "Potřebuji zastavit vlak. Kdo z vás chce skočit na koleje?"

"Blázen! Je tady nějaký blázen!" dunělo metrem. Jen malý chlapec, který se držel máminy ruky, byl Stulíkovým nápadem nadšen.

"Maminko, já tam skočím, jo? Budu jak Superman!"

"Mlč a utíkej!" vykřikla maminka hystericky.

"Prosím vás, ženská, proč to dítě omezujete a šikanujete?" zeptal se Basket Flora a vhodil chlapce i s maminkou pod kola příjezdějícího vlaku.

"Nevstupujte na bezpečnostní pás," napomenul je hlas z amplionu ve chvíli, kdy kola metra drtila obě těla.

"Ale šéfe, co když Kojot uprchl metrem, které už odjelo?"

"Výborná poznámka, Stulík. To přejetí hlavy vám vyloženě prospělo! Promiňte," omluvil se Basket hromádce rozšmelcovaného masa a dlouze se zamyslel.

"Stulík, vlastně je jedno, kam ten padouch jel. My si ho stejně najdeme U jedovatého dědka. Budete tady stát dlouho?" zeptal se Basket bledého řidiče metra.

"Přešel jsem lidi! Přešel jsem lidi," opakoval řidič v šoku.

"A co takhle jízdní řád?" okřikl ho Basket. "Kdejaká šílená ženská s fakanem vás zajímá víc než zpoždění? Přestaňte tady fňukat jako stará kurva a odvezte nás na nádraží!"

"Ale já jedu na I. P. Pavlova."

"Podívejte, já jsem vám dal korunu, tak mě za ni odvezte tam, kam potřebuju!"

"Ano," zašeptal zblbe řidič a nastoupil do vagónu.

"Stulík, s tím nepojedeme. Motá se jako vožralej!"

Vlak se s trhnutím rozjel opačným směrem. Strašná rána, kterou vyvolala srážka dvou vlaků, dávala Basketovi jako vždy zapravdu.

"Stulík, zkusíme odjet po druhé koleji. Snad tam bude slušnější služba." Za stálého sténání stovek zraněných nastoupili do vlaku, který je opravdu odvezl na nádraží.

"Šéfe, a nebyl ten řidič tak neochotný proto, že jsme mu tu korunu nedali?"

"Mlčte, nebo vás dám zatknout za černou jízdu!"

Z metra vystoupili v nádražní hale. Basket se postavil do fronty, a když na něj přišla řada, usmál se na slečnu za přepážkou. Ještě chvíli počkal, až si slečna vymění kalhotky, a pak ji požádal o jeden celý lístek a jeden pro psa.

"A má náhubek?" zeptala se slečna a vyměnila si další kalhotky.

"Má železnou masku. A hlavně už dlouho nemá zuby."

"Bude muset ležet pod lavicí," špitla slečna a prodala Basketovi lístky.

"Viděli jste to?" rozesmál se jeden z pobudů, kteří sužovali nádraží.

"Chlape, není ti blbý chodit takhle po světě?" přidal se jiný z party.

"Proč nezasáhnete?" zeptal se Basket opodál stojícího policisty. "Vždyť urážejí toho nebohého chlapce."

"Nemohu. Není na to zákon a oni jsou hrozní. To tady byl pan starosta a oni ho div nezbili!"

"A na co máte toto?" zeptal se Basket a jedním tahem vytáhl policistovi pistoli z pouzdra.

"Vraťte mi ji! Tu mám na sebeobranu!"

"Tak se braňte!" řekl Basket a prostřelil policistovi hlavu. Pak se zhoupl v kolenou a pěti ranami vyčistil nádražní halu.

"Bravo, bravo!" jásali cestující. "Umí, umí," přidávali se trampové, jedoucí na vandr. Basket Flora se podepsal do několika památníků, odebral policistovi zbytek nábojů a odvedl Stulíka do vlaku.

"Kam se cpete?" zeptal se v kupé detektiva čekatele, který se hrnul k okénku. "Pokud je mi známo, koupil jste si psí jízdenku," řekl Basket, podkopl Stulíkovi nohu i protězu a nacpal ho pod lavici.

"Šéfe, zase jsem si vybral dobře. Tady je takové příjemné teplo!"

Výpravčí zapískal a dal vlaku zelenou.

"Lístčky, prosím!" zahlaholila za Prahou průvodčí ve dveřích kupé. Basket jí podal oba lístky a pohledem zkoumal její postavu. "Že by?" pohládl se v rozkroku.

"Pane, vy máte lístky na sever a tenhle vlak jede na jih!"

"Tak řekněte vlakvedoucímu, ať změní směr!"

"Ale to nemůže, vlak musí dojet do Budějovic!"

"Slečno, vy si děláte ze všeho takové problémy?" zeptal se Basket a zatáhl za záchranou brzdu. Vlak zůstal stát na železničním přejezdu.

"Vidíte, jaké máme štěstí," ukázal Basket na ceduli, která ukazovala směr sever. "Stulík, vylezte," přikázal detektivovi čekateli a vystoupil. Zvedl pistoli a několikrát vystřelil do vzduchu.

"Všichni ven! Všichni cestující k zadnímu vagónu!"

Když se kolem něj seskupili, odpojl Basket vagón a zastřelil jednoho pána, který vypadal jako reptal. "A teď ten vagón

vezměte a postavte ho na ulici. A vy, Stulík, seberte ze semaforů ocelová lana. Dav, přesvědčen jedním mrtvým, vykonal, co Basket žádal. Basket se spokojeně usmál, přivázel lana k nárazníkům a zavelel: "Všichni k lanům a táhněte to na sever."

Pak nabídl vyděšené průvodčí galantně ruku a pomohl jí do vagónu. Ještě naposledy se vyklonil, udal rychlost, zavřel okno a začal kopulovat.

Ve městě, do kterého se pomalu blížil vagón, tažený Stulíkem, jehož ostatní cestující zbaběle opustili a podle prchli, nabývala předvolební horečka na intenzitě. Všechny politické strany této mírumilovné země vyslaly do města své volební štáby a kandidáty. Je sice pravdou, že kandidáti některých politických stran do města nedojeli a jejich kostry se povalovaly po celé trase mezi městem a Prahou, ale ztráty na lidech doprovázely i volby v menších městech, než bylo tohle. Strana sociální měla mimořádnou smůlu, když její štáb narazil na výpravu nebevzhlížečů, která se na delegáty strany sociální vrhla se svým volebním heslem "Mír všem lidem dobré vůle" na rtech a těžce ji zmasakrovala. Jeden z novinářů strany sociální se nad tím pozastavil, ale byl hned druhý den upálen na Václavském náměstí jako Antikrist. Kameloti rozprodávali do řevu onoho hořícího novináře nové vydání Člověčí svobody s velkým titulkem v záhlaví: "Svobodné a slušné volby si rozvracet nenecháme". Tiskový orgán poražené strany, které už dávno vrátili vládnoucí srandisti s omluvou majetek, oznámil, že všem třinácti miliónům členů budou vydány nehořlavé průkazy. Strana sociální se revanšovala tím, že předsedovi nebevzhlížečů unesla manželku, přivázala ji nahou na lavici a prodávala ji na Hradním náměstí procházejícím cizincům za dvacet haléřů. Pravicová strana obvinila jedno arabské velvyslanectví ze znečišťování sametu, a později je proto vypálila a snědými těly zaměstnanců ozdobila sochy na Karlově mostě. Nevázané láskování politických stran, které probíhalo v Praze, nemělo ovšem nic společného s tvrdým politickým bojem ve městě na severu. I otrlý Démon zločinu, jehož životní cestu provázelo jen neustálé násilí a krev, si vedle praktických politiků připadal jako bílý beránek. Chrobák, který viděl nádherně provedený lynč srandistů na jednom kandidátovi pracovníků, z toho dokonce dostal trauma a rozhodl se, že se stane členem strany, aby si doplnil vzdělání. Jeho přáteli Kojotovi trvalo dlouho, než mu tu nebezpečnou věc rozmluvil. Teprve když odchytili několik dětí, které surově znásilnili a pak rozčtvrtili před zraky rodičů, vrátila se Chrobákovi dřívější sebedůvěra. Ale s přibývajícím časem se Démon zločinu vzpamatoval a mítinky jeho politické strany vklouzly do obvyklého průměru. A dokonce mítink, na kterém byla veřejně a ekologicky znásilněna dvanáctiletá panna chovným býkem místního JZD, patřil k nejlépe navštíveným. Strana bílých vešla do podvědomí voličů. O tom, že předvolební boj není procházka rozkvetlým sadem, se mohl přesvědčit i Basket Flora. Když z vagónu, zaparkovaného na smrt unaveným Stulíkem před strážnicí, vyhazoval ukopulovanou průvodčí, viděl, jak tři srandisti drží příslušníka nebevzhlížečů a dlouhou rozžhavenou pletací jehlicí, kterou mu vráželi do pohlaví, ho politicky přesvědčují, že na nebi opravdu nic není.

"Zajímavé," usmál se Basket a zavolal na Stulíka: "Vraťte vagón na nádraží a hlaste se ve službě!" Pak vešel do budovy, pokynul službě a nechal si do kanceláře svolat všechny detektivy.

Ve stejné chvíli zasedal U jedovatého dědka i volební štáb Strany bílých. Démon zločinu rázoval místností a snažil se rozpumpovat svoji šedou mozkovou kůru k ještě většímu výkonu.

"Démone," vstoupil mu do přemýšlení Kojot, který se před chvílí vrátil z Prahy, kde byl rehabilitován samou ministryní spravedlnosti, a noviny o něm psaly jako o zaslužilém pracovníkovi odboje, "měl bych takový nápad na příští mítink. Co kdybysme odchytili nějakého sportovce, kterého zná celé město, potopili ho do kádě s kyselinou sírovou a na tomto příkladu lidem vysvětlili, že když nebudou bojovat za ekologii, sežere je podobným způsobem ovzduší, ve kterém žijí?"

"Nezní to špatně, ale je to slabé. Náporná agitace musí lidi šokovat, postrašit. Ale tím, co navrhuješ, bys je jen pobavil. Volič je jako rozmazlené dítě, které chce za svůj hlas víc a víc."

"A co kdybysme na shromáždění ohlásili," začal Chrobák, "že se blíží vlna smogu, pak si natáhli plynové masky a rozhodli mezi lidmi několik granátů s yperitem. Hned by si uvědomili, jak je ten smog škodlivý a co jim hrozí, jestliže nás nezvolí."

"To nezní vůbec špatně, Chrobáku. Ty, Kojote, co k tomu píše zákon?"

"Tady."

Kojot zabodl špinavý prst mezi stránky Zákona o svobodných volbách. "Podle paragrafu 1366 se píše, že ve městě, které má více jak čtyřicet tisíc voličů, nesmí ztráty v předvolebním boji přesáhnout deset tisíc. Jinak budou volby anulovány a město přeznačeno o kategorii níž."

"To by se nám moc nehodilo. Představa, že nám tady ještě měsíc budou řídit ti vrazi z ostatních stran, není lákavá."

"To teda opravdu ne!" připojil se Chrobák. "Víte, jak skončil Tonda Párač? Ten báječněj Tonda, co dokázal svojí kudličkou votevřít a vykuchat pět dospělých silných chlapů, než jste stačili mrknout? Včera ho na ulici potkala hlídka srandistů. Tonda se usmál, připravil si kudličku a voni na něj, aby ji schoval a stal se srandistou. Tonda se jim vysmál, dva votevřel, ale než stačil vzít třetího, dostal sebranejněma spisama pana prezidenta do hlavy a bylo po něm."

"Smůla," odplivl si Démon, "Tondou bysme moc a moc potřebovali."

"Takže yperit ne?"

"Ne, ztráty by byly větší, než povoluje zákon. Ale mám jiný nápad!" v Démonových očích se objevil zlý lesk.

"Rozhlásíte po městě, že už je dost politiky, a proto naše strana vyjde vstříc svým voličům a uspořádá na svém mítinku volbu Miss krásy našeho města. Přihlášky bude přijímat Kojot, kdybys měl málo ženských, odchyť si něco na sídlišti. Chrobák nechá postavit vedle tribuny vyvýšené korzo, které bude sahát až do lidí. Dívky, jenom v kalhotkách, se budou procházet po tom korzu tak dlouho, až si voliči zvolí svoji Miss. My ji pak odvedeme do zákulisí, rodicím otvorem ji nacpeme břišní dutinu našimi hesly a sliby, pak ji přivážeme k nohám dvě lana, která budou napojena na dva jeřáby, zvedneme ji nad náměstí a tam ji těma jeřábyma roztrhneme napůl a všechny ty papíry budou padat voličům na hlavu jako sníh."

"Seš geniální, Démone!" zvolala jakoby jedním hrdlem celá hospoda U jedovatého dědka.

"A ještě něco lepšího. Nacpeme ji embryema, kolem kterých omotáme heslo: Jsme pro legalizaci potratů!"
"Nádherné!" zařval hospodský, uchopil do rukou pětilitrový demižon toho nejsilnějšího nápoje, který měl ve své krčmě, odrazil se od pípy a za dupání protéz naléval onu močku odporné spodině lidství přímo do ústních otvorů, které ovšem páchly jako otvory vyměšovací. "Démone!" přerušila tuto pekelnou orgii jedna ze spojek, hlídajících na náměstí. "Nebevzhlížeči budou za chvíli zahajovat mítink!"

"Kolik tam mají lidí?"

"Podařilo se jim sehnat skoro celé město, jen ve vilkách museli trochu střílet."

"Jak to dělají?" podivil se Démon. "My, když chceme solidní účast, tak to stojí nějakých nábojů. No nic, chlapci, jdeme!"

Odporná parta Démona zločinu, známá ve městě jako volební štáb Strany bílých, vyrazila do ulic. Ozbrojené hlídky nebevzhlížečů, které neprodyšně uzavřely náměstí, je poznaly a s pohrdlivými posměšky je vpustily na vyhrazená čestná místa pro pozorovatele ostatních politických stran.

"Slído," mrkl Démon poté, co se usadili, na padělatele směnek, "sjed' mi všechny jejich gorily. Až je budeš mít, nenápadně se vytrat', udělej fotky a rozdej je chlapcům. Byl bych rád, aby od zítřejšího rána nehyzdily jejich ksichty tohle něžné město."

"Vážení přátelé a voliči naší strany," přerušily Démonův hlas stovky reproduktorů, "děkujeme vám, že jste v tak hojném počtu navštívili naše předvolební setkání."

"Navštívili, navštívili... nahnali jste nás sem jak ten dobytek," postěžoval si potichu jeden dědeček, a než stačil ještě něco dodat, trhly mu dvě gorily vazem a jeho tělo pohodily před místní pohřební ústav.

"Jelikož žijeme v demokratickém státě, nebudeme vás samozřejmě přesvědčovat, jakou stranu máte volit. Ale chceme vám na malém příkladu ukázat, jak je výběr volby důležitý. Zde," řečník ukázal na dva mladé muže, které drželo několik goril pod tribunou, "vidíte dva mladíky. Jeden je naším voličem a druhý se ve svém nerozumném mládí rozhodl volit sociály. Jsou na první pohled k nerozeznání, ale nezávislý doktor, kterého jsme požádali, aby oba mladíky ohledal, přišel k jiným výsledkům. Prosím, pane doktore."

Řečník uvolnil místo vyschlému starému lékaři. "Tak především jsem srovnával IQ obou chlapců a můžu vám oznámit, že IQ chlapce, který volí naši stranu, je o rovných sto vyšší než IQ toho sociála. Stejně tak při srovnání tělesné konstrukce je na tom náš chlapec o mnoho lépe. A proto bych chtěl apelovat především na matky a otce. Chcete mít vyvinuté, nadprůměrně inteligentní dítě? Samozřejmě, že ano. Stačí k tomu jen málo. Volit naši stranu!"

"Děkuji za lékařský posudek a pro ty, kteří stále ještě nevěří, anebo nemají děti, předvedeme, co dokáže víra v naši stranu. Teď moji pomocníci poleji oba chlapce benzínem," dvě gorily pozvedly dvě vědra a vylily je chlapcům na hlavy, "a zapálí je. Vidíte," vykřikl řečník radostně, "sociál hoří, a náš chlapec ne. On ten sociál, vážení přátelé, nebyl jen blbec, ale bez víry v naši stranu byl i hořlavej. A proto mír všem lidem dobré vůle a do voleb jedině s naší stranou! A teď běžte domů a běda, jak tady uvidím někoho z vás na mítinku jiné strany. Benzínu je dost!"

"To nebylo marné, Démone," ozval se konečně Kojot.

"Laciný trik. V tom druhém vědru byla voda. Ale hořel pěkně, to se musí nechat. Ale dost řečí, musíme do práce. Běžte sehnat ty dívky a večer vyrazíme na gorily. Zbraně vyfasujete na štábu," řekl Démon a zmizel v davu.

Ve stejné chvíli vykoupáný a navoněný Basket Flora vstoupil do kanceláře, kde stáli v pozoru všichni detektivové, jen detektiv čekatel Stulík byl opřen o zed' a otíral si pot do dlouhé sukně.

"Pohov!" zavelel jim Basket. "Stulík, vrátil jste ten vagón?"

"Ano, šéfe."

"Co na to říkal přednosta?"

"Chytil se za hlavu, strašně řval a utíkal někam do šachet."

"No dobrá. A co je tady nového?"

"Kriminalita klesla skoro na nulu," hlásil nejstarší z detektivů, "vraždu jsme už neměli tři dny, jsou tady jen zabítí, které odpisujeme podle volebního zákona. Těch bývá po ránu dost, ale pořád ještě nepřekračují povolená procenta."

"A jak vypadají odhady?"

"To je těžké, každá strana si dělá svoje prognózy a v nich bez problémů vítězí."

"Kolik máme lidí ve štábech jednotlivých stran?"

"Ve štábech?" zeptal se udiveně detektiv.

"Já se z vás zblázním!" chytil se Basket za hlavu. "Ano, ve štábech! Deset mužů tady zůstane a ostatní mohou jít."

Když deset mužů osamělo s Basketem v kanceláři, sedl si detektiv na stůl a zkoumavě si je prohlédl. "Hmm, jak se tak na vás dívám, nevypadáte o nic chytřejí než lidé z ulice. Rozdělíte si deset největších politických stran a vstoupíte k nim s tím, že jim budete pomáhat ve volbách, jasné? Vyslechněte toho co nejvíce, ukradněte jejich tajné materiály a přijďte mi to ohlásit. Doufám, že mezi vámi není takový blbec, aby jim řekl, že dělá u policie! Ale pro jistotu, když se vás zeptají, čím se živíte, řeknete, že děláte na šachtě! Kde děláš?" šťouchl jednoho detektiva botou do hrudi.

"U policie, šéfe."

"Blbe, řek jsem snad jasně, že na šachtě, ne?"

"To už jako i teď?"

"Odkazíva! A teď už běžte. Nemůžu se na vás dívat! A my si, Stulík, zatím přečteme noviny, ať víme, na čem jsme."

"Šéfe, mně se s tím jedním okem špatně čte."

"Stulík, neprovokujte, nebo vám vypíchnu i to druhé a budu zvědavej, na co si budete stěžovat potom. Tady máte Právo severu a už neobtěžujte!" řekl Basket a začal se do Erotického deníku.

Ale trvalo ještě dlouho, mnoho stránek novin se obrátilo, než přinesla služba jednoho z vyslaných detektivů. Po prvním ohledání našel Basket třicet dva bodných ran v krajině břišní a dva kuchyňské nože v zádech.

"U koho jste byl?" zeptal se umírajícího.

"Demokratický a humanitní spolek TGS."

"A jak na vás přišli?"

"Nevím," chroptěl detektiv otvory v hrudním koši.

"Vy jste jim řekl, že patříte k policii?"

"Ne, to opravdu ne. Byl jsem horník. Ale pak, když jsem odevzdal přihlášku, se na mě vrhli a začali bodat."

"Co bylo v té přihlášce?"

"Jméno, věk, rodné číslo, zaměstnání..."

"Co jste napsal jako zaměstnání?" sklonil se Basket ke rtům umírajícího.

"Policista přece."

"Blbe! Přece jsem vám řekl, že jste horníci a že o policii musíte mlčet!"

"Ale vy jste nám neřek, že to nesmíme napsat." Basket unaveně vytáhl pistoli z podpažního pouzdra a prostřelil detektivovi hlavu.

"Stulík, viděl jste někdy něco tak blbého?"

"Ne, šéfe. Ale co udělal za chybu? Jak na to mohli přijít, když jim to neřek?"

Druhá rána z pistole proťala ticho kanceláře, ale Stulíková maska vydržela nápor kulky.

"Šéfe," vykřikl radostně Stulík, "viděl jste? Ta maska to vydržela a ani mě to moc nebolelo."

"Veliteli," strčila do kanceláře hlavu služba ve chvíli, kdy hlaveň Basketova revolveru mířila na Stulíkovu krajinu srdeční. "Občané nám přinesli všech zbývajících devět detektivů. Někteří z nich jsou hrozně zřízení a nežije ani jeden."

"Zavolejte mi sem ostatní!"

Zbývajících dvanáct policistů nastoupilo podruhé do kanceláře. "Dalších deset vás půjde do štábů politických stran.

Ale proboha, chlapi, až vám dají přihlášku, ve které bude kolonka zaměstnání, napište tam horník, jasný?"

"Jasně," zahučelo dvanáct hrdel a deset dobrovolníků odešlo do města. Basket stál u okna díval se za nimi pohledem, který dokáže vykouzlit jen matka loučící se se svými syny.

"Stulík," řekl, když mizeli za rohem, "odepište je ze stavu." "Proč, šéfe?"

"Zapomněl jsem jim říct, že to nesmí povědět." "Tak to jsme zbyli jenom čtyři na celý město, šéfe." "Jak se tak na to dívám, Stulík, mám dojem, že tady zůstanete brzy sám. Vy jste totiž nesmrtelný, Stulík. Zítra jsou poslední shromáždění a pozití volby. Jestli do té doby nezatkne Démona a on se stane starostou, budu propuštěn."

"Šéfe, co bych si tady bez vás počal?"

"Stulík, jestliže budu opravdu odcházet, tak jedině tak, že odejdu z prázdných místností."

"To mi jako nezbyde ani kancelář?"

"Ne, kanceláře zbydou. Ale vy už je nebudete potřebovat! Zítra se půjdeme podívat do města! Doufám, že při této vycházce se naskytne chvíle, ve které vše pochopíte."

To, co viděli druhý den v ulicích, je ohromilo. Každé nároží, každý kousek zdi byl polepen plakáty. Srandisti šli dokonce tak daleko, že vystříleli všechny obyvatele přízemních bytů a jejich okna využili jako plakátovací plochy. Basket se zaměřil na Stranu bílých, ale jejich plakáty nemohl nikde najít. Co to je za nový Démonův trik? ptal se sám sebe v obavách. Teprve na hlavní třídě narazili na agitaci Bílých. Na sloupech veřejného osvětlení visely gorily ostatních politických stran a na krku měly zavěšeny obrovské cedule, na kterých stálo: Jen jednou jsem zaváhal a chtěl volit jinou stranu než Bílé!

"Působivé, že, Stulík?"

"Ano, šéfe. Hlavně jak jim ladí ty modré jazyky a bílé cedule." Mocný dupot desítek nohou zahnal oba detektivy do průchodu.

"Stulík, podívejte se, co se děje," řekl Basket a vystrčil Stulíka zpátky na hlavní třídu.

"Šéfe," hlásil Stulík, když se zvedl ze země, do které ho zadupaly stovky bot. "Apačové od Jedovatého dědka ženou lidi na náměstí."

"To je chvíle pro nás, Stulík. Jdeme k Dědkovi. Zničíme Démonovo sídlo, a až se vrátí z mítinku, zatkneme ho!"

Ale oba stateční a poslední dva spravedliví ve městě netušili, jaký ďábelský plán Démon vymyslel. Zatímco kráčeli do hlavního stanu temných sil, sehnali Démonovi lidé skoro všechny voliče z města na náměstí. Jakmile byli lidé uvnitř, přijelo několik nákladních aut a vyklopilo ve všech ulicích hromady hlíny, ze kterých byly během okamžiku vytvořeny barikády, které obsadily kulomety.

"Tak, občané," oslovil své voliče Démon chvíli poté, co byly zbraně zastříleny. "Původně jsme měli pro vás připravený nápaditý mítink, ale vzhledem k tomu, že většina z vás se rozhodla volit naši stranu, to už není potřeba. Ale stala se závažnější věc. Mnozí z vás si stěžovali na to, že je ostatní strany rozptylují svým nátlakem, a proto se většina našich spoluobčanů připojila k hnutí, které se jmenuje "Jedna noc na náměstí". Ano, draží voliči, mohu vám radostně oznámit, že jste se rozhodli strávit tuto noc na náměstí a zítra ráno demokraticky a hromadně odvolit Stranu bílých. Samozřejmě, komu se to nelíbí, může svobodně odejít. U těch barikád s ním proběhne krátký soud, který zváží jeho viny, a je možné, že se mezi vámi najde i občan, který přežije soud a odejde domů! Děkuji vám za tak masovou podporu," uklonil se Démon, "a sedněte si, občané, noc bude dlouhá!"

Démon se ještě jednou uklonil a pokynul střelcům, kteří krátkými dávkami poslali dav k zemi. Poté přistoupil k mikrofону Venca Kudla a začal zpívat:

Když jsme tu Stranu bílých volili

ejca ejca umta umta

šťastní jsme byli

ejca ejca umta umta

ty Strano bílá co odstraníš smog

ejca ejca umta umta

bud' při nás dlouhý rok

"A teď všichni a pěkně nahlas," zvolal vyhlášený zpěvák od Jedovatého dědka. Ale stálo to ještě mnoho kopanců, ba i několik kulek, než se voliči sjednotili k mohutnému chorálu.

Mezitím dorazil Basket Flora se Stulíkem k Jedovatému dědkovi.

"Všimáte si, Stulík," upozornil detektiv, "že jsme neviděli ani jednu hlídku?"

"Ani žádnou mrtvolu. Já bych sem jinak než podle mrtvol netrefil, šéfe."

Basket si připravil pistoli, uchopil Stulíka jako štít a vrazil do hospody. Mrtvolné ticho je ovanulo svým chladem.

Basketovy oči prořezávaly šero jako paprsky laserů.

"Nestřílejte!" Hromová rána dávala tušit, že hospodský pochopil, kdo přišel.

"Kde jsou?" vrhl se k němu Basket.

"Všichni šli na náměstí, brali si kulomety a bazuky ze skladu. Říkali, že tam zůstanou s voliči přes noc."

"Přes noc? Stulík, prohráli jsme!" oznámil Basket a v koutku jeho ušlechtilého oka se objevila slza. "Nos pití! Stulík, pamatujte si, že statečný a velký muž musí umět přijmout i svou porážku. Zítra za úsvitu bude Démon zvolen a já, nepodřídí-li mě Praha, propuštěn!" Detektiv Basket Flora usedl ke stolu, svěsil ramena, pozvedl sklenici a napil se močky s takovou elegancí, jako by pil svůj oblíbený, sto let starý koňak.

"Pij, chlapče," pohládl Stulíka po hlavě, "já budu propuštěn, ty oběšen. Není to dobrý život."

"Proč oběšen, šéfe?"

"Chlapče, přece mi nechceš říct, že máš tak kamenné srdce, aby vydrželo odchod tvého milovaného šéfa?"

"Půjdu s vámi, šéfe!"

"Co bych si s takovým mrzákem počal. Vždyť by se mi ještě smáli. To nejde, Stulík. Oběste se v klidu a necpěte se někam, kde vás nepotřebují. Pij, chlapče!"

Hospodský namíchal nejsilnější močku, jaké byl schopen, přelil ji do platinového kelímku a přinesl na stůl.

"To je ono, jen tak na nás," zvolal Basket, když ochutnal. A kapka, která dopadla při nalévání na desku stolu, zlobně zasyčela. Zahloubaní a pijící detektiv a detektiv čekatel netušili, že se ve městě schyluje k nejhoršímu. Když se ostatní politické strany dozvěděly o tahu Démona, svolaly ihned poradou, vytvořily širokou opozici a po krátké poradě přešly k činům. Část srandistů zabavila popelářská auta a pomocí ocelových desek je předělala na útočné vozy pěchoty.

Nebevzhlížeči za pomoci několika menších stran zaujali palebná postavení nedaleko barikád. Úderem osmé započal první útok, který měl rozhodnout demokratické volby ve městě. Ale Démonovi lidé nebyli žádní začátečníci. Ulice i široké třídy se plnily těly militantních příslušníků stran. Bazuky měnily popelářská auta v hromady šrotu a barikády spolehlivě zachycovaly všechny kulky. Kolem půlnoci bylo rozhodnuto. Zdecimovaná armáda široké koalice opustila neslavně město. Desítky odhozených mrtvých nebo těžce zraněných druhů ve zbrani dávaly tušit směr na Prahu.

Porážení kandidáti se hromadně oběsili na větvích dubu, pod kterým odpočíval sám Jan Žižka z Trocnova.

"Jaký vkus a morální síla od mužů politiky," poznamenal si jeden z novinářů do notesu.

Poradci se radili do tří hodin ranních, než se rozhodli oznámit zprávu prezidentovi. Rozespálá hlava státu zasáhla mluvčího bačkorou do hlavy, ale pak se uklidnila, přijala hlášení a se slovy "demokracie vítězí" začala zase chrápat. Tím potvrdila výsledek voleb, který byl ve městě vyhlášen až tři hodiny poté.

Volby proběhly velkolepě a důstojně. Démon stál na prvním schodu do radnice, obklopen svými nejbližšími, a jeho voliči k němu přilézali po čtyřech, líbali mu botu, aby pak byli kopancem odsunuti do pozadí. Nakonec spočítal Kojot kopance a ohlásil výsledky. Radost, která propukla na všech stranách, byla nevýslovná.

"Děkuji vám za důvěru," promluvil Démon k davu, "chtěl jsem, aby si každý mé vítězství oslavil doma, ale jak mi říkali mi poradci, nepřejete si to a chcete zde vyčkat na změny, které přinesu městu. Budiž, dali jste mi svou důvěru, a proto vám vyhovím. Přesně za hodinu vystoupím se zásadním projevem!" řekl Démon a zmizel v radnici.

"Jak to vypadá?" zeptal se Chrobáka, který seděl u telefonu.

"Špatně, Démone. Praha nechce sesadit Basketu. Prý spadá pod velení ministra vnitra."

"Já nejsem víc než ministr?"

"Zatím ještě ne, Démone."

"Aha. Tak zahajte akci "Demonstrace" a nažeňte na ni všechny novináře."

A tak mohl posilněný Basket Flora, který se po příjemném večeru vracel na strážnici, vidět, jak se městem plouží dvě postavičky s plakáty v rukou a za nimi celá smečka novinářů.

"Co to je, Stulík?"

"Nevím, šéfe. Ale právě jsem si vyzvracel žaludek."

"Vy jste ale citlivka."

"To není pravda, šéfe. Až do té doby, než mi namíchal ten drink z pavouků, škvorů, ještěrek, dvou lidských lejn, lučavky královské a chciplé krysy, jsem se držel."

"Podívejte se, to je něco o nás!" vykřikl Basket vzrušeně.

A opravdu. Postavičky se přiblížily natolik, že i Stulík mohl číst svým jediným okem písmo na plakátech: "Nechceme patřit vnitra, chceme patřit městu!"

"To jsou naši mládenci," řekl Basket a dvěma ranami zastřelil své dva poslední detektivy. Novináři si něco poznamenali a vrátili se úprkem na náměstí.

"Šéfe," hlásila se služba ve vrátnici, "všechno jsem viděl. Zůstali jsme tři na celé město!"

"Víte, dobrý muži, já strašně nerad sloužím ve třech. Mě to číslo přímo irituje!" řekl Basket Flora a prostřelil vrátnému hlavu. "Stulík, vezmeme si pásky a půjdeme přesvědčit lid o tom, že jeho volba nebyla dobrá!"

"Šéfe, myslíte, že to pochopí?"

"Těžko, ale nám nic jiného nezbývá!"

Než se oba stateční muži připravili a Stulík si trochu zvykl na život bez žaludku, vystoupil na tribunu Démon, odplivl si a začal číst svoji zásadní řeč.

"Vážení občané, především vám děkuji za důvěru..."

Ale Démonův další plivanec na hlavy bývalých opozičníků byl tou pověstnou poslední kapkou. Jeden muž v řadě nesměle špitl, že by si toto nový starosta neměl dovolovat. Ochranka mu sice trhla vazem, ale nespokojenost se rozrůstala, hučení přešlo ve skandování.

"Máme holé ruce, máme holé ruce," dunělo náměstím. Démon je chvíli nechal, spokojeně si podupáveje nohou do rytmu, ale nakonec vytáhl klíče, zazvonil s nimi a mohutným hlasem zvolal do mikrofonu:

"Potřebujeme klid k práci, rozvahu, rozvahu!" Dav se okamžitě přidal.

"Občané," zvedl Démon ruce a roztáhl prsty do vé, "radnice potřebuje peníze, a proto jste udělali veřejnou sbírku. Ty nákladní vozy, které vidíte v ulicích, odvázejí z vašich příbytků všechny cenné věci."

"Máme holé zadky, máme holé zadky," přehlušil ho zase dav.

"Končíme," zvonil svými klíči Démon, a když to nepomáhalo, nasadil státní hymnu "Kde to bydlím, kde to bydlím?".

Dav se přidal a dokončil chorálem celou píseň.

"Nevím, co to mělo znamenat," pokračoval po hymně. "Stejně by vám to ukradli a takhle máte po starostech."

"Potřebujeme klid k práci! Potřebujeme klid k práci!"

"No vidíte. Co se práce týče, budete dělat šestnáct hodin denně a výplaty budete házet do sudu na náměstí, protože Tábor je můj program!"

"Jsme šťastní, jsme šťastní!" odpovídal lid.

"A teď, abyste viděli, že dodržuji svůj volební program, dávám povel, aby se zastavily všechny elektrárny a šachty!"

Lidé této krásné země, budeš dýchat zdravý vzduch!"

Hlavy všech se otočily směrem, kde se tyčily komíny elektráren a rypadel. A opravdu. Za chvíli se zastavila rypadla a kouř z komínů slábl.

"Už je to tady! Už je to tady," povzbuzoval je Démon k radosti. Ale dav stál a mlčel. A každou chvíli jeho mlčení nabývalo na zlosti.

"Co budeme dělat?" zeptal se někdo z davu.

"Kde si vydělám pět čistýho?" odpověděl jiný hlas.

"Takovej šolich jako na šachtě už nikdy mít nebudu!"

"Vrazi! Gestapo! Na ně! Svobodu elektrárnám a šachtám!"

Nápor lidských těl srazil slavnostní tribunu. Několik apačů se pokoušelo zamířit zbraň, ale byli ušlapáni dříve, než stačili znácknout spoušť. Jedinému Démonovi se podařilo odvážným skokem do okna radnice přežít běsnění obyvatel.

Masakr to byl krátký, ale důsledný. Tisíce dobrovolníků přeneslo jeden z bagrů na ramenou před hospodu U jedovatého dedka a během okamžiku ji srovnalo se zemí. Řev lynčovaných apačů a kurtizán zaplnil město.

"Stulík, je zle!" vykřikl Basket Flora, který krácel až doposud neohroženě vpřed. "Budeme se loučit, chlapče!"

Detektiv si sundal sako a krásným stylovým během opouštěl město. Teprve na břehu řeky se zklidnil. A když si ještě ověřil, že ho nikdo nepronásleduje, oddychl si docela. Ale vtom jeho ostříží zrak spatřil na druhém břehu otrhanou postavu.

"Démon zločinu!" vykřikl překvapeně.

"Detektiv Basket Flora!"

"Vzdej se, Démone!"

"Nevzdám!" křičel přes řeku nechutný tvor jménem Démon.

"Slibuju, přísahám, že tě jednou zatknu a předvedu spravedlnosti!"

"Nikdy, Baskete. Jsem nepolapitelný! A takovou chybu, abych bral lidem smog a nezdravé životní prostředí, už nikdy neudělám!" zvolal zlosyn a zmizel za regulací.

Šouravý krok vytrhl detektiva ze snění o pomstě. Bleskově se otočil, chvíli se nevěřicně díval, pak roztáhl obě ruce a s výkřikem "Václave Stulíku!" se rozběhl loukou plnou kvetoucích kopretin vstříc svému druhovi.

"Šéfe," napřáhl Stulík svou jedinou paži a rychlým přesouváním protězy vyrazil v ústřety muži, kterému stejně jako ty, můj milý čtenáři, zasvětil své chabré srdce.